K.A. Applegate

Cronicile andalite

Înainte de ANIMORFI® . . . a fost Elfangor.

CORINT JUNIOR

Numele lui este
Elfangor-Sirinial-Shamtul.
Un prinţ-războinic andalit. El le-a
transmis celor cinci tineri pământeni
puterea de a se metamorfoza în orice fiinţă,
printr-o simplă atingere. Doar astfel pot avea sorţi
de izbândă în lupta pe care o duc cu un rău atât
de puternic, încât nu au nicio clipă de răgaz şi nu
se simt niciodată în siguranţă...
Povestea lor continuă.

Dar *aşa* s-a ajuns la ei...

LA ANIMORFI . . .

www.corintjunior.ro
ISBN (10): 973-7644-43-3
ISBN (13): 978-973-7644-43-5

Cronicile andalite

de K.A. Applegate

Traducere de Sorin Petrescu CORINT JUNIOR

Pentru Jean Feiwel şi, ca întotdeauna, pentru Michael

Cărţile din seria Animorfi, la Corint Junior, în 2006 şi 2007:

Cronicile după Ellimist Cronicile hork-bajirilor Cronicile andalite Visser

1 Atacul 2 Invadatorul 3 întâlnirea 4 Mesajul 5 Prădătorul 6 Captura

Călătoria lui Elfangor

Numele meu este Elfangor.

Sunt un prinţ andalit. Şi sunt pe moarte.

Nava mea este avariată. M-am prăbuşit pe suprafaţa planetei numite Pământ. Am impresia că marea navă-dom a fost distrusă! Mă tem că Aximili, fratele meu mai mic, e deja mort.

Nu ne-am aşteptat ca aici să fie atât de mulţi yeerki. Am făcut o greşeală, l-am subestimat pe yeerki. Şi nu pentru prima oară. Le-am fi putut distruge marea lor navă-bazin şi toate navele de luptă. Dar pe orbită oricum mai aveau şi o navă-lamă.

Nava-lamă a Visserului Trei.

Două nave-ploşniţă de luptă ale yeerkilor aterizează în momentul ăsta în preajma mea. Tot aici se află şi monstruozitatea: Visserul Trei. Îl pot simţi. Îi pot percepe răutatea.

Nu-I pot învinge pe visser într-o luptă corp la corp. Sunt slăbit din cauza rănilor. Prea slăbit să mă metamorfozez. Prea slăbit să lupt.

Aceasta este *hirac detest* – ultima mea relatare. Mi-am format linkul mental cu transponderul care redă gândurile în computerul navei mele. Îmi voi înregistra

amintirile înainte ca yeerkii să şteargă orice urmă a mea.

Sper ca acest mesaj să ajungă într-o bună zi în lumea andalită, căci vreau ca adevărul să fie cunoscut. Sunt socotit un mare războinic. Un erou. Dar mai sunt foarte multe lucruri pe care andaliţii nu le cunosc despre mine. Nu am minţit, dar am tăinuit adevărul.

Nu este prima mea vizită pe Pământ. Am petrecut mulţi ani pe această planetă... Şi totuşi, nici măcar o secundă!

Am aterizat pe acest şantier de construcţii, căutând o armă extraordinară: Matricea Timpului, a cărei existenţă este secretă.

Viaţa mea este plină de secrete şi... greşeli. Lucruri pe care ar fi trebuit să le fac. Toate meandrele vieţii mele par a se reuni. Par de neevitat acum. Fireşte, sfârşitul meu va fi aici, pe Pământ. Fireşte, copilul se va afla aici. Fireşte, Visserul Trei va fi cel care-mi va lua viaţa.

Sunt prea slăbit pentru a localiza nava Timp. Voi muri aici. Dar am lăsat un testament. Visserul Trei este de părere că a câştigat lungul nostru război personal. Am lăsat însă în urmă o mică surpriză.

Mi-am transferat puterea de metamorfozare către cinci tineri pământeni.

Ştiu că, procedând astfel, am încălcat legea andalită. Ştiu că această acţiune va fi condamnată de toţi semenii mei. Dar yeerkii se află aici, pe Pământ. Tot aici se află şi Visserul Trei. Oamenilor trebuie să li se dea o şansă pentru a se opune. Rasa umană nu poate cădea pradă yeerkilor, cum s-a întâmplat cu hork-bajirii.

Mi-am transferat puterea de a mă metamorfoza către cinci tineri pământeni. Nişte copii! Dar, uneori, copiii sunt în stare să facă lucruri uluitoare.

Singura mea şansă a rămas speranţa. Căci eu l-am creat pe Visserul Trei. Eu am produs oroarea asta. Nu pot muri împăcat, ştiind că sunt autorul creaturii care va

înrobi rasa umană.

Am venit pe şantierul ăsta pustiu de construcţii, în căutarea armei despre care ştiu că este ascunsă aici. Dar acum nu mai e timp. Nu mai e timp…

Visserul e aici. Îşi bate joc de neputinţa mea. Îşi savurează victoria.

Aceasta este *hirac delest* – ultima relatare a lui Elfangor-Sirinial-Shamtul, prinţul andalit. Îmi deschid mintea în apropierea morţii. Îmi deschid mintea şi las ca amintirile – toate secretele mele – să fie înregistrate de computer.

Nu este doar un mesaj adresat poporului meu. Sper ca, într-o bună zi, să fie citit şi de cei care aparţin rasei umane. Pentru că şi aceştia sunt poporul meu. Lorena… Şi băiatul pe care abia l-am întâlnit, deşi nu pentru prima oară…

Capitolul 1

Cu douăzeci şi unu de ani înainte

Yeerkii erau liberi. Aidoma unei boli înspăimântătoare, îşi răspândiseră răul de la o planetă la alta, contaminând specie după specie. Zdrobiseră orice rezistenţă.

Navele-bazin se împrăştiaseră prin întreaga galaxie, asemenea unor păianjeni. Armatele de taxxoni şi hork-bajiri, toţi aflaţi sub controlul viermilor yeerki, năvăleau – ucigând, măcelărind, înrobind!

Paralizau planete întregi!

Doar noi, andaliţii, ne-am opus. Însă am fost luaţi pe nepregătite! Puternicele noastre nave-dom, care le depăşeau pe cele ale yeerkilor, acţionau prea încet. Spionii noştri, deşi foloseau cele mai înalte tehnologii de metamorfozare andalite, nu puteau să afle secretele yeerkilor. Timp de cinci ani, prinţii noştri s-au luptat cu visserii Imperiului yeerk. Şi se spunea că războiul putea continua încă cincizeci… sau o sută de ani.

Am fost copleşiţi numeric. Purtaserăm multe bătălii şi pierduserăm prea multe. Dar, arogant cum eram, credeam că simpla mea intrare în luptă ar fi schimbat soarta războiului.

Eu, Elfangor, urma să devin un mare războinic, un prinţ, un erou.

Am fost repartizat ca *aristh* – cadet – pe nava-dom *Starăword*. Cu toate acestea, după şase luni petrecute în spaţiu, urmărind o incertă forţă de atac a yeerkilor, nu prea m-am dovedit a fi ceea ce se cheamă un mare erou.

De fapt, am dovedit că sunt un prost neîndemânatic, mocăit şi neajutorat. Cel puţin, asta credeau instructorii mei.

«*Aristh* Elfangor! De câte ori trebuie să-ţi repet: lovitura de graţie trebuie dată pe cât de elegant, pe atât de iute!»

Sofor îşi transmise gândul destul de tare ca să fie auzit de jumătate din navă.

Stăteam în faţa lui, încercând să mă menţin drept şi nemişcat pe cele patru copite ale mele, aşa cum mi se cerea. În acelaşi timp, trebuia să mă gândesc unde-mi era aşezat centrul de greutate, dacă înclinaţia părţii superioare a trupului avea să mă trădeze în momentul când urma să lovesc, dacă iarba de sub copitele mele era neuniformă, dacă mâinile mele erau într-o poziţie nepotrivită şi la un milion de alte lucruri pe care trebuie să le ştie un războinic pentru lupta cu coada.

Sofor era mai mare decât mine. Era un războinic desăvârşit, în vreme ce eu eram doar un modest *aristh* – un cadet. Dacă ar fi fost vorba de o luptă adevărată, într-o secundă, Sofor m-ar fi putut face bucăţele în douăzeci de feluri diferite.

Ar fi putut. Uneori mă gândeam că aş fi fost mai iute şi mai bun dacă s-ar fi pus problema unei lupte adevărate, nu doar a unei lecţii. Eram sigur că, dacă viaţa mea ar fi

depins de asta, aş fi putut învinge.

În orice caz, Sofor nu era duşmanul meu. El era profesorul.

«Priveşte în ochii mei, nu la coada mea» spuse Sofor. «În ochii mei principali, tontule, nu în cei auxiliari! Fixează-ţi ochii principali într-ai mei şi pe cei auxiliari pe coada mea!»

Mi-am aţintit privirea în ochii lui principali, deşi nu era tocmai uşor. La ochiul stâng avea o cicatrice urâtă, care se lăţea chiar dedesubt. Am încercat să-mi golesc capul de gânduri, aşa cum mă învăţase Sofor.

«Mintea nu va şti niciodată când e momentul să loveşti. Doar *instinctul* te poate călăuzi», îmi reaminti el.

Pe neaşteptate… VÂJJJ!

Mi-am încordat muşchii din coadă! Tăişul cozii lovi aerul, mişcându-se iute. Cu greu puteam să-mi văd coada lovind.

Tăişul ei se afla acum chiar deasupra capului meu, vizând faţa lui Sofor, şi am gândit: *Hei, poate bătrânul Sofor se va alege cu o* nouă *cicatrice*! Dacă aş fi reuşit să-l lovesc pe Sofor, aş fi fost un erou pentru toţi bieţii *aristhi* care suferiseră sub comanda lui.

Deodată… BANG! BUM! BUM! BUM!

Sofor pară lovitura cozii mele cu coada, sări într-o parte şi, în nicio zecime de secundă, mă lovi fulgerător de trei ori. Câte o lovitură de fiecare parte a capului meu şi o a treia prin care îşi fixă tăişul ascuţit ca o lamă al cozii exact în gâtlejul meu. La doar un fir de păr de pielea pe care fusese gata să o sfâşie.

Cu o simplă mişcare, Sofor ar fi putut să-mi smulgă capul de pe umeri.

«Nu-i rău, *aristh* Elfangor», spuse Sofor, râzând. «Nu-i rău deloc. Lovitura dată de tine aproape că m-ar fi atins… dacă aş fi dormit!»

Râse din nou şi-şi retrase coada.

«Ţine minte: nu te gândi, fă-o! Eşti prea raţional. Gândeşti prea mult. Ar fi trebuit să te faci savant, nu războinic. Într-o luptă nu ai timp de gândit. Singura zăbavă e cât să-ţi armonizezi antrenamentul cu instinctul!»

«Presupun că măcar o dată ai uitat şi tu chestia asta», am mormăit eu.

Dar mi-am regretat vorbele de îndată ce le-am rostit.

Sofor îşi întoarse spre mine ochii auxiliari. Avea o expresie ameninţătoare.

«Ce ai spus, *aristh*?»

«Nimic… doar… hm… nimic, m-am bâlbâit eu.

Dar îi priveam tot timpul cicatricea de sub ochi.

«Ah, aşa! Mi-ai observat micuţa cicatrice. Mda, o tăietură destul de urâtă. Ştii cumva cum am căpătat-o?»

Am clătinat din cap. Ce mă apucase s-o fac pe deşteptul cu Sofor? Ce se-ntâmpla cu mine? îmi pierdusem minţile?

«Am cicatricea asta de la profesorul meu. Tipul nu era chiar aşa de drăguţ şi înţelegător ca mine. Nu-i înghiţea pe *aristhii* impertinenţii

Bătrânul războinic râse de propria glumă, se întoarse şi o porni la galop prin iarbă, ţinându-şi coada sus, cum numai un andalit de două ori mai tânăr ar fi putut s-o facă.

Am oftat, uşurat. Am aruncat o privire în jurul meu, în cupolă, să văd dacă asistase cineva la umilirea mea. Cupola navei-dom este o arie circulară cu un diametru de circa o treime dintr-o milă[1].

În interiorul acesteia se află un parc mare, cu iarbă, copaci, tufişuri şi flori. Există un lac în mijloc şi un râu care curge de jur-împrejur.

Totul e aproape ca acasă. Ai impresia că alergi pe o pajişte de acolo. Dar privind în sus, îţi dai seama că te afli în spaţiu, protejat doar de o semisferă din plastic – o

1 Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii;
1 milă = 1 609 m.

cupolă.

Am zărit mai mulţi războinici alergând prin iarbă, mâncând, distrându-se şi repetând figuri de luptă. Nimeni nu părea să mă fi observat.

Am revăzut, în minte, lupta cu Sofor. Cum de aflase secunda exactă în care urma să lovesc? Ce mă dăduse de gol?

Ce se-ntâmpla cu mine? Mă înfuriasem pentru că Sofor fusese mai iute? *Evident că* era un războinic mai bun decât mine. Participase la mai multe înfruntări decât îmi puteam eu închipui.

Dar tot eram furios. Nu-mi plăcea ca alţii să râdă de mine. Şi nu-mi plăcea să pierd.

Ochii mei auxiliari surprinseră pe cineva venind din spate. Fusese ascuns până atunci de un pâlc de copaci. Desigur, l-am recunoscut imediat: Arbron. Eram singurii doi *aristhi*.

Ca lumea! încă o porţie de veşti nasoale! Nu-I prea plăceam pe Arbron. Mă provoca tot timpul. Şi nu părea să ia nimic în serios.

«Salut, Elfangor», spuse el. «Te-ai distrat cu bătrânul ucigaş de yeerki?»

«Salut, *aristh* Arbron», am răspuns, ţeapăn, aşa cum făcea tatăl meu. «Nu cred că dai dovadă de prea mult respect numindu-l pe Sofor „bătrân ucigaş de yeerki”. La urma urmei, e un războinic desăvârşit şi instructorul nostru de lupte.»

Arbron îmi râse în faţă.

«Da, aşa e, Elfangor. Respectuos ca tine… învaţă-mă să fiu la fel de respectuos ca tine, *te rooog*!»

Râse din nou, iar eu eram pe cale să mă înfurii şi mai tare. Îmi ajungea batjocura lui Sofor. Cel puţin, el îmi era superior. Arbron era doar un biet *aristh*, ca şi mine. Ba chiar ceva mai prejos, pentru că aveam patru zile de vechime mai mult.

«Aici e o navă-dom, nu un teren de joacă», i-am spus.»

Arbron lovi uşor iarba cu copita, cu un gest dispreţuitor. Apoi rosti şi vorbele zeflemitoare care însoţeau gestul:

«Elfangor, când o să ai şi tu de gând să fii cu copitele pe pământ?»

«Unii dintre noi chiar sunt interesaţi să ajungă buni luptători. Poporul are nevoie de noi. Trăim vremuri urâte.»

Arbron râse.

«Nu mă păcăleşti! Nu eşti niciun prinţ atotputernic, niciun erou. Eşti doar un oarecare *aristh*, speriat şi buimac, la prima lui misiune în spaţiu. Apropo, îţi laşi greutatea pe piciorul stâng din spate atunci când te pregăteşti să dai. De asta ştie bătrânul Sofor când vrei să loveşti.»

Eram gata să-i trântesc lui Arbron ceva zdrobitor, dar, exact în acel moment, veni un anunţ. Era un ordin direct, telepatic.

«*Aristhi* Elfangor şi Arbron pe puntea de I u ptă!»

M-am uitat la Arbron. Mă fixă şi el. Înlemnirăm pe locurile noastre. Am dat uitării ciondăneala noastră, căci eram şocaţi şi îngroziţi deopotrivă.

Înţelegeţi, era *imposibil*! Niciunul dintre noi nu fusese vreodată pe puntea de luptă. Acolo se afla căpitanul. Iar căpitanul unei nave-dom este aidoma unui zeu din vechime. Vreau să spun că un căpitan nici măcar *nu bagă în seamă* un *aristh*.

«Ce-om fi făcut?» întrebă, înspăimântat, Arbron.

«Nu ştiu», am gemut eu. «Probabil că am comis ceva foarte grav.»

«Suntem în rahat. Cred că avem probleme mari», spuse Arbron.

Capitolul 2

Cupola se află la un capăt al navei noastre şi, mai

departe, mult în spate, sunt plasate cele trei motoare uriaşe. Motoare care ajung în spaţiul-zero – vă daţi seama cât de puternice sunt! Motoarele sunt conectate la cupolă printr-un cilindru lung, foarte lung. Înăuntrul acestui tunel se află cabinele noastre – aşa-numita zonă privată.

Cabinele *aristhilor* sunt micuţe. Vreau să spun extrem de mici. Dacă vrei să te întorci pe partea cealaltă, trebuie mai întâi să ieşi pe hol. Desigur, în cabină am hologramele tatălui şi mamei mele. Plus o floare-dorinţă – fratele meu mai mic, care va veni pe lume peste câţiva ani. De când am pornit războiul, Electoratul a fost de acord cu creşterea ratei natalităţii. Se consideră că, din moment ce războiul se va prelungi şi vor avea loc o mulţime de bătălii ucigătoare, unele familii vor putea avea câte trei sau patru copii.

Părerea mea e că nu se va ajunge până acolo. Chiar şi cu un singur frate e naşpa. Sunt nevoit ca la ritualul dimineţii şi la cel al serii să-l adaug şi pe cel al florii-dorinţă. Iar ritualul acesta din urmă trebuie făcut chiar în faţa florii aflate în cabină. Vă daţi seama cât de greu îmi vine!

Am crupa afară, pe hol, iar cei care trec mă împing, în vreme ce eu cânt:

«Urăm bun-venit întrupării speranţelor noastre, urăm bun-venit noii ramuri a copacului, urăm bun-venit…»

Şi aşa mai departe!

Nu e uşor să fii *aristh*. Fireşte, războinicii şi prinţii au cabine mai mari. Şi, fireşte, căpitanul are o cabină atât de mare, încât poate juca driftbair în ea.

Dar pe căpitan nu-l găseşti de obicei în cabină, ci pe puntea de luptă. Într-acolo ne îndreptam Arbron şi cu mine, cu viteza cu care copitele noastre ne puteau duce pe lungul coridor central.

«Suntem morţi», am spus. «Căpitanul nu ne chema pe punte decât dacă am intrat într-o belea.»

«Poate că e de bine», sugeră Arbron. «Poate că vrea să ne laude pentru progresele noastre la învăţătură.»

«Da, sigur! Sau poate vrea să ne ceară sfatul», am zis eu, sarcastic. clăpitanul Feyorn, eroul celor aproape o mie de bătălii spaţiale, vrea probabil să afle părerea unor *aristhi*.»

O ţineam tot într-o fugă, trecând prin dreptul uşilor închise ale cabinelor, ale depozitelor şi ale conductelor de plasmă. Copitele noastre tropăiau pe podeaua tare şi aspră. Un prinţ tocmai ieşea din cabina sa, iar eu am dat pur şi simplu peste el.

«iertare!» am strigat. «Am fost chemaţi pe puntea de luptă!»

Prinţul se uită după noi şi clătină din cap. Dar ştia şi el că, atunci când te cheamă căpitanul, nu mai pierzi timpul.

Cu cât ne apropiam de punte, holul devenea tot mai neîncăpător. Nu eram singurii care ne îndreptam într-acolo. Apoi am remarcat câţiva piloţi de luptă apucând-o spre hangare.

Îi recunoşti uşor pe piloţii de luptă. Sunt un adevărat spectacol. Parcă strălucesc – ca şi cum ar fi învăluiţi în lumină.

Când voi ajunge un războinic în toată puterea cuvântului, voi alege să fiu pilot de luptă.

«Va fi război!» spuse Arbron.

«Yeerkii! O să facem praf câţiva yeerki!», am zis, încercând să par dur şi feroce.

Ajunserăm pe puntea de luptă exact când ofiţerul tactician, prinţul Nescord, mugea:

«Pe soarele cel negru, unde-s cei doi *aristhi*?» cihiar aici, domnule!» am spus.

«Aici, domnule!» repetă Arbron.

Ofiţerul tactician ne privi ca şi cum am fi fost două baligi căzute lângă copita sa. Apoi se întoarse spre căpitan:

clăpitane, cei doi *aristhi* sunt aici!»

Fireşte, căpitanul ştia că eram acolo. Se spunea că acest căpitan Feyorn putea să vadă prin zid. Ştia tot ce se întâmpla la bordul navei sale. Se afla în mijlocul încăperii, având-i pe ofiţerul tactician la dreapta şi pe prinţul Breeyar, comandantul suprem al escadrilelor de luptă, la stânga.

Încăperea era rotundă şi prevăzută cu monitoare strălucitoare şi ecrane de computer pe care se derulau o mulţime de informaţi. Monitoare holografice creau imagini în aer, iar diverse informaţii şi avertismente erau transmise telepatic, pe lungimea de undă a gândurilor.

Războinicii care lucrau pe puntea de luptă comunicau adesea prin semne, pentru a evita confuzia provocată de mulţimea gândurilor schimbate telepatic.

În faţa punţii de luptă, se lăţea o imagine holografică a spaţiului ce ne înconjura. Ne aflam în spaţiul real, nu în spaţiul-zero, astfel încât fundalul era negru şi înţesat cu stele strălucitoare.

«Măreşte», spuse ofiţerul tactician.

Holograma spaţiului căpătă dimensiuni şi mai mari. Dintr-odată, era ca şi cum stelele reale, mari cât pumnul meu, prinseseră să planeze în interiorul punţii de luptă.

«dzolaţi ţinta şi măriţi», spuse ofiţerul cu tactica.

Acum holograma arăta doar o felie dintr-o stea. Era o stea de mărime obişnuită, galbenă. Am privit banda cu informaţii de deasupra holoramei. Am aflat că steaua avea nouă planete, giganţi de gaz pe orbitele marginale şi planete mici pe cele mai apropiate. A şasea planetă se afla în prim-plan, în centrul display-ului. Avea un set de inele destul de frumoase.

«Iat-o!» spuse prinţul Breeyar.

Era liniştit, însă ai fi putut spune că semăna cu un prădător urmărindu-şi victima.

Am cercetat holograma spaţiului, căutând ceva

anume. Apoi l-am văzut: un punct minuscul, luminos ce se deplasa către planeta cu inele.

Oare era o navă a yeerkilor?

«Cred că avem de-a face cu o navă skrit na», spuse căpitanul.

cântocmai, căpitane», căzu de acord ofiţerul tactician. «Accelerează! în douăzeci de minute se va afla în spaţiul-zero. Senzorii ne arată că vine de pe a treia planetă din acest sistem.»

«Pune-o pe ecran», spuse căpitanul Feyorn.

Dintr-odată, holograma se schimbă şi acum puteam vedea o mică planetă, cu o singură lună mare. Planeta era albastră, cu vârtejuri albe şi cu porţiuni de uscat de culoare maro şi verde.

«Ce avem noi pe această planetă?»

«O specie de fiinţe inteligente. Au făcut câteva zboruri spaţiale şi au aselenizat pe satelitul lor. Senzorii arată prezenţa armelor nucleare. Mai detectăm transmisii în diferite secvenţe ale spectrului electromagnetic. Una peste alta, avem de-a face probabil cu o civilizaţie de nivel şase. Aş recomanda…»

Căpitanul îl întrerupse, ridicând un deget. Apoi îşi îndreptă ochii auxiliari spre Arbron şi spre mine.

Îşi lipise privirea de mine. Fix *de minei* Mi-am simţit sângele topindu-mi-se şi creierul punând frână!

«la apreciază, *aristh*, situaţia. Avem, aşadar, o navă skrit na care părăseşte o civilizaţie de nivelul şase. În douăzeci de minute va scăpa, pătrunzând în spaţiul-zero! Ce ne recomanzi?»

Nu, aşa ceva nu se putea întâmpla! Căpitanul chiar îmi cerea mie sfatul! Era limpede că visam!

«Ce vă recomand?» am bâiguit, simţind ascuţişul panicii. Păi… ăăă… să trimitem navele de luptă într-un raid de interceptare, nu?»

«E o întrebare sau o afirmaţie?» mă interogă

căpitanul.

Am tras aer în piept, încercând să nu leşin.

«Trimiteţi navele de luptă pentru intercepţie! Două pe un traseu de interceptare şi două în spatele unui vector de vânătoare.»

«Şi tu?» întrebă căpitanul, întorcându-şi privirea teribilă spre Arbron. «Cum procedăm când interceptăm? Şi de ce?»

«Skrit na sunt contrabandişti şi renegaţi. Şi uneori se află în slujba yeerkilor. Aşa că vom aborda nava skrit na, apoi o vom cerceta cu de-amănuntul.»

O spusese perfect. De parcă ar fi făcut înainte repetiţii.

Apoi a zbârcit-o!

«Şi dacă le arde de luptă, o să le frigem câteva cozi!»

Căpitanul, prinţul, ofiţerul tactician, războinicii de pe punte îl priviră pe Arbron de parcă ar fi fost ţicnit. Ceea ce şi era. Nu te apuci să spui căpitanului „o să le frigem câteva cozi”! Poţi să spui asta cel mult într-o încăierare în curtea şcolii.

Căpitanul se uită la prinţul Breeyar şi la ofiţerul tactician. Spuse, ridicând din umeri:

«Presupun că ar fi bine să procedăm cum ne recomandă cei doi *aristhi*, nu-i aşa? Ăsta cât o prăjină e gata să leşine. Iar celălalt se crede prinţul Breeyar!»

Asta îi făcu pe cei de pe punte să izbucnească în hohote de râs.

«Lansaţi navele de luptă!» spuse căpitanul. «Oh, navele astea skrit na sunt atât de strâmte în interior, încât ar fi bine să trimitem doi dintre noi care să fie şi capabili să se mişte pe-acolo. Bun! Pe cine avem noi îndeajuns de mici ca să poată pătrunde în transportorul skrit na?» Dintr-odată, am realizat că toţi cei de pe punte ne priveau pe Arbron şi pe mine. Apoi mi-am dat seama că amândoi eram mai tineri şi mai mici decât toţi ceilalţi.

Ei, acum chiar că eram gata să leşin! Căpitanul ne trimitea în luptă.

Capitolul 3

«E-n regulă! Cine ţine manşa şi cine armele?» întrebă Arbron.

«Am patru zile vechime mai mult ca tine», am zis, cu răceală. «Eu voi ţine manşa.»

Încercă să se opună. Fireşte, voia să piloteze nava de luptă. Dar nimic nu avea să mă facă să pierd primul meu zbor într-o misiune de luptă. Nimic! Şi chiar *aveam* vechime mai mare.

«E-n regulă!» spuse Arbron, glacial. «Tu vei ţine manşa. Eu voi trage. Nu că am fi nevoiţi s-o facem.»

Habitaclul unei nave de luptă nu e tocmai spaţios. Iar a noastră era un model mai vechi, pentru două persoane, dar nu îndeajuns de mare.

«Socot că ne-au dat un prăpădit de Model 14», am spus, privind la comenzi de parcă nu le-aş mai fi văzut niciodată până atunci.

«Ce te-ai fi aşteptat să ne dea? Un Model 22 nou?»

Pentru o clipă, am uitat că asta era prima mea acţiune oficială de comandă, i-am aruncat o privire lui Arbron şi pe amândoi ne-a pufnit râsul.

«Beton!» am spus.

«Tare aş fi vrut să avem de-a face cu yeerkii, nu cu nişte boşorogi de skrit na», făcu Arbron.

Mi-am închis ochii principali, lăsându-i deschişi pe cei auxiliari. Voiam să mă concentrez. Fireşte că fusesem antrenat să conduc nave de luptă. Eram un pilot destul de bun. Dar urma să zbor alături de prinţul Breeyar, în escadrila lui, în care erau numai piloţi de luptă încercaţi. Cât despre Breeyar, putea trece cu nava printr-o gaură neagră şi să se şi întoarcă.

Voiam din tot sufletul ca totul să meargă bine. Gândul la umilirea la care voi fi supus dacă voi rata era de-a

dreptul insuportabil.

«Porneşte motoarele!» m-am adresat sistemului navei. «Pregăteşte lansarea!»

Puteai simţi bătrâna navă de luptă prinzând viaţă. Monitoarele străluceau. Podeaua vibră sub picioarele mele. Am atins cu degetele un ecran, iar viewportul deveni transparent. Puteam privi direct afară, ca printr-o fereastră reală, nu prin intermediul unui ecran. Fireşte, ne găseam încă în hangarul de pe nava-dom, aşa că nu era nimic de văzut.

«Secvenţa automată de lansare porneşte în zece secundo, se auzi vocea prinţului. «Plecare simultană! Porniţi motoarele la semnalul meu! Acceleraţie standards

«Armele sunt gata de luptă!» îmi spuse Arbron.

«Cinci secunde până la lansare!» transmise computerul.

«Te rog, nu mă lăsa s-o zbârceso, am spus eu.

Credeam c-o spusesem doar pentru mine, când l-am observat pe Arbron dând din cap aprobator.

«Două secunde!» mă anunţă computerul.

«Ţin-te bine!» am spus.

VUUUMMM!

Am fost aruncaţi, prin trapă, direct în spaţiu. Deasupra noastră, alte patru nave de luptă, toate Model 22, ţâşniră din hangarele de pe nava-dom.

«Alăturaţi-vă echipei, aprindeţi motoarele!» spuse prinţul, calm.

Două nave de luptă porniră motoarele. Cu o splendidă strălucire albastră, cele două nave de luptă dispărură în spaţiul întunecat.

Aşteptam cu degetele la doar câţiva milimetri de maneta care pornea motoarele. Nu aveam de gând să pierd momentul.

«Echipa de vânătoare, porniţi motoarele!» spuse prinţul.

Am tras maneta şi parcă ne-a lovit cineva în spate.

ZUUUMMM!

Ieşisem afară! Ieşisem! Afară!

Din nefericire, am ţâşnit atât de iute, încât ne-am îndreptat ca din puşcă spre nava de luptă a prinţului.

«Ah! Oh! Nu!»

I-am ordonat computerului să adapteze viteza la cea a celorlalte nave. Ceea ce ar fi trebuit să fac de la început.

«Hei, Elfangor! Alooo! Ai uitat: Modelele astea vechi 14 accelerează mai iute la pornirea la rece», punctă Arbron.

Apoi l-am auzit pe prinţ.

«Nu s-ar putea să te retragi un pic, *aristh* Elfangor?» întrebă el.

Mă simţeam uşurat că scăpasem de muştruluială. Dar şi tare stânjenit. Fusese marea mea şansă de a acţiona ca un veteran. Şi acţionasem ca un amator.

Am readus nava în formaţie, în spatele celorlalte două nave de luptă.

Arbron aduse imaginea navei skrit na pe image rul holografic. Era total deosebită de navele andalite. Ale noastre erau ovale, alungite, cu două motoare cilindrice, lungi şi ele, prinse cu nişte „aripioare” groase de fiecare parte. Arma noastră principală – shredderul – se arcuia deasupra, aidoma unei cozi andalite.

Nava skrit na era rotundă, cu flancurile ascuţite. Semăna cu un disc gros. Cu greu puteai vedea unde erau motoarele, iar peste tot erau luminiţe, care de care mai colorate. Probabil că găseau asta tare atractiv sau cam aşa ceva.

Interceptarea în ordine!» veni raportul de la primele două nave.

Apelaseră la o primejdioasă Ardere Maximă pentru a ieşi în faţa navei skrit na şi a-i tăia calea. Mai trebuia doar să ne furişăm în linişte în spatele lor.

După care…

«Ce naiba…? Domnule, mai e o navă skrit na! Senzorii nu au detectat-o fiindcă era ascunsă de inelele planetei. Repet, mai e o navă de luptă skrit na!»

Prinţul Breeyar îşi lansă ordinele:

«E-n regulă! Voi doi, de la intercepţie, porniţi după *noua* ţintă! Ceilalţi, după mine!»

M-am uitat la Arbron. Era de acord cu mine. Lucrurile se complicaseră. Poate chiar vom participa la o luptă!

Pe neaşteptate, dinspre motorul celei mai apropiate nave skrit na izbucni o flamă albastră, strălucitoare.

«Fuge!» spuse prinţul.

Părea calm, dar îi simţeai emoţia. Nu există pilot căruia să nu-i placă vânătoarea!

Nava skrit na o tuli! O luarăm şi noi după ea!

Apoi, spre totala mea stupefacţie, cei de pe nava skrit na traseră în noi!

«Fereşte-te!» strigă Arbron.

O rază verzuie se îndreptă spre nava de luptă a prinţului! Şi rată!

«Ha-ha-ha!» râse prinţul. «Uite un lucru care mă stârneşte! Răspundeţi cu foc, dar numai dacă puteţi nimeri motorul de dedesubt. Repet, ochiţi numai motorul. Pe navă s-ar putea afla creaturi nevinovatei

După nicio secundă, prinţul trase şi rată! Trase şi însoţitorul său, dar rată şi acesta!

Nu mi-aş fi închipuit că Arbron îşi va asuma riscul de a trage. Dar l-am auzit spunând:

«Ei bine, Elfangor, ce-ar fi să vedem cât de rapid poate accelera ciubărul ăsta vechi?»

Nu era nevoie să mi-o spună de două ori. Am apăsat pe manetă şi am ajuns la o zecime din viteza luminii în aproximativ 3 secunde!

«Daaa! Aoleuuu!»

«Daaa! Auuu!»

Accelerarea a fost atroce! Compensatoarele erau prea lente, iar noi am fost aruncaţi înapoi, drept în perete.

Mă luptam să revin în picioare, pentru a prelua din nou comenzile. Am refăcut, telepatic, legătura cu computerul.

«Porneşte compensatoarele!»

Computerul execută ordinul, iar noi ne-am ridicat cu greu pe picioarele noastre. Arbron reveni lângă arme şi ţinti. Am auzit zumzăitul shredderului care se arma, urmat imediat de sunetul lansării!

Zzzzzz! ŢIUUU!

«Da! Da! Da!» strigă Arbron.

Raza trimisă de shredder tăie spaţiul şi distruse o parte din motorul navei skrit na. Flacăra albastră a motorului se stinse dintr-odată.

Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem până atunci în viaţa mea. Dar, în acelaşi timp, am simţit un val de invidie, la gândul că nu eu, ci Arbron trăsese.

«Bună treabă», spuse prinţul Breeyar. «Frumos pilotat, frumos tras!»

Fireşte, ne complimenta doar pentru că eram *aristhi*. Vreau să spun că pentru piloţii obişnuiţi n-ar fi fost cine ştie ce. Dar cui îi păsa!? Prinţul Breeyar spusese că am făcut o treabă bună.

«S-a exprimat chiar aşa: „Bună treabă”», zise Arbron. «Aşa a spus, este? Nu-mi imaginez eu!»

«Prinţul a spus: „Bună treabă”», am confirmat, savurând cuvintele.

În acel moment mă bucuram de viaţă. Îl iubeam chiar şi pe Arbron, oricât de supărător era uneori, lată pentru ce am ales să intru în armată, lată pentru ce am ales să fiu *aristh*. Despre asta era vorba!

«E-n regulă, micuţii mei *aristhi*», spuse, cu un ton cald, prinţul. «Acum, pentru că ne-aţi dat tuturor o lecţie

de cum trebuie tras, arătaţi-ne şi cum se poate aborda o navă inamică. Nu uitaţi să descărcaţi informaţiile din computerul lor de bord. Este vreunul dintre voi calificat în extragere de informaţii?»

«*Aristh* Arbron este un excelent profesionista am zis – era adevărat.

Arbron mă privi chiorâş.

«Păi, chiar *eşti*, Arbron!» am spus, justificându-mă.

Înţelegeţi, e o insultă să spui despre un *aristh* că se pricepe la computere. E mai mult o laudă pentru un tehnician, nu pentru un războinic. Deşi se presupune că luptătorii ar trebui să se priceapă la ştiinţe şi arte, aşa cum se pricep la război.

«Bine», spuse prinţul. «Şi feriţi-vă dovleacul de tavanul lor. E destul de jos.»

«Da, domnule», am răspuns, «nicio problemă!»

Eram în culmea universului. Un erou în devenire. Practic, deja prinţ! Războiul cu yeerkii se va termina de îndată ce voi intra eu în joc.

Eram un prost!

Capitolul 4 J

Presupun că ştiţi cine sunt skrit na. Dacă nu, o să vă spun ceea ce ştiu eu.

Pentru skrit na nu contează ce gândesc ceilalţi din galaxie despre ei. Nu aparţin Imperiului yeerk. Nu sunt nici aliaţii noştri. Nici că le pasă de legi, de tradiţii sau mai ştiu eu ce!

Skrit na sunt interesaţi să achiziţioneze şi să posede diverse lucruri.

Mai e ceva neobişnuit: sunt ca două rase diferite. Skritii arată aidoma unor insecte uriaşe, cam de mărimea andaliţilor. Au paisprezece picioare şi şase seturi de antene şi nu sunt din cale-afară de inteligenţi. Dar fiecare skrit ţese, spre sfârşitul vieţii, un cocon şi, după un an, din skritul mort apare un na.

Cu naii e cu totul altă poveste. Aceştia au patru picioare foarte zvelte. Uneori, se ridică pe picioarele din spate şi le folosesc la mers, iar pe cele din faţă drept mâini. Au capete mari, asemănătoare celor andalite, doar că au numai doi ochi uriaşi.

Skrit nu se deplasează pe planete paşnice şi răpesc exemplare ale speciilor de acolo. Uneori, le supun unor experimente medicale. Alteori, doar zboară cu ele de colo, colo, apoi le eliberează, însă de cele mai multe ori, transportă acele creaturi în grădinile zoologice din lumea lor.

Cum am mai spus: o rasă ciudată. Nimeni nu-i înţelege pe skrit na. Eu, unul, cred că nici ei înşişi nu se înţeleg.

M-am apropiat de nava skrit na distrusă şi am amorsat raza de tracţiune ca să ţin cele două nave aproape.

Skrit na s-au hotărât să nu complice lucrurile. Probabil au considerat că ne-au enervat destul. Skrit na nu se pot măsura cu andaliţii.

Am cuplat trapa noastră cu cea skrit na şi am obligat-o să se deschidă. Am egalizat gravitaţii le şi am intrat cu îndrăzneală în nava capturată, cu Arbron pe urmele mele.

În cealaltă navă era fum. O grămadă de lăzi erau împrăştiate peste tot. Doi skriti greoi se împleticeau printre obiectele sparte. Habitaclul era destul de scund şi trebuia să-mi plec capul pentru a nu-mi răni ochii auxiliari. O pereche de coconi skriti erau mai mult sau mai puţin lipiţi într-un ungher al habitaclului. Unul dintre ei părea să elimine un na.

Am mai observat trei n-ai. Căpitanul na era imobilizat de consola comenzilor. Părea speriat.

Dar nu de mine. Privea furios către o creatură bizară care avea în mână o armă skrit na – un lansator Dracon de-al yeerkilor, modificat – îndreptată spre căpitan.

Ciudata creatură era doar puţin mai scundă decât mine. Şi, deşi părea incredibil, stătea în două picioare.

Doar două! Avea braţe, dar îţi puteai da seama uşor că nu le folosea la mers. Nu erau îndeajuns de lungi.

Faţa creaturii era la fel de mare ca a mea, dar mai rotundă. Pe frunte avea doi ochi mici, albăstrui. Treimea de jos a feţei avea o despicătură orizontală.

Multe specii au asemenea deschizături. Le numesc guri.

Trupul nu era acoperit de blană, ci de o piele strălucitoare, ce părea a-i atârna în unele locuri. Partea superioară a trupului era acoperită de o piele albă, atârnând aproape în valuri, cu mici desene colorate. Cele două picioare îi erau acoperite cu o piele albastră şi aspră, care se oprea brusc deasupra copitelor. Copitele erau albe şi împodobite cu nişte fire sau cabluri împletite între ele, cel puţin aşa păreau.

Dar ceea ce mi-a atras privirea a fost părul ce-i curgea de pe cap. Era lung, ondulat şi galben ca soarele.

— Nu mişca, băiatule-cal! strigă bizara creatură, scoţând sunete din gură. Apoi întoarse lansatorul Dracon spre mine. O singură mişcare şi apăs pe trăgaci. Nu ştiu ce va face arma asta, dar sunt gata să pariez că n-o să-ţi placă!

Desigur, până la un punct, tot ce auzeam era doar o amestecătură confuză de sunete. Cipul translator, pe care toţi militarii andaliţi îl au implementat în cap, are nevoie de câteva minute pentru a pricepe noua limbă. Sunt unele limbi pe care nici nu le descifrează corect. Din fericire, mai toate speciile pot înţelege sistemul nostru de transmitere a gândurilor, întrucât lucrează la un nivel ce depăşeşte simplele cuvinte.

— Ai grijă, prietene andalit, spuse căpitanul na. Sunt fiinţe sălbatice şi violente. Ţicnite! Barbare! Oh, da! Femela asta este o bestie ticăloasă! mai bine ai ucide-o!

Sau, şi mai bine, lasă-ne s-o vârâm din nou în cuşcă. Da, da, ar fi cel mai bine! Când ai făcut greşeala să tragi în noi, ea a ieşit şi mi-a luat arma. Sălbatică şi periculoasă, oh, da!

Cipul translator redase uşor limbajul na. Nu mă obosii să-i răspund. Toată lumea ştie că skrit na mint de îngheaţă apele.

Căpitanul na îmi făcu cu ochiul. Ca şi cum el şi cu mine am fi fost de aceeaşi parte a baricadei. Ofiţerii săi păreau speriaţi. Skritii îşi vedeau de treburile lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiam ce să fac. Eram la fel de nedumerit ca şi căpitanul skrit na.

Singura care părea hotărâtă era bizara creatură cu două picioare.

«Vorbeşte-i», îmi sugeră Arbron. «Foloseşte-ţi farmecul, Elfangor.»

«Hm… oricine ai fi… orice ai fi… nu trage cu arma aia. Pune-o jos.»

— Da, bine. Hei! Hei, ia stai puţin! Te pot auzi, dar tu, de fapt, nu vorbeşti.

Brusc, cipul translator, care auzise destul, a început să traducă simultan. O puteam înţelege.

«Eu comand aici», am spus, ferm. «Aruncă arma!»

— Na-na! Nţţ! Nu prea cred, băiatule-cal! M-am săturat să fiu răpită şi târâtă de gândaci uriaşi şi omuleţi verzi de pe Marte.

«Scuză-mă, dar noi suntem aici ca să te salvăm», spuse Arbron.

«Exact! Ceea ce ţi-au făcut skrit na nu e în regulă. De asta am capturat nava.»

Îi vorbeam ca unui copil. Era evident că specia respectivă era primitivă. Nici măcar nu aveau cozi.

«Ce omuleţi verzi?» întrebă Arbron. «Nu sunt verzi. Naii sunt gri.»

Femela îşi îngustă şi mai mult ochii şi aşa înguşti. Arma din mâna ei se mişcă.

— Am capturat nava asta înainte să veniţi voi doi aici. Celălalt tip şi cu mine. Şi noi suntem doar nişte copii, ceea ce demonstrează că nenorociţii ăştia de marţieni nu sunt deloc atât de fioroşi. Tipul se află în spate, a fost lovit. Celălalt, vreau să spun. Dar eu am reuşit să înhaţ arma de la făţosul de colo.

Cipul translator nu avea corespondent pentru „făţos”. Desigur, „făţos era un sinonim pentru „străin”.

«Ei bine, noi nu vrem să-ţi facem rău», am spus, pe un ton cât mai calm. «Ce zici de asta? Poţi păstra arma, dar n-o mai îndrepta spre ceilalţi.»

Femela privi arma.

— Se numeşte lansator Dracon, nu-i aşa? Ce face?

Înainte să-i fac semn să tacă, Arbron apucă să răspundă:

«Declanşează o rază energetică ce produce o moarte din cale-afară de dureroasă, iată de ce am prefera să nu tragi cu ea.»

— Oh! Un phaser! Ca în vechiul *Star Trek*. Nu-mi vine să cred că au renunţat să-l mai producă. Acum îl dau în reluare.

N-am spus nimic pentru că n-aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbea. L-am privit pe Arbron. Clătina din cap. Nu, nici el nu înţelesese. Cipul translator are şi el limitele lui.

«Dacă vii cu noi, te vom trata cum se cuvine. Şi te vom duce din nou pe planeta ta.»

— Pe Pământ?

«Ăsta e numele celei de-a treia planete din sistemul ăsta?»

— Da.

«Şi tu eşti un pământean?»

— Un om. Asta suntem: oameni. Celălalt tip şi cu

mine.

«Noi suntem andaliţi. Numele meu este Elfangor. El e Arbron.»

Arbron se apropiase de pupitrul de comandă al celui mai apropiat skrit na. Tocmai făcea o copie după toate documentele din computerele lor, aşa cum ordonase prinţul Breeyar. Este procedura standard atunci când abordezi o navă străină.

— Arătaţi ca nişte centauri, doar că aveţi cozi de scorpioni. Şi o pereche de ochi în plus deasupra capetelor…

Femela părea să ezite. Dintr-odată, întoarse lansatorul Dracon spre mine, dar cu mânerul înainte.

«Mulţumesc», am spus.

Am întins mâna să iau arma şi degetele mele le atinseră pe ale ei. Fără niciun motiv aparent, m-am uitat la părul lung şi blond.

— Numele meu este Lorena, spuse ea. E o chestie dată dracului. Cei mai mulţi dintre oameni nu cred în extratereştri. Dar iată-vă! Cât se poate de reali. Doar dacă nu visez.

«Oamenii visează?» întrebai, surprins.

— Eu da. În fiecare noapte.

«Şi eu la fel. Dar bănuiesc că avem vise foarte diferite.»

Apoi Lorena zâmbi. E un lucru pe care oamenii îl fac ridicându-şi colţurile gurii.

— Poate da, spuse ea. Poate nu.

Capitolul 5

Am dus-o pe Lorena la nava noastră, apoi şi pe cel de-al doilea om. Îşi pierduse cunoştinţa. Dintr-o tăietură deasupra ochiului său stâng curgea un sânge strălucitor şi roşu.

«Sânge roşu?» spuse Arbron. «Roşu? Puah!»

Am încercat să mă port mai matur decât Arbron, dar,

ca să vă spun drept, sângele de culoarea aceea îmi dădea şi mie fiori. Totuşi, nu credeam că oamenii ar fi urâţi sau ceva asemănător. Nu ca skritii sau taxxonii, care sunt specii cu adevărat oribile. Şi nu păreau nici periculoşi, precum hork-bajirii.

Păreau mai degrabă nostimi. Nu mai văzusem o specie care să se deplaseze doar pe două picioare, fără să aibă o coadă cu care să-şi ţină echilibrul. Arbron a dat glas gândurilor mele.

«Trebuie doar să-i împingi uşor şi cad imediat. Pământul trebuie să fie un loc tare ciudat! Oamenii cad, probabil, în faţă şi pe spate, peste tot. Nu e de mirare că sunt atât de primitivi. Cred că-şi petrec cea mai mare parte a timpului încercând să se ridice.»

Eram aproape de nava-dom, când cel de-al doilea om îşi reveni. Părăsisem nava skrit na fără să ne gândim s-o reparăm. La urma urmei, era problema lor.

Nimeni nu le spusese să tragă în noi. Este?

— Ahhh, gemu omul.

Era mai mare decât Lorena, cu vreo doi, trei inchi[2]. Părul îi era castaniu, nu blond, şi era tuns scurt. Ochii lui erau cafenii, nu albaştri, că ai Lorenei.

Lorena se apropie şi-şi îndoi picioarele, îngenunchind alături de el. Arbron şi cu mine am schimbat priviri uimite. Era foarte dificil să îngenunchez! aşa şi să nu cazi.

— Hei, copile, eşti bine? întrebă Lorena.

Omul rănit deschise ochii şi clipi. Se holbă la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Lorena dădu din umeri.

— Acum avem un alt gen de aliaţi. Cine ar fi crezut că sunt atât de mulţi care cutreieră spaţiul? Eşti bine? Gândacul ăla uriaş te-a pocnit ca lumea.

«N-ai de ce să te temi», i-am spus, cu blândeţe. «Eşti

2 Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii, 1 inch = 2,54 cm.

în siguranţă acum.»

Omul îşi pipăi rana şi privi sângele roşu. Părea la fel de tulburat ca şi mine. Dar se ridică în picioare. Sprijinindu-se în mâini, am observat. Oamenii par să aibă mâini mai puternice decât noi.

«Eu sunt Elfangor. El este Arbron. Suntem andaliţi. Vă vom duce înapoi pe planeta voastră.»

Omul aprobă încet.

— Telepatie. Folosiţi telepatia pentru a comunica.

Privirea îi trecu de la ochii mei auxiliari la faţa mea şi de aici la coadă.

— Coada asta e o armă, nu-i aşa? Este şi veninoasă sau doar taie?

Am decis pe loc că omul acela nu-mi plăcea la fel de mult ca Lorena. Nu-mi plăcea chiar deloc.

«Am fost politicos şi ţi-am spus numele meu, omule», am zis, cu răceală. «Acum, îţi cer să te prezinţi *şi tu*.»

Omul îmi aruncă o privire ce mi se păru insolentă. Deşi cine ar putea spune ce exprimă figura unui străin?

— Numele meu este Hedrick. Dar prefer numele de familie. Mulţi mă strigă pe numele de familie: Chapman.

— Andaliţii ăştia sunt băieţi buni, îi spuse Lorena lui Chapman. Cel puţin, arată mai bine decât ceilalţi. Şi apoi, ne-au promis…

— Gura! mârâi Chapman. Nu mă interesează părerea unui copil.

— Copil? Hei, ticălos ce eşti, cine a înhăţat arma atunci când nava s-a oprit? *Eu*! Şi cine plângea în spate, cerând îndurare? *Tu*! Şi apoi, nu m-ar mira să fii doar cu un an mai mare decât mine.

Faţa lui Chapman se înroşi. Era fascinant să urmăreşti chestia asta. Tipul îşi încleştă fălcile.

— Şi acum se pare că eroismul tău a fost inutil. Suntem din nou prizonieri. Şi am impresia că nu vom mai reuşi să le smulgem armele andaliţilor ăstora.

Deodată, se repezi spre lansatorul Dracon pe care-l ţineam în mână! Fără să ezit, mi-am aruncat coada înainte şi i-am pus tăişul în gâtul lui Chapman.

Chapman râse.

— Ai văzut? Ai văzut ce rapid este? Nici n-am apucat să văd mişcarea cozii.

Îmi aruncă din nou o privire insolentă.

— Cum ai spus că se numeşte specia voastră? Andalită? Mda, am impresia că voi sunteţi ceva mai periculoşi decât arătaţi, cu toată vorbăria voastră politicoasă şi cu promisiunile voastre.

Mă simţeam ca un prost. Şi nu era pentru prima oară în ziua aceea. Omul Chapman mă pusese la încercare.

«Trebuie să ne pregătim de cuplarea cu nava-dom», îmi reaminti Arbron.

Am efectuat manevrele de andocare, aducând nava înapoi în hangar. Mă concentram la ce aveam de făcut, deşi eram tare furios. Nu-mi plăcea deloc omul numit Chapman. Nu-mi plăcea suspiciunea pe care o arăta faţă de mine. La urma urmei, îl salvasem de la un viitor într-o cuşcă din grădina zoologică skrit na. Ar fi trebuit să-mi fie recunoscător.

Dar poate că aşa sunt oamenii. Am auzit că există specii care nu vor să fie ajutate de nimeni. Care preferă să dispară, decât să rămână îndatorate cuiva.

Dar, judecând după Lorena, nu toţi oamenii erau la fel.

Nu e problema ta, Etfangor, mi-am spus. Tu du oamenii căpitanului. Nu e deloc problema ta.

Dar greşeam. Oamenii *erau* problema mea.

De fapt, urma să am o mulţime de probleme.

ca pitolul 6

«Atenţie, urmează o porţiune cam înşelătoare», le-am spus Lorenei şi lui Chapman.

Ne deplasam din coridorul central spre parterul

cupolei. În acest punct, gravitaţia se schimbă cu 90 de grade. Vreau să spun că „jos” în coridorul central este cu totul diferit de „josul” de la parterul cupolei. La început te cam zăpăceşti.

Ne aflam în siguranţă la bordul lui *Starăword*, iar Arbron şi cu mine le prezentam oamenilor nava. Cred că ofiţerii instructori erau prea ocupaţi ca să ne bage în seamă şi nu ştiam ce să facem cu fiinţele umane.

«Mergeţi cât mai firesc pe podeaua asta curbată», le-am explicat. «Ştiu că parcă aţi umbla pe buza unei râpe, dar gravitaţia artificială vă va însoţi peste tot.»

Arbron şi cu mine urmăream cu sufletul la gură cele două creaturi cu două picioare încercând să-şi menţină echilibrul. În mod surprinzător, reuşiră.

«Au un echilibru excelent», îmi şopti Arbron.

«Aşa e.»

Am ieşit din coridor pe iarba din cupolă, iar Lore na strigă:

— Este spaţios! Pare un adevărat parc! Pomi. Iarbă. Flori. Mamă!

«Aveţi aşa ceva pe planeta voastră?» am întrebat-o.

— Ei, da, ceva asemănător. Pomii noştri sunt aproape întotdeauna verzi. Ca şi iarba. Mult mai verde ca asta, vreau să spun, nu aşa albastră. Şi nici roşie.

«Dacă vă este foame, nu ezitaţi să mâncaţi cât vă place», am sugerat.

— Să mâncăm ce? întrebă Chapman.

Am întins braţul, cuprinzând întregul spaţiu al cupolei.

«Avem şaptesprezece specii de iarbă, cu treizeci de arome diferite.»

— Iarbă? Voi mâncaţi iarbă? întrebă Lorena.

Chapman încuviinţă, gânditor.

— De aceea aveţi cupola, aşa e? Voi paşteţi. Asemenea cailor sau vitelor. Doar că nu aveţi guri. Cum

mâncaţi?

«Cum adică, voi mâncaţi cu gurile?» întrebă Arbron.

— Cum poţi mânca altfel? întrebă Chapman.

«Cu copitele, ca orice creatură cu scaun la cap», răspunse Arbron. Apoi, râzând: «Vreţi să spuneţi că pe Pământ oamenii se apleacă şi-şi lipesc gurile de pajişte ca să mănânce?» Se uită la mine. «Prea bine, dar trebuie să admiteţi că e nostim să vezi aşa ceva.»

Chapman începu să ne explice cum mănâncă oamenii, dar era greu să ne închipuim. Chestia asta implica înţeparea unor bucăţi fierbinţi de animale moarte şi aruncarea lor în gură. Eu refuzam să cred că ăsta era modul lor de a mânca. Aveam impresia că omul Chapman cam înflorise lucrurile. Mai târziu am aflat adevărul.

În orice caz, m-am simţit uşurat când Lorena întrerupse relatarea sinistră a lui Chapman pentru a întreba:

— Vă supăraţi dacă-mi scot pantofii? Am stat închişi în farfuria aia zburătoare a skrit năsoşilor. Ar fi minunat să păşesc pe iarbă.

Fireşte că nu am avut nimic împotrivă, mai ales că nu ştiam ce înseamnă „pantof”. L-aş fi putut lega cu siguranţă de ideea de a alerga prin iarbă. Şi mie mi-era foame.

Dar Lorena se aşeză în iarbă şi începu să-şi scoată copitele! Să-şi desprindă copitele de pe picioare!

«Ce faci?» Am ţipat. «Opreşte-te! Opreşte-te! De ce îţi faci rău?»

— Ce? Ce tot spui acolo?

«Te răneşti singură şi nu cred că doctorii noştri ştiu cum să trateze oamenii», am spus.

Lorena mă privea uimită. Încă îşi mai ţinea piciorul în mâini. Apoi se puse pe un râs zgomotos.

Era ca un sunet de alarmă, totuşi ciudat de plăcut.

— Nu sunt copite, Elfangor, îmi spuse. Sunt pantofi. Pricepi?

Îşi dezlegă firele subţiri şi, înainte s-o pot opri, îşi rupse pur şi simplu copita albă!

«Nuuu!» gemui eu.

«Ahhhh!» strigă Arbron.

Dar pe Lorena n-o durea nimic. Şi nu se vedea nicio picătură de sânge. Apoi îndepărtă un înveliş de piele albă de pe capătul picioarelor astfel expuse. Privirii mele i se dezvăluiră dintr-odată cinci degeţele roz. Îi creşteau chiar din picior.

— Vezi? Ăsta e piciorul meu. Noi nu avem copite. Şi purtăm pantofi în picioare. Pricepi? Ne păzesc de pietrele care ne-ar putea răni.

Am fost cuprins de un val de nespusă milă. Oare ce-o fi mers prost în evoluţia acestei specii? întreaga populaţie trebuia să-şi acopere picioarele pentru a nu se răni? O întreagă specie schilodită?

Dintr-odată, vesela imagine a unei planete cu oameni căzând tot timpul dispăru, fiind înlocuită cu una tristă, a unei specii de infirmi, târându-se pe picioarele lor slabe şi rănite, acoperite cu copite artificiale.

Lorena se ridică pe picioarele ei delicate, cu ridicole degeţele roz, şi porni să alerge prin iarbă. Nu era foarte iute, dar, în mod evident, nu arăta nici vreo deficienţă fizică.

Apoi, făcu ceva uluitor. Îşi întoarse capul înapoi. A făcut-o cu totul, aşa că putea privi înapoi.

— Vino!

Dar nu mă puteam mişca. Am observat că Arbron era tot atât de uimit ca şi mine.

«Ce… ce face tipa?» întrebă el. Apoi se lumină: «Asta e din cauză că au doar doi ochi. Îşi întorc capetele pentru a putea vedea în spate!»

Mi-am stăpânit impulsul de a râde. Am pornit în trap uşor şi am ajuns-o repede pe Lorena.

— E atât… de bine… să-mi… întind… muşchii! spuse

ea, continuând să alerge.

Apoi se opri şi făcu o piruetă. O piruetă perfectă, iar părul ei auriu flutură împrejurul ei. Aveai ce vedea! O creatură cu două picioare face piruete mult mai corecte decât o persoană normală.

— Am fost sigură că o să mor în farfuria aia zburătoare, spuse ea. Dar am scăpat! Uluitor!

«Cred că toate astea sunt foarte ciudate.»

— Oh, da! Ciudat e puţin spus. Ăsta e un copac frumos. Frunze roz. Incredibil!

«Se numeşte copacul *therant*. Se află în faza *creast*. Observi cum iarba devine mai gelasicsau mai puţin *escalic* când creşte în apropierea lor? Asta e din cauză că…»

M-am oprit din vorbit pentru că Lorena atinsese, fără să vrea, o creangă de jos. Desigur, nu era nimic rău în asta. Dar după aceea îşi puse amândouă mâinile în jurul crengii şi pur şi simplu se săltă de la pământ!

Era un miracol! însă pe când se întindea, am remarcat că pielea albă, cu pete colorate, de pe partea superioară a trupului ei, se dezlipise! Se ridicase şi dezvăluise un înveliş rozaliu, ce se potrivea cu pielea de pe faţa şi de pe braţele sale.

Arbron se apropie în fugă, cu Chapman luptându-se să-l prindă din urmă.

Lorena rămase agăţată, râzând la noi. Bănuiesc că arătam caraghioşi.

«Foarte puternice braţe!» remarcă Arbron. Închipuieţi, să-ţi ridici trupul doar cu ajutorul braţelor!

«Pielea aceea e foarte ciudată», am spus, «e ca şi cum n-ar face parte din întreg.»

Lorena reveni în iarbă. Şi nici măcar nu căzu.

— Nu e piele, spuse Chapman. Se numesc haine. Ştii, ca şi copitele artificiale. Astea-s piele artificială. Ţin de cald.

«Vă e frig?»

— Nu. Dar de aceea avem haine. Ca să ne ţină de cald în locurile friguroase.

«Şi ce căutaţi în locuri friguroase?» am întrebat. Curiozitatea întrecuse dezgustul pentru omul acela.

El dădu din umerii lui omeneşti, robuşti. Umeri în stare să-i ridice tot trupul.

— Unele zone de pe Pământ sunt foarte friguroase. Atât de friguroase, că ai muri dacă n-ai purta mai multe straturi de îmbrăcăminte.

«Dar de ce locuiţi în zone ca acelea?» întrebai.

Chapman zâmbi. Era interesant, căci aveam sentimentul că nu toate zâmbetele umane sunt plăcute.

— Nu stăm noi deoparte, doar pentru că vremea e rea. Ne adaptăm. Ne legăm de tot ce e potrivit şi-l facem să ne fie folositor. Cel puţin ăsta e mottoul meu: înhaţă ce poţi!

L-aş fi întrebat mai multe, dar chiar atunci veni chemarea lui Arbron la raport. Iar mie mi se ordonă să-i duc pe oameni într-o încăpere specială, destinată oaspeţilor.

Capitolul 7

«Ce? CE? Să părăsim nava?» am strigat.

«Cum adică să părăsim nava?»

Arbron nu arăta cu nimic mai fericit decât mine. «Exact asta mi-au *spus*\ Nu mi-au cerut părerea! Căpitanul m-a chemat la raport, în pas alergător, pe punte şi mi-a ordonat: „*Aristh* Elfangor şi cu tine să fiţi la Hangarul 7 în zece minute”, iar eu i-am spus: „Să trăiţi!”.» îi condusesem pe oameni într-o încăpere destinată oaspeţilor. Apoi, aşteptând să fiu chemat la raport, mă întorsesem la cupolă să mănânc. Mi-era tare foame. Arbron mă întâlnise pe când mă duceam spre Lorena.

«Nu e corect», am mârâit. «*Starăword* este casa mea. Trebuie să găsim flota de atac a yeerkilor şi s-o distrugem.»

«Da, da, ştiu. Iar tu vei fi un mare erou, te vor face prinţ din mers, fără să te facă mai întâi războinic.»

«Nu la asta mă gândeam», am minţit eu.

«Oricum, uită! Vino! Mergem chiar acum. Trebuie să ne întâlnim cu comandantul nostru, pentru misiunea asta.»

Ceva în „tonul" lui Arbron mă cam puse pe gânduri.

«Comandantul nostru? Cine e comandantul nostru?»

«Nimeni altul decât prinţul-războinic Alloran-Semitur-Corrass», spuse Arbron.

Amândouă inimile îmi căzură în copite. Alloran! Alloran, cel aflat în dizgraţie! Aşadar, această misiune nu era o recompensă din partea căpitanului. Înainte vreme, Alloran fusese un mare războinic şi prinţ. Dar căzuse în dizgraţie. Nu ştiam de ce. Nimeni nu vorbea despre asta. Se ştia doar că încălcase o lege sau o cutumă.

Să fii trimis într-o misiune stupidă cu un prinţ-războinic aflat în dizgraţie nu era un lucru bun.

Nu-mi venea să cred. Nava asta era căminul meu. Nu voiam s-o părăsesc, nici măcar pentru un timp. Ar fi putut trece tare mult până la reîntoarcerea pe *Starăword* şi, până atunci, cine ştie?! Printr-o minune, întreg războiul s-ar putea sfârşi!

Ceea ce n-ar fi rău deloc, presupun!

«Ce mai e şi cu Hangarul ăsta 7?» am murmurat, odată ajunşi în dreptul uşii.

Arbron îşi mişcă ochii auxiliari înainte şi înapoi – „cine ştie?"

Am deschis uşa Hangarului 7. Şi acolo, stând stângaci pe cele două picioare ale lor, se aflau oamenii Lorena şi Chapman. În spatele lor era Alloran.

Îl mai întâlnisem pe prinţul-războinic Alloran în nava-dom. Întotdeauna părea adâncit în gânduri. Ca şi cum s-ar fi aflat undeva în altă parte, cufundat în amintiri. Nu se putea spune că era mare. Dar părea croit din oţel. Chiar şi blana îi era de un albastru metalic. Iar pe carnea dezgolită

din partea superioară a trupului său se zăreau cicatricele unor arsuri.

În spatele lui Alloran se afla o navă pe care n-o mai văzusem până atunci. Plana la câţiva inchi de podeaua lustruită. Era de trei ori mai mare decât orice altă navă pe care o întâlnisem. Sectorul principal era un formidabil oval alungit, care se întindea în faţa a trei motoare supradimensionate, orientate în spate. Trei, nu două, ca de obicei! Deasupra lor se arcuia lunga şi graţioasa ţeavă a shredderului principal.

Oh, era atât de frumoasă! Nu mă mai îndrăgostisem niciodată de o maşină, dar nava asta era atât de dulce!

«Văd că-ţi place mica mea jucărie, *aristh*», spuse Alloran.

«Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată», am spus. «Aidoma… aidoma unei opere de artă.»

«Am proiectat-o eu însumi. Am botezat-o *Jahar*. Este numele soţiei mele.»

«Prinţe Alloran, care este misiunea noastră?» întrebă Arbron.

Prinţul scoase un suspin scurt, dar când începu să vorbească, vocea îi deveni fermă şi precisă.

«Trebuie să-i ducem pe aceşti doi străini înapoi pe planeta lor, să le ştergem memoria recentă şi să revenim pe *Starăword* cât se poate de repede.»

«Muncă de transport am spus.

N-am rânjit, deşi simţeam că asta fac. Aveam de îndeplinit o sarcină stupidă.

— Iertaţi-mă… să-mi ştergeţi memoria? spuse Lorena. Nimeni nu va face asta!

«Este necesar», am spus, cu toată politeţea de care eram în stare. «Civilizaţia voastră nu e pregătită pentru ceea ce aţi întâlnit aici. Dacă vă întoarceţi pe Pământ, va trebui să vi se şteargă memoria.»

Cei doi oameni se priviră unul pe altul. Cel numit Chapman scoase un fel de sforăit pe nas. Expresia Lorenei îi trăda tulburarea. Cel puţin aşa mi se părea.

«Să-i dăm drumul, *aristhi*», ordonă Alloran. «Îmbarcaţi-i pe străini. Căpitanul vrea să ajungă în spaţiul-zero în cinci minute şi pentru asta trebuie să părăsim repede nava-dom. Lucrurile personale v-au fost deja aduse din cabine.»

Niciunul dintre noi nu se găsea într-o dispoziţie prea bună, pe când urcam rampa spre *Jahar*. Oamenii aveau figurile împietrite, erau supăraţi, poate înspăimântaţi. Arbron şi cu mine eram încruntaţi, simţind că eram obligaţi să facem o călătorie stupidă. Nici Alloran nu arăta prea încântat. Era un mare prinţ-războinic. Şi acum pleca într-o misiune având în subordinea sa doar doi *aristhi*.

Singurul lucru bun era *Jahar*. Era la fel de frumoasă pe dinăuntru, ca şi pe dinafară. Cabinele erau mici, dar luxoase. Iar sub picioarele noastre nu era oţel, ci o iarbă verde şi albastră. Printr-un truc de manipulare a gravitaţiei, Alloran crease într-un ungher chiar şi o micuţă cascadă, ce se vărsa într-un bazin, din care urca iar, pentru a cădea la nesfârşit.

Alloran a preluat manşa, ceea ce însemna că Arbron şi cu mine n-aveam nimic de făcut. Părăsi uşor docul hangarului şi, dintr-odată, ne-am trezit în spaţiul întunecat, privind prin hublouri la nava-dom.

Starăword se contura pe fundalul inelelor strălucitoare ale celei de-a şasea planete.

— Oh, Doamne! suspină Lorena. Aia e Saturn!

Pe când priveam, motoarele de pe *Starăword* s-au colorat într-un albăstrui strălucitor, iar nava-dom luă viteză. Din ce în ce mai repede, până când, într-o fulgerare, trecu în spaţiul-zero şi dispăru.

— Mai iute decât viteza luminii? se minună Chapman. Din punct de vedere fizic, este imposibil!

«Dar călătoria în spaţiul-zero nu implică viteza. Înseamnă trecerea prin antispaţiu, ceea ce noi numim spaţiu-zero, şi revenirea într-un alt punct din universul cunoscut», spuse Arbron.

— Presupun că voi, andaliţii, ţineţi secretul ăsta doar pentru voi, nu-i aşa? întrebă Chapman.

«Nu întotdeauna a fost aşa», răspunse, posomorât, Alloran. «L-am împărtăşit odată. Rezultatul a fost apariţia Imperiului yeerk, care ameninţă toate speciile paşnice. Bucuraţi-vă că sunteţi în siguranţă pe planeta voastră simplă, străine! Galaxia nu mai este de mult un loc prea fericit!»

Alloran introduse datele referitoare la destinaţie în computer. Puteam să facem o mică săritură prin spaţiul-zero pentru a ne apropia de Pământ. Dar acest gen de călătorie nu e întotdeauna foarte precis. Chiar dacă am fi fost norocoşi, am fi putut ieşi la milioane de mile de Pământ. Aşa că avea să fie o călătorie de mai multe zile, ca să ajungem până acolo.

«Faceţi-i pe străini să se simtă bine, *aristhi*», ordonă Alloran.

«Prinţe, aş putea să folosesc computerele navei tale?» întrebă Arbron. «Am o copie făcută pe nava skrit na şi cred că am identificat ceva ciudat.»

«Profesionist în extragere de informaţii, ai?» întrebă Alloran, rânjind. «Noul ideal: războinic, savant, artist. Nu e de-ajuns să fii un luptător, aşa-i? în ziua de azi, se caută un gen de războinic mai elegant, mai echilibrat, mai raţional.»

Arbron mă privi, neajutorat.

«Aşa cred, prinţe-războinic Alloran. Vreau să spun, cel puţin aşa suntem instruiţi.»

Pentru o vreme, Alloran rămase tăcut. Privea doar fără ţintă. Sau cel puţin nu la cineva anume din încăperea aceea.

«Electorii vor un război fără măcel. Un război curat,

clar, onorabil. Proştii!»

Eram şocat. Nu îi faci proşti pe membrii Electoratului. Pur şi simplu nu o faci.

«Domnule», întrebă, timid, Arbron, computerul…?»

«Cum? Ah, da! Computerul. De ce nu? Foloseşte-l, dacă vrei», spuse prinţul. «Avem în faţă o călătorie lungă şi plictisitoarea capitolul 8

A fost o călătorie lungă şi plictisitoare. Ieşisem din spaţiul-zero la jumătatea drumului dintre orbita Pământului şi cea a unei planete pe care Lorena o numea Marte.

Trebuia să călătorim prin spaţiul convenţional. Şi să menţinem o viteză redusă, pentru a nu distorsiona prea mult timpul. Dacă am fi folosit Arderea Maximă pe drumul spre Pământ, am fi ajuns în câteva clipe. Dar pe planetă ar fi trecut ani întregi. Asta înseamnă relativitatea pentru voi.

Aveam puţine de făcut. Când nu stătea la manşă, Alloran se retrăgea în cabina lui. Arbron părea că găsise ceva care-l ţinea ocupat. Îşi petrecea timpul în faţa computerului, bolborosind.

Era o latură a caracterului lui Arbron pe care n-o mai cunoscusem până atunci. În majoritatea timpului, nu arăta că lua în serios vreun lucru. Cel puţin, nu mă lua *pe mine* în serios. Dar acum stătea de zile întregi în faţa consolei.

Ori de câte ori îl întrebam ce făcea acolo, spunea doar: «Descopăr un misterx

Aşa că îmi petreceam cea mai mare parte din timp cu cei doi oameni. Sau cel puţin cu Lorena. Chapman era la fel de preocupat ca şi Alloran. Stăteam în spatele Lorenei, la fereastră, şi priveam planeta alb-albastră.

Lorena făcea un lucru pe care-l numea „a şedea”. La început, e nostim să vezi asta. Dar, desigur, e foarte practic pentru o creatură cu două picioare.

— Părţile cafenii şi verzi reprezintă uscatul, îmi explica Lorena. Albastrul e oceanul. Apa. Vezi albul

strălucitor de la bază? Este gheaţa. Se numeşte Antarctica. E foarte frig acolo.

«Ce fel de gheaţă? Dioxid de carbon îngheţat? Metan?»

— Apă! Apă îngheţată, pur şi simplu!

«Ah! Fireşte! Asta explică totul. Şi tu unde locuieşti?»

— Vezi continentul acela? Cel din stânga-sus? Vezi linia dintre noapte şi zi? Aproape exact acolo unde se află acum linia.

Îşi muşcă buza. Buza este o parte a gurii.

— Cred că mama e moartă de grijă! Sunt plecată deja de patru zile.

Moartă? Oamenii pot muri din cauza emoţiei?

«Da, dar curând vei fi acasă. Şi atunci nu o să aibă de ce să-şi mai facă griji. Poate că nici n-o să mai aibă de ce să moară.»

Lorena zâmbi.

— Era doar un fel de a spune.

Apoi am remarcat nişte picături strălucitoare în ochii ei.

— Tu nu ai o mamă acasă? Ea nu-şi face griji pentru tine?

Îmi era jenă să discut despre părinţii mei. Un *aristh* aflat în spaţiu nu-şi poate permite să-i fie dor de casă. Mai ales dacă prin preajmă se găsea prinţul Alloran, capabil să audă totul.

«Cred că da. Cât despre tatăl meu, nu e cazul. Când era tânăr, era tot militar. Fireşte, pe atunci aveam pace. Dar poate îşi face griji că aş putea fi rănit sau mai ştiu eu ce.»

— Şi noi am avut un război, spuse Lorena. Asta… asta i s-a întâmplat tatălui meu. A participat la el. Nu a fost ucis sau altceva. Dar a devenit… nu ştiu… După ce s-a întors, n-a mai putut face faţă realităţii. Şi ne-a părăsit.

Am remarcat ochii auxiliari ai lui Alloran învârtindu-se şi privind spre Lorena. Parcă o vedea pentru prima oară.

«Voi aveţi războaie?» am întrebat. «Dar nu călătoriţi prin spaţiu. Cu cine vă bateţi?»

Exact în acel moment apăru Chapman, care trăsese un pui de somn în cabină.

— Ne batem între noi, spuse el. Clipi dintr-un ochi şi adăugă: Aşadar, Lorena, tăticu' a luat-o razna, ai? Un alt veteran din Vietnam lovit! Cred că unii oameni nu rezistă.

Ochii Lorenei se deschiseră larg; se întoarse spre Chapman. De vorbit însă, vorbi Alloran.

«Ai fost în vreun război, omule?» îl întrebă el pe Chapman.

— Eu? Nu. Bineînţeles că nu. Războiul ăla s-a sfârşit.

«Atunci stai cuminte, prostule! Cei care au luptat în război înţeleg. Opiniile celor care nu au fost acolo nu merită ascultate.» O privi fix pe Lorena. cihiar şi cei care se întorc din război ar putea să nu revină niciodată cu adevărat acasă.»

Alloran îşi întoarse ochii auxiliari spre comenzi şi nu mai spuse nimic. Chapman dădu din umeri, dar am putut observa că Alloran îl uimise.

Ca să fiu sincer, mă uimise şi pe mine. Oare ce a vrut să spună? Nu auzisem niciodată de vreun luptător andalit întors din război care să nu se poată descurca, aşa cum ne arătase Lorena. Sau să rămână „lovit", cum se exprimase Chapman. De ce simţea Alloran o asemenea simpatie?

— Oricum, începu Lorena, ia spune-mi… După ce o să-mi ştergi memoria, n-o să-mi mai amintesc nimic din toate astea? Nici de tine?

Nu i-am răspuns. Ce i-aş fi putut spune?

— E-n regulă, nu sunt supărată pe tine, spuse Lorena. Ne duci acasă. Şi ne-ai salvat din mâinile acelor skrit năsoşi.

«Skrit na», am corectat-o eu.

— Ştiu. Glumeam. O glumă proastă, cred.

«Ah! Umor! Da, Arbron o mai comite şi el uneori.»

— Tu nu?

«Cred că eu nu sunt prea amuzant.»

Lorena îşi aruncă într-un anume fel capul pe spate, iar părul ei lung, auriu străluci.

— E-n regulă. Îmi plac băieţii serioşi. Presupun că, din moment ce-mi vei şterge memoria, aş putea pune unele întrebări. Aşadar, cum se face că nu aveţi guri? întrebă ea.

Chapman păru să-şi revină dintr-o reverie. Până atunci îl privise fix pe Alloran. Acum intră în discuţie.

— Lorena, cum ar putea să-ţi răspundă la aşa ceva? Nu are gură! Noi avem. De ce avem guri? O întrebare stupidă. Am o alta mai bună.

Mă cercetă mai atent, fixându-şi mai întâi privirea în ochii mei auxiliari şi mutând-o apoi în ochii mei principali. Ca şi cum nu s-ar fi hotărât în care să privească.

— Fii atent, Elfangor, poate că relaţia dintre noi doi nu a început prea bine. Nu eram într-o formă grozavă, pricepi?! Dar voi pierdeţi ceva din vedere. Aveţi măcar idee câţi bani am putea obţine pentru tehnologia asta pe Pământ? Vreau să spun că aţi putea obţine orice în schimb.

Era rândul meu să râd.

«Şi ce am putea face cu banii pământeşti?»

El dădu din umeri.

— OK, uită de bani! Ce zici de putere? Doar pocnind din degete, i-am putea face pe toţi preşedinţii şi prim-miniştrii de pe Pământ să fie slujitorii noştri. Am putea conduce.

«Noi suntem andaliţi», am spus, «nu yeerki. Nu suntem interesaţi să conducem alte specii.»

— Mda, bine! E-n regulă! Cred că e un lucru bun. Dar am putea aduce pacea pe Pământ. Nu vor mai fi războaie.

«Gata! Am găsit! Asta e! Elfangor!»

Era Arbron. Fusese absorbit în întregime de display-ul computerului. Abia dacă scosese vreo vorbă în ultimele două zile.

M-am apropiat de el. Nu-mi părea rău că mă îndepărtez de Chapman. Mă plictisea. Era complet diferit de Lorena.

«Ce e?» l-am întrebat pe Arbron, apropiindu-mă de el.

M-am uitat peste umărul lui la computer. Reda un câmp de forţă, linii de intensitate tridimensionale. Dar mai înfăţişa şi nişte linii care pătrundeau adânc în spaţiul-zero.

Era imposibil. Probabil aveam de-a face cu o simulare. O făcătură.

Arbron îşi întoarse spre mine doar ochii auxiliari.

«Materialul ăsta e de pe nava skrit na. Din computerul lor. Era cifrat, dar am spart codul. Am pătruns în jurnalul de bord al navei spaţiale, în mare parte, o mulţime de lucruri stupide. Vechituri. Dar ieri am găsit asta. Am încercat să mi-o imaginez, pentru că, vezi tu, cu niciun chip nu poate fi adevărat ce au citit aceşti senzori. Dar acum cred că am găsit. Ştiu ce e.»

Se întoarse cu totul spre mine.

«Elfangor, cred că e *adevărată*.»

Pentru mai multe secunde ne-am privit unul pe altul.

«Nu se poate, am spus. Până şi un elev din clasa întâi îţi poate spune că e imposibil. Decât dacă…»

Am simţit un fior pe şira spinării.

«Alloran! Prinţe Alloran! Domnule, trebuie să vedeţi asta!»

Prinţul lăsă comenzile şi se întoarse spre noi.

«Ce e, *aristhi*?» spuse, cu o voce obosită.

Apoi ochii săi auxiliari se fixară pe ecran. O secundă mai târziu, privea cu mare interes imaginea cu pricina.

«Computer! Verifică toate fişierele vizuale!»

Mie şi lui Arbron ne spuse:

«S-ar putea să fi făcut mai multe înregistrări!»

Apoi a apărut. A apărut pur şi simplu pe ecranul computerului.

Era perfect sferică. O simplă sferă albă.

Părea inofensivă, chiar estompată. Şi totuşi, era cea mai periculoasă armă mortală pe care o crease vreodată o specie.

În primul rând, nu putea fi distrusă fizic. Dar putea fi ascunsă. În vreme ce priveam, uimiţi şi înfricoşaţi, computerul reproducea jurnalul skrit na.

Fusese ascunsă pe planeta numită Pământ. Fusese îngropată adânc în sol, într-o zonă cu aspect dezolant, plină de nisip. Deasupra locului fusese înălţată o piramidă de piatră.

Ascunsă vreme de cincizeci de mii de ani!

Ascunsă pe o planetă insignifiantă de la capătul îndepărtat al galaxiei. Şi acum reapăruse.

— Hei, ce s-a-ntâmplat cu voi, băieţi? întrebă Lorena. Arătaţi de parcă aţi fi văzut o fantomă.

«Matricea Timpului!» exclamă Arbron. «Credeam că e doar un mit.»

«A doua navă skrit na!» am strigat, realizând dintr-odată adevărul. «Skrit na au scos-o la iveală! O aveau pe a doua navă, cea care a dispărut în spaţiul-zero!»

L-am privit pe Alloran. Spre surprinderea mea, ochii lui erau luminaţi de o plăcere feroce.

«Matricea Timpului! Ascunsă vreme de cincizeci de mii de ani şi acum scoasă la iveală de skrit na. Cea mai distrugătoare armă din toată istoria galactică… Şi noi suntem cei destinaţi s-o aducem înapoi.»

Alloran părea că întinerise cu zece ani. «Elfangor! Arbron! Cercetaţi din nou jurnalul computerului. Amândoi. Trebuie să aflăm încotro se îndreaptă cea de-a doua navă! *Acum*!»

Se întoarse spre Lorena şi Chapman:

«Îmi cer scuze, străinilor, dar nu putem merge direct pe planeta voastră. Nu putem pierde vremea. Este în joc existenţa întregii galaxii!» Arbron mă privi şi-mi trimise un mesaj telepatic privat:

«Cred că încă mai avem o şansă să devenim eroi!»

Capitolul 9

Arbron şi cu mine am reuşit să descifrăm jurnalul computerului skrit na. Şi, înainte de a intra în spaţiul-zero, deja aveam o destinaţie în minte. Unul dintre ultimele locuri din univers către care orice andalit cu scaun la cap ar fi vrut să se îndrepte.

Lumea taxxonilor!

În vreme ce străbăteam neantul spaţiului-zero, lipsit de distanţe şi de timp, Alloran ne chemă la sfat. Sfatul era doar pentru noi trei, dar *Jahar* era prea mic pentru a-i ţine la distanţă pe cei doi oameni. Se ghemuiseră pe jos, lângă copitele noastre.

Mai întâi, am discutat între noi, telepatic – nu ne puteau urmări.

«Destinaţia noastră este lumea taxxonilor, locul unde-şi au căminul», spuse Alloran. «Dar skrit na n-ar duce Matricea Timpului într-acolo. Aşa că eu bănuiesc că skrit na nu ştiu ce au cu ei. Cred că au de-a face cu un obiect de o forţă stranie şi au decis, cu obişnuita simplitate a minţii lor, să-l fure mai întâi şi să vadă mai târziu despre ce este vorba.»

«Sunt de acord, domnule», spuse Arbron. «Dacă ar fi ştiut că au Matricea Timpului, ar fi făcut una din două: ori s-ar fi îndreptat spre lumea yeerkilor pentru a le-o vinde acestora, ori s-ar fi întors acasă pentru a o folosi în interesul semenilor skrit na. Dar în lumea taxxonilor…»

— Hei, hei! ne întrerupse Chapman. Voi vă înţelegeţi prin telepatie şi ne ţineţi pe noi deoparte. Nu sunt chiar idiot.

«Nu vă priveşte pe niciunul dintre voi», am zis, scurt.

Chapman se ridică şi mă prinse brutal de umăr. Mi-am rotit coada într-un gest reflex. Niciun andalit n-ar fi îndrăznit să atingă vreun alt andalit în modul ăsta.

Chapman râse nepoliticos.

— Nu mă sperii. Ştiu că ne poţi ucide pe amândoi. Dar nu e stilul tău, nu-i aşa? Stilul tău e să ne târăşti prin galaxie.

«Avem o urgenţă», am spus. «Regretăm că nu vă putem duce direct pe planeta voastră. Cu toate acestea…»

— Cu toate acestea, nimic! spuse Chapman. Această mică excursie presupune primejdii, nu-i aşa? Sunteţi în rahat, băieţi! Cum spuneam, nu sunt idiot. Vă văd tensionaţi. Vă citesc îngrijorarea pe feţe. Oricare ar fi destinaţia voastră, sunteţi speriaţi. Ceea ce înseamnă că şi fata şi cu mine ar trebui să ne temem, este?

Lorena se ridică şi mă privi în ochi.

— E adevărat, Elfangor? Ne duci într-un loc periculos?

Am întors un ochi spre Alloran. Încuviinţă încet.

«Da, Lorena», am spus, «ne paşte un pericol foarte mare. Dacă vom fi prinşi, atunci voi doi veţi fi ucişi sau înrobiţi.»

Ochii lui Chapman scăpărară scântei.

— Ne târâţi într-o înfruntare şi noi nu putem afla nici măcar despre ce e vorba? Asta este onestitatea andalită?

Mă pregăteam să-i cer agitatei creaturi să tacă, dar Alloran interveni:

«Voi, străinilor, aveţi dreptul să aflaţi în ce vă „târâm”, cum spuneai. Mergem spre o planetă ai cărei locuitori sunt aliaţii yeerkilor. Yeerkii sunt nişte paraziţi care urmăresc să deţină controlul asupra minţilor şi trupurilor altor creaturi. Taxxonii au fost înrobiţi exact în acest fel. Ei au ales.»

Am adăugat:

«Se pare că skrit na au descoperit de mult pierduta

Matrice a Timpului – un dispozitiv ce le permite fiinţelor să se deplaseze înapoi şi înainte în timp. Este cea mai periculoasă armă imaginată vreodată.»

— Cum poate fi o maşină a timpului armă? întrebă Lorena.

Dar Chapman înţelesese.

— Mda! Mă întorc în timp şi schimb istoria, ca să te şterg din prezent. Pot să-ţi omor părinţii înainte să te aibă şi tu nu vei mai exista. Rânji. Şi mai bine, aş putea să mă întorc în timp până în epoca preistorică, să-i găsesc pe cei dintâi strămoşi ai oamenilor şi să-i ucid. Întreaga specie umană ar înceta să mai existe. Chapman râse. Acum înţeleg de ce sunteţi aşa de îngrijoraţi. Dacă yeerkii pun mâna pe aşa ceva, atunci adio, andaliţi!

De astă dată, se umpluse paharul! Nu-mi plăcea creatura asta. Nu-mi păsa că era doar un străin primitiv, nu-mi plăcea! Mi-am apropiat faţa de a lui. Mi-am ridicat coada într-o poziţie ameninţătoare.

«Ai face bine să pricepi ceva, omule! Dacă e vorba de „adio, andaliţi”, mai devreme sau mai târziu va fi şi „adio, oameni”. Cine crezi că-i va opri pe yeerki să cucerească toate speciile inteligente din galaxie? Doar noi.»

— Poate că am greşit căruţa! rânji Chapman. Poate că e rău că n-am fost prins de yeerki. Se pare că ei sunt învingătorii.

Spre surprinderea mea, prinţul Alloran se puse pe râs.

«S-ar putea să ai dreptate, omule! Dar mai bine ţi-ai dori să greşeşti. Am văzut ce fac yeerkii cu cei pe care-i prind. Am fost de faţă când yeerkii au cucerit lumea hork-bajirilor. Roagă-te la oricare dintre zeii tăi primitivi, omule, ca yeerkii să nu cucerească vreodată şi lumea ta.»

I-am aruncat o privire lui Arbron. Era la fel de uluit ca mine. Alloran fusese martor la cucerirea lumii hork-bajirilor?!

Pierderea hork-bajirilor fusese singurul mare eşec în războiul nostru cu yeerkii. Hork-bajirii deveniseră războinicii-sclavi ai Imperiului yeerk pentru că eşuaserăm în tentativa noastră de a-i salva.

«Trecerea în spaţiu normal într-un minut», anunţă, impasibil, computerul.

«OK!» spuse Alloran, risipind suspansul în care ne încremenise. «Vom ieşi din spaţiul-zero destul de aproape de planeta taxxonilor. Zona va fi înţesată de nave ale yeerkilor. *Jahar* are un scut antidetecţie foarte bun, totuşi există posibilitatea de a fi localizaţi. De acum înainte, suntem în alertă.»

«Care este planul?» întrebă, nervos, Arbron. «Ce avem de făcut?»

Alloran râse.

«Care este planul? Vom localiza nava skrit na. Dacă au aterizat, vom merge şi le vom lua

Matricea Timpului. Fireşte, vom bate la ochi fâţâindu-ne de colo, colo. De aceea…»

«Adică vom coborî în lumea taxxonilor?» am întrebat, îngrozit. cvreţi să spuneţi… domnule… că am putea să ne metamorfozăm în taxxoni?» Ailoran se uită foarte serios la Arbron şi la mine.

«Voi, *aristhi*, trebuie să vă maturizaţi repede de tot. Am nevoie de războinici alături de mine. Sunteţi pregătiţi să fiţi acei războinici?»

În perioadele mele de reverie ca tânăr *aristh* îmi imaginasem un moment ca acesta. Îmi imaginasem momentul în care voi fi chemat să-mi dovedesc vitejia şi să-mi salvez semenii. Şi în imaginaţia mea întotdeauna întâmpinam momentul acela cu mândrie şi fără pic de teamă.

Acum, dintr-odată, reveriile mele deveniseră realitate. Şi simţeam că mor de frică.

Lumea taxxonilor! Un tărâm de coşmar! «Suntem

gata, prinţe Alloran», am spus, luându-mi inima în dinţi. «Suntem gata să fim războinicii de care ai nevoie. Nu ne e frică.»

M-am uitat la faţa lui Arbron. Era, ca şi mine, mort de frică. Dar reuşea să zâmbească. Mă cunoştea atât de bine.

Ştia că minţeam!

Capitolul 10

Jos, în lumea taxxonilor!

Jahar era ascuns vederii, ca şi majorităţii senzorilor. Doar dacă ne-am fi apropiat prea mult, un senzor de pe o navă a yeerkilor ar fi putut să ne trădeze. Şi astfel n-am mai fi ajuns niciodată pe planetă cu *Jahar*.

Aveam nevoie de o victimă.

Am găsit-o dincolo de a treia lună a lumii taxxonilor. Era o navă de transport înceată. Tocmai intra în sistem, ceea ce înseamnă că era aşteptată să aterizeze. De asta aveam nevoie.

Trucul consta în a paraliza nava – să o facem să se oprească, fără să o distrugem.

«Chestia asta presupune o ochire precisă», spuse Alloran. «Care dintre voi doi este cel mai bun trăgător?»

Voiam să spun că eu eram acela. Dar ştiam că Arbron era mai bun. Şi nu ne permiteam să greşim.

«Arbron este cel care a nimerit nava skrit na.»

Alloran încuviinţă.

«Hai să vedem de ce eşti în stare, *aristh* Arbron. Trebuie să lovim un motor, dar să-l lăsăm pe celălalt în funcţiune. Şi nu e de dorit o afurisită de explozie.»

Arbron preluă comenzile shredderului. Nava de transport a yeerkilor se afla la două mii de mile depărtare. Motorul luat drept ţintă era lung de patruzeci de picioare[3].

Arbron făcu, grijuliu, câteva corecţii la sistemul de ţintire al computerului; noi – Alloran, cei doi oameni şi cu

3 Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii, 1 picior = 30,5 cm.

mine – îl urmăream.

Se auzi un zumzăit când trase. Am zărit o rază de un verde-pal lansată departe, în întuneric. Iar pe ecran, mărit de cinci sute de ori, am văzut motorul lateral al navei yeerkilor devenind roşu, apoi verde.

«Bună lovitură!» spuse Alloran. «Le va lua o jumătate de oră să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi să încerce să vadă cum pot continua zborul cu un singur motor. *Aristh* Elfangor, du-ne repede până acolo!»

Am accelerat la maximum şi ne-am propulsat în spaţiu, lipindu-ne de nava de transport avariată. Am ajuns acolo înainte ca ocupanţii navei să ştie de noi.

«Bruiază-le comunicaţiile!» ordonă Alloran, iar eu am atins febril suprafaţa digitală a pupitrului de comandă.

Era a doua oară când acostam o navă străină. Presupun că ar fi trebuit să mă simt ca un tip hârşit în chestii de-astea. Dar acum nu era vorba de o rablă skrit na. Era o navă de-a yeerkilor. Habar n-aveam pe cine puteam întâlni. Hork-bajiri controlaţi? Taxxoni controlaţi? Sau vreo altă specie feroce, necunoscută, controlată de yeerki?

«Un sfat», spuse Alloran. «Taxxonii pot fi respingători, dar să nu uitaţi niciodată că, într-un ungher al creierului lor, se află un yeerk. Aşadar, aveţi de-a face cu un yeerk, nu cu un taxxon.»

Ne-am adunat toţi trei – Alloran, Arbron şi cu mine – în apropierea trapei, aşteptând să explodeze. Aveam cu noi shreddere de mână fixate la nivelul trei. Shredderul are şase niveluri de putere. Nivelul unu produce o lovitură blândă, care imobilizează o creatură mică pentru o secundă sau două. Nivelul şase străpunge un aliaj solid, gros de zece picioare. Pe majoritatea creaturilor nivelul trei nu le-ar fi ucis, dar cu siguranţă avea să le doboare cu atâta forţă, că nu se vor putea ridica ore de-a rândul.

În acele clipe, aflat în aşteptarea înfruntării cu un

duşman de moarte, mă străduiam să-mi reamintesc tot ceea încercase să mă înveţe despre lupte bătrânul Sofor. Dar jur că nu reuşeam să-mi amintesc un cuvânt! Poate că prinţul Alloran era calm; cu siguranţă, eu nu eram.

«Ţine minte, nu-i ucide pe toţi», spuse Alloran. «S-ar putea să avem nevoie de ostatici.»

— Baftă! spuse Lorena.

Apoi trapa explodă.

BUUM!

După suflul exploziei, ne-am aruncat în transportorul yeerk. Taxxonii!

Dacă n-aţi avut de-a face niciodată cu un taxxon, daţi-mi voie să vă spun câteva cuvinte: ai un şoc atunci când îi vezi de aproape. Sunt tubulari, aidoma unui furtun gros, monstruos, cam de zece picioare lungime. Au şiruri de picioare în formă de con, ascuţite ca nişte ace. Treimea superioară a trupului stă în poziţie verticală, parte în care şirurile de picioare devin mai mici, transformându-se în mâini firave, cu câte două sau trei degete.

Mai au un şir de ochi de un roşu întunecat, care seamănă cu o gelatină. Cel mai sus e aşezată gura, o gaură rotundă, conturată în roşu şi mărginită de şiruri de dinţi feroce.

Ne-au înconjurat cam o jumătate de duzină de astfel de creaturi. Pentru câteva momente, toţi am rămas paralizaţi. Presupun că yeerkilor nici prin cap nu le-ar fi trecut că ar fi putut fi abordaţi de andaliţi chiar pe orbita pe care se învârtea planeta taxxonilor.

Apoi, îşi reveniră la viaţă!

Aflat în stânga mea, un taxxon ridică un lansator Dracon şi mă luă drept ţintă.

«Ah!» am strigat, apăsând pe trăgaciul shredderului.

ŢŢŢEEEIIIP!

Taxxonul se înmuie.

ŢŢŢEEEIIIP! ŢŢŢEEEIIIP!

Shredderele traseră!

ŢIIIUUU! ŢIIIUUU! ŢIIIUUU!

Traseră şi lansatoarele Dracon!

Aerul deveni dintr-odată încins, ca într-un cuptor. Suflul armelor zgudui încăperea închisă. Ecranele explodară. Panourile de plastic se topiră. Din conductele aflate deasupra se revărsară cascade strălucitoare de scântei.

«Opriţi focul!» ordonă Alloran. «Altfel distrugem nava!»

În spatele meu, un taxxon! Cu arma Dracon îndreptată spre mine!

N-am stat să mă mai gândesc. Mi-am repezit coada. Tăişul ei a spintecat aerul, separând braţul de trupul taxxonului. Arma căzu pe punte, cu raza Dracon licărind slab.

— SSSRRREEE, UUUAAARRR! ţipă taxxonul.

Mai rămăseseră doar doi taxxoni, care ştiau că sunt înfrânţi. Se retraseră cât de repede o puteau face cu picioarele lor în formă de conuri. Dar nici yeerkii din craniile lor nu puteau controla instinctele malefice ale taxxonilor. Retrăgându-se, se aplecau pentru a smulge bucăţi de carne din trupurile semenilor lor morţi.

Taxxonii sunt canibali. O specie nu prea încântătoare. Potrivit celor cunoscute de noi, nici măcar yeerkii care le stăpâneau mintea nu le puteau controla foamea asta scârboasă.

«E-n regulă!» strigă Arbron. «Le-am venit de hac!»

«Ţine-ţi gura, prost necopt», îl taxă Alloran.

Alloran îşi dăduse seama foarte repede de ce se retrăgeau taxxonii. Nu voiau să fie acolo când aveau să apară adevăratele probleme.

Iar adevăratele probleme deveneau tot mai vizibile prin perdeaua de fum produsă de panourile arzânde.

Înalţi de şapte picioare. La încheieturi, tăişuri

ascuţite ca nişte lame. Aceleaşi tăişuri şi la coate. Şi la genunchi. Şi pe cozi. Şi două sau trei uriaşe lame în formă de corn, arcuite în faţă şi pe capetele lor asemănătoare cu ale şerpilor.

Hork-bajirii!

«ia te uită!» exclamă Alloran. «A trecut ceva timp de când n-am mai înfruntat un hork-bajir! Pe cei doi barosani din mijloc îi iau eu!»

Ceea ce însemna că mie şi lui Arbron ne revenea câte un războinic hork-bajir!

Doi adulţi hork-bajir, bine făcuţi, fiecare cu câte un yeerk în cutia craniană.

«Am impresia că amândoi ar fi trebuit să-i fi acordat ceva mai multă atenţie lui Sofor», spuse Arbron, cu umor negru.

L-am văzut pe hork-bajir venind spre mine. În cap, am auzit vocea lui Sofor: *Nu gândi*, *Elfangor*! *Acum e vorba doar de instinct şi de antrenament*!

Am încetat să mă gândesc. Pur şi simplu am renunţat. În schimb, simţeam cum îmi pulsează sângele în vene. Mă simţeam de parcă aş fi fost încărcat cu electricitate. Ca şi cum din copitele şi din coada mea ar fi putut zbura scântei.

Hork-bajirul venea drept spre mine. Şi atunci, am lovit!

Am lovit!

Şi când Alloran a dat să fie atacat din spate de unul dintre adversarii lui, am lovit din nou!

Şi când Arbron a fost doborât la pământ de hork-bajirul cu care se lupta, am lovit iar!

Am lovit, şi am lovit, şi am lovit, până când sângele hork-bajirilor umplu puntea.

Iar când am început să gândesc din nou, păreau să fi trecut ore întregi. Arbron mă privea ca şi cum ar fi văzut o fantomă. Alloran dădea din cap, încruntat, de parcă ar fi

recunoscut pe cineva.

Hork-bajirii răniţi şi cei aflaţi în stare foarte gravă zăceau în sângele taxxon scurs pe punte.

«Nu», am şoptit.

M-am întors şi am luat-o la fugă înapoi, prin trapă, pe *Jahar*.

Am alergat, am alunecat şi am căzut în genunchi, nemaiavând unde să fug.

Lorena, fiinţa umană, a fost aceea care, cu ciudatele ei braţe, mă strânse la piept, făcându-mă să-mi afund faţa în părul ei lung, auriu.

Capitolul 11]

M-am eliberat din braţele Lorenei, consternat şi ruşinat de comportamentul meu. Ce se întâmplase cu mine? Mă purtasem ca un copil, nu ca un *aristh*.

Apoi m-am uitat la Arbron.

Fusese rănit. Sângera dintr-o rană pe care o avea la braţul stâng. În ochii săi principali, măriţi, se putea citi panica.

AI Io ran era ocupat cu legarea hork-bajirilor răniţi. Taxxonii rămaşi fură împinşi într-o mică magazie. Alloran îi închise acolo, sudând uşa cu shredderul său.

— Te simţi bine? mă întrebă Lorena.

«Da, fireşte, sunt bine», răspunsei, cu asprime.

Dar fierbeam pe dinăuntru. Un simţământ straniu îmi măcina gândurile. Mă simţeam uluit. Ca şi cum n-aş fi fost eu. Ca şi cum aş fi fost o cu totul altă persoană, stând deoparte şi privindu-mă.

Lorena mă lăsă în pace şi se duse la Arbron. Îşi rupse o mânecă a cămăşii şi-i legă strâns braţul sângerând.

Alloran se apropie şi examină braţul lui Arbron.

«O să te vindeci, *aristh*», spuse el. «Întoarce-te la comanda armelor. Abia am început treaba. Trebuie să ducem cufărul ăsta al yeerkilor pe planeta aceea. *Aristh* Elfangor, preia manşa. Comenzile sunt mult mai simple

decât cele de pe nava noastră, dar…»

Nici eu, nici Arbron nu am făcut nicio mişcare. Alloran mă fixă cu privirea, furios că-i ignoram ordinele. Dar apoi am văzut cum faţa i se destinde.

«E prima dată când… Aţi luptat bine. Amândoi. Prima oară e întotdeauna greu. De altfel, nu-i uşor nici după aia. Dar am nevoie de voi. Acum!»

Am încuviinţat.

«Da, prinţe Alloran! Voi prelua manşa.»

«Tu, străino», îi spuse el Lorenei. «Întoarce-te pe *Jahar*. Vom lipsi o vreme. Să nu atingeţi nimic.»

Lorena îşi întoarse capul pentru a privi peste umăr. Oamenii trebuie să facă asta pentru a se uita în spatele lor. Ezita în mod evident. Îşi muşca buza de jos cu dinţii ei mici şi albi.

«Ce e?» o întrebai.

Încă ezita. Apoi:

— Ascultă, spune-mi adevărul. Jură pe ceva cu adevărat important pentru tine. Jură că ne vei duce pe Chapman şi pe mine înapoi pe Pământ.

«Sigur că o vom face. Cât de curând», am spus.

Ea suspină, un sunet care cere să sufli aerul pe gură.

— E vorba de Chapman. Sunt sigură că e un tip de treabă, dar…

«Nu ai încredere în el.»

— Dacă ne lăsaţi aici, pe *Jahar*, el va încerca să scape. Ştiu că o va face. Şi mai ştiu că ne credeţi prea primitivi pentru a fi în stare să zburăm cu nava voastră, dar nu conta prea mult pe asta. Chapman nu te place.

«Da, şi eu am impresia asta», am spus. «Dar putem transmite computerului navei să nu-i permită să acţioneze. Nu va fi în stare să pornească nava sau să folosească vreo cale de comunicare. Nu se va întâmpla nimic rău.»

L-am văzut, cu ochii mei auxiliari, pe prinţul Alloran ocupat cu Arbron.

«Uite, ia asta! Ascunde-o sub haine! Foloseşte-o dacă Chapman îţi creează probleme. E setată la nivelul doi. Trebuie doar să ţinteşti şi să apeşi pe trăgaci.»

Lorena luă shredderul şi-l ascunse sub cămaşă.

— Ascultă… baftă acolo, pe planeta aceea. Orice aţi face.

Apoi îşi apropie faţa de a mea şi-şi lipi buzele de o parte a capului meu. Era un lucru tare ciudat. Un andalit nu ar face aşa ceva. Şi totuşi, nu m-a deranjat.

«*Aristh* Elfangor! Când crezi că vei avea timp să ni te alături…» spuse Alloran, ironic.

«Sunt gata, domnule! încep procedura de separare de *Jahar*.»

Trapa se închise, ascunzând-o vederii pe Lorena.

Nu va păţi nimic, mi-am spus în sinea mea. Jaharera bine protejată. Fără motoarele pornite, va fi aproape imposibil să fie detectată de yeerki. Iar Lorena avea shredderul, în caz că omul celălalt i-ar fi făcut necazuri.

M-am concentrat asupra comenzilor navei. Erau modelate pentru mâinile taxxonilor. Dar lucrurile de bază rămâneau aceleaşi. Am calculat distanţa faţă de portul spaţial al lumii taxxonilor. Am pornit motoarele şi, în timp ce nava se punea în mişcare, prinzând viteză, am privit înapoi spre *Jahar*.

cOamenii ăştia sunt o adevărată pacoste», spuse Arbron. «Ca şi cum n-am avea destule probleme. Trebuie să avem grijă de o pereche de străini primitivi.»

«Se află la un milion de ani-lumină de casa ei, Arbron. Întâlneşte specii despre care nici nu ştia că există. E aruncată dintr-odată în mijlocul unui război intergalactic. Consider că e foarte curajoasă.»

Arbron era preocupat să înţeleagă comenzile ciudatei nave. Dar după aceea, luându-mă pe nepregătite, spuse:

«Apropo, mulţumesc! Mi-ai salvat viaţa. Se pare că ai deprins mult mai multe de la Sofor decât ai fi crezut,

este?»

«Presupun că da», am spus.

«Ai fost super, Elfangor. M-ai speriat. Cred că şi pe Alloran l-ai speriat. Într-adevăr, tu…»

«Gata, mai taci, bine?»

«Voiam să spun doar că ai fost mare. Coada ta s-a mişcat mai repede decât lumina. Dar când i-ai tăiat capul matahalei ălei a de hork-bajir?! A fost uluitor!»

Aş fi vrut ca Arbron să-şi ţină gura. Nu doream să mă gândesc la ce se petrecuse.

Nu voiam să-mi amintesc.

Şi totuşi, o parte din mine se agăţa de fiecare cuvânt. Această parte din mine retrăia lupta în minte, iar eu eram Elfangor, marele erou!

«Menţinem cursul?» mă întrebă Alloran.

«Da, prinţe! Ar trebui să ajungem în treizeci de minute.»

«Bun! Atunci, e timpul! Trebuie *să ni-i însuşim* pe taxxoni.»

A-ţi însuşi pe cineva înseamnă a absorbi ADN-ul unei specii. Primul pas în a te metamorfoza în acea creatură.

Urma să devenim taxxoni.

Capitolul 12

Îi închisesem pe taxxoni şi pe hork-bajirul grav rănit într-o magazie a navei. Nu ne-am obosit să vedem ce se mai petrecea pe-acolo.

Am făcut-o acum.

Am deschis uşa, în timp ce Alloran şi Arbron stăteau pregătiţi cu armele lor, în caz că vreun taxxon ar fi încercat să ne atace. Dar cei doi taxxoni aveau altceva de făcut.

Tocmai încercau să se ucidă unul pe altul; învingătorul urma să-l mănânce pe învins. Deja îl devoraseră pe hork-bajirul rănit.

«Opriţi-vă sau vă omor pe amândoi!» strigă Alloran.

Dar taxxonii nu se mai puteau controla, prinşi într-un

fel de beţie a sângelui. Erau tare scârboşi! Taxxonii nu au cozi puternice ca ale noastre sau tăişuri ca hork-bajirii. Pot doar să-şi cabreze şi să-şi lovească între ele părţile superioare ale trupurilor, în vreme ce încearcă să muşte cu gurile.

«Yeerkii lor i-au părăsit», spuse Alloran. «Aşa se manifestă taxxonii atunci când nu sunt controlaţi. Yeerkii paraziţi i-au părăsit, lăsându-i să se omoare între ei.»

«Unde au plecat yeerkii?» am întrebat.

Calm, Alloran îndreptă shredderul spre taxxoni şi trase. Era setat la un nivel scăzut, suficient pentru a-i lăsa inconştienţi pe cei doi taxxoni.

Am păşit peste trupurile lor prăbuşite, având grijă să nu atingem cu copitele sângele scurs. Dincolo de ei, magazia era plină cu rezervoare circulare transparente. Era prea întuneric ca să putem vedea ce era în rezervoare.

«Computer! Lumină!» spuse Alloran.

Luminile se aprinseră şi, în aceeaşi clipă, mi-am dorit să nu se fi aprins niciodată.

Magazia navei se întindea pe încă pe vreo sută de picioare, având o lăţime de circa treizeci de picioare. Umplând aproape tot acest spaţiu şi aruncând o strălucire de un verde cleios, se aflau acolo zeci de rezervoare.

Şi în fiecare rezervor, înotau, într-un lichid vâscos, limacşi cenuşii.

«Yeerki!» am exclamat.

«Probabil că sunt mii! Zeci de mii!» spuse Arbron.

«Cred că aşa e», zise şi Alloran. cYeerkii ăştia sunt transportaţi în lumea taxxonilor. l-au adus pentru a primi trupuri. Gazde. Fiecăruia i se va da un taxxon.»

«Ce facem cu ei?» întrebai eu.

«Închidem puntea şi apoi deschidem trapa exterioară», spuse, calm, Alloran.

Au trecut câteva secunde până să pricep ce voia. Dacă deschideam trapa exterioară, cât timp ne aflam încă

în spaţiu, vidul ar fi absorbit tot ce se afla înăuntru. S-ar fi pierdut în neantul rece. Yeerkii ar fi murit aproape imediat.

«Prinţe Alloran, nu-i putem omorî aşa», am spus.

L-am privit cu atenţie să văd dacă nu cumva glumise.

Ochii lui erau reci.

«*Aristh* Elfangor, ţi-am dat un ordin. Executarea!»

«Dar sunt neajutoraţi!» protestai eu.

«Sunt yeerki. Şi ne aflăm în război. Preferi să aşteptăm să intre în trupurile taxxonilor?»

Nu ştiam ce să spun. M-am uitat la Arbron. Însă faţa lui era lipsită de orice expresie.

«Nu… nu putem face asta», am spus. «Nu este bine. Sunt prizonierii noştri. Nu putem! Ar fi o crimă!»

«Ai grijă ce acuzaţii îmi aduci, *aristh* Elfangor!» spuse Alloran, cu asprime. «Pentru că eşti încă un copil, o să-ţi iert impertinenţa. Doar de data asta. Te afli aici pentru a învăţa, nu pentru a comenta ordinele. Iar unul dintre lucrurile pe care trebuie să le înveţi, idealistul meu *aristh*, este că războiul nu înseamnă atitudini curajoase şi joaca de-a eroul. Războiul înseamnă a ucide!»

«Andaliţii nu-şi omoară prizonierii!» am spus.

Alloran râse.

«Asta te-au învăţat în şcoală?» Râse din nou. «Ei bine, copile, eu mi-am învăţat lecţiile în războiul cu hork-bajirii, nu în clasă. Şi dă-mi voie să-ţi spun ceva: Singurul lucru care contează e să rămâi viu. Pe de altă parte, micuţule *aristh* Elfangor, e niţeluş cam târziu pentru tine s-o faci pe sensibilul, acum, când sângele inamicilor tăi îţi „împodobeşte” coada!»

Lucrurile astea nu se petreceau aievea. Era imposibil. Alloran era un prinţ-războinic. Nu-mi era îngăduit să nu mă supun unui prinţ-războinic. Dar era monstruos.

«Nu-i voi ucide pe prizonieri», am spus. «Nici dacă sunt yeerki.»

«Aş putea să te execut pe loc pentru nesupunere spuse Alloran.

Ne proţăpisem unul în faţa celuilalt, iar momentele acelea păreau să se prelungească la infinit. Îmi riscam viaţa şi probabil că-mi ruinam cariera militară, doar pentru a-i salva pe inamicii mei. Era o nebunie!

Dar nu mă puteam imagina trimiţându-i pe yeerki să piară în neant. Nu puteam s-o fac!

«Domnule», spuse Arbron, într-o doară, «suntem atât de aproape de suprafaţa planetei, încât senzorii yeerkilor ar putea detecta căldura declanşată de miile de yeerki… aruncaţi… în spaţiu. Şi s-ar putea să facă cercetări.»

Era adevărat. Posibil. Dar destul pentru a-l face pe prinţ să renunţe?

«Ei bine, nu vrem să se întâmple asta», spuse, pe un ton sarcastic, Alloran. «Vom aştepta până ne vom termina misiunea pe planetă. Apoi, după ce vom părăsi sistemul, vom curăţa murdăria asta.»

Mi-am recăpătat stăpânirea de sine. Dar nu mă amăgeam. Îmi făcusem un duşman din prinţul Alloran. Şi nu eram sigur nici că mai puteam conta pe Arbron!

«A venit vremea să ni-i însuşim pe taxxoni, dacă asta rimează cu înaltul cod moral al *aristhului* Elfangor!» spuse Alloran.

M-am întors la cei doi taxxoni anesteziaţi. Fără să ezit, am atins cu mâna carnea murdară a unuia dintre ei. Tehnologia metamorfozării permite unei persoane să absoarbă ADN-ul oricărei creaturi pe care o atinge. Cere foarte multă concentrare, întrucât biotehnologia metamorfozării este manevrată cu ajutorul comenzilor telepatice.

Concert trează-te, mi-am zis în sinea mea. Alungă orice altceva din minte şi lasă-l pe taxxon să devină o parte din tine.

Şi cum stăteam acolo, ADN-ul taxxonului migră în

mine.

Viaţa mea, care o luase la vale cu o viteză incredibilă, era pe cale să devină şi mai nasoală.

Apoi, sub ochii sceptici ai prinţului AI Io ran şi sub privirea înspăimântată a lui Arbron, am început să mă transform!

Capitolul 13

Fiind un *aristh* andalit, am fost instruit în tehnica metamorfozării. La începuturi, ne transformau folosind o anumită tehnologie. În acest scop ni se dăduse câte un *djabala* pentru a lua noua formă.

Un *djabala* este un mic animal cu şase picioare, cam cât a treia parte dintr-un andalit tânăr. Are o gură şi o coadă, dar nu şi arme naturale. Trăieşte în copaci şi se hrăneşte cu frunzele aflate în vârf.

Trebuia mai întâi să te prefaci într-un *djabala*, pentru a trece testul eficienţei. Ceea ce am făcut şi eu. Apoi, asemenea multor altor *aristhi*, m-am prefăcut într-o pasăre *kafit* Auzisem că pe unele planete întâlneşti o mulţime de specii de păsări. Or, noi nu avem decât trei, iar *kafit* era cea mai grozavă şi foarte populară printre tinerii cădeţi care voiau să se distreze.

A fost o experienţă minunată. Întotdeauna mi-a plăcut să zbor. Dar, desigur, metamorfozarea de amorul artei nu este încurajată. Aşa că eu am practicat-o doar o singură dată.

La atât s-au limitat metamorfozările mele. Un *djabala* şi o pasăre *kafit*. Nici prin vis nu mi-a trecut că o să mă transform într-un taxxon.

Taxxonii sunt o specie dezgustătoare. Chiar şi în holograme. Dar, credeţi-mă, până nu te apropii de un taxxon, nu ştii cât de groaznici sunt. Doar mirosul lor e de-ajuns să te bage-n boală.

De astă dată însă, n-aveam de ales. Trebuia să-i dovedesc lui Alloran că rămăsesem un bun soldat. Trebuia

să arăt că eram curajos, indiferent de ceea ce credea el despre mine. Nu era cazul să am vreo ezitare.

Prin urmare, m-am concentrat pe transformarea într-un taxxon. Iar metamorfozarea începu de îndată.

Am simţit cum partea de sus a trupului meu se topeşte, amestecându-se cu cea de jos. Priveam cum blana mea cafeniu-albăstruie înceta să-mi mai aparţină, transformându-se într-o acoperitoare ca de plastic. Pielea de pe torsul meu urmă acelaşi proces, devenind aspră şi lucioasă.

Aveam senzaţia că o să cad, căci picioarele mi se micşorau. Păreau să fie supte de trup. Poate prea repede!

Stomacul lovi puntea atât de tare, încât am rămas fără aer.

Apoi, aproape la fel de repede, am fost ridicat la loc. Zeci de conuri ascuţite îmi răsăreau din pântece. Îmi creşteau picioare de taxxon.

M-am uitat în spate cu ochii mei auxiliari şi am văzut cum corpul meu se întindea în urma mea. Deveneam cu rapiditate un vierme gras. Zece picioare de segmente unduitoare şi lipicioase se vălureau în spatele meu, înghiţindu-mi coada. Întregul proces era însoţit de un sunet asemănător celui scos de o bucată de material ud trasă pe pietriş.

Îmi puteam auzi organele interne dizolvându-se, însoţite de sunete moi, ca nişte fâsâituri. Puteam auzi cum alte organe, pentru care nu aveam nume, le luau locul.

Apoi… am orbit!

Ochii mei şi-au pierdut vederea dintr-odată! Nu mai puteam vedea nimic. Simţeam cum creşte teama în mine. Teamă care ameninţa să se transforme în panică! Eram orb!

Tulbure la început, apoi tot mai clară, vederea mi-a revenit treptat. Ceea ce însă nu m-a făcut să mă simt mai bine. Vedeam o lume deformată, stranie, făcută parcă din

bucăţi. Taxxonii au ochi compoziţi. Fiecare glob ocular, de culoare roşie, e alcătuit din mii de pupile mai mici, fiecare dintre acestea înregistrând propria imagine din mediul înconjurător. Tot ceea ce vedeam era împărţit într-un milion de mici cadre. Era copleşitor.

Apoi am avut o senzaţie deosebită. Un nou simţ…

Mi-am mişcat muşchii cu care nu avusesem până atunci de-a face şi am realizat că-mi deschid gura. Gura mea rotundă şi roşie. Iar prin ea am fost potopit de o sumedenie de senzaţii. Era ceva în genul mirosului. Dar ceva ce nu mai trăisem până atunci. Presupun că se poate numi simţul gustului.

Iar ceea ce gustam… ce miroseam… singurul lucru care îmi preocupa simţurile era mirosul insistent de sânge.

Nici măcar nu am băgat de seamă momentul în care instinctele taxxonilor au pătruns în mintea mea andalită, şocată şi frământată. Fără avertisment. Dintr-odată, taxxonul pătrunsese în capul meu.

Cum aş putea să descriu oroarea?

Aţi simţit vreodată în voi un îndemn îngrozitor, rapace? Gânduri fugitive de care nu ştiaţi cum să scăpaţi mai repede? Ei bine, devenind taxxon, am avut un astfel de simţământ. Şi nu mai exista nici cea mai vagă urmă de altceva decât o foame turbată, feroce!

O foame de tot ce era viu.

O foame de orice avea o inimă care încă bătea.

Ochii mei fragmentaţi de taxxon au văzut doi andaliţi.

Semenii mei! Voiam să-mi devorez semenii!

Dar taxxonii nu sunt proşti. Creierul meu de taxxon remarcă şi înţelese ce era cu cozile andaliţilor. Ştia că sunt arme. Ştia că nu are cum să lupte cu ele. Şi această slăbiciune iscă în mine o furie asemănătoare unei explozii nucleare.

Mi-era foame! Foame cum nu-i fusese niciodată unei creaturi până atunci!

Străduindu-mă să-mi recapăt identitatea, am înţeles de ce taxxonii încheiaseră o alianţă cu yeerkii.

Yeerkii aveau arme. Arme pe care le foloseau pentru a hrăni foamea taxxonilor cu carne proaspătă, aburindă.

Taxxonii renunţaseră la libertatea lor. Dar libertatea nu înseamnă nimic pentru un taxxon, în comparaţie cu foamea.

«Cum te simţi, Elfangor?» mă întrebă Arbron.

«Bine, am minţit, doar că…»

«Ce?»

«Când te vei metamorfoza, să fii foarte atent. Să fii puternic. Trebuie să rezişti foamei.»

Arbron râse.

«De ce, te temi că, dacă mă transform, o să te mănânc?»

«Da, Arbron, de asta mă tem!»

e apitolul 14

Foamea nu avea de gând să mă părăsească. O

simţeam chiar şi în vreme ce coboram în spirală spre lumea taxxonilor. Eram mulţumit că Lorena se întorsese la *Jahar*, unde era în siguranţă. Nu ştiam dacă aveam să rezist apetitului taxxon.

Chiar nu ştiam.

În pragul aterizării, pe ecranele noastre apăru controlorul de trafic, care ne ceru să ne identificăm. Computerul navei noastre răspunse automat.

Controlorul ne spuse că avea nevoie de ajutoare pentru a descărca nava-cargou. Avea să dureze cam o jumătate de zi până când vor reuşi să preia yeerkii pe care-i deţineam.

Nu ştiam ce să cred despre asta. Nu prea voiam ca mii de yeerki să ajungă cu bine la destinaţie. Pe de altă parte, mă opusesem măcelăririi lor. De altfel, nu mai aveam nicio îndoială: dacă va mai avea ocazia, Alloran îi va ucide fără ezitare pe yeerkii aflaţi în custodia noastră.

Aerodromul era dotat cu tot ceea ce era necesar, deşi se afla încă în construcţie. În vreme ce coboram pentru aterizare, traversând nori de acid portocaliu-verzui, am observat zeci de nave parcate pe platforme. Sute de taxxoni, de geddi şi chiar de hork-bajiri roboteau la construcţiile ce aveau să mărească capacitatea aerodromului.

Dar chiar şi în furnicarul ăsta, tot am reuşit să identificăm nava skrit na după care venisem. Doar era ţinta noastră. Dacă aveam dreptate, Matricea Timpului se găsea la bordul acelei nave.

O rază de pe sol ne ghidă spre o platformă aflată la mare distanţă de clădiri. Ne găseam cam la o milă de nava skrit na. În spaţiu, o milă nu e mult. Dar pe sol, pe o planetă vrăjmaşă, într-un trup care te îndeamnă să urli, este o distanţă foarte, foarte lungă.

conce ar fi, amintiţi-vă cine sunteţi», ne instrui Alloran. «Sunteţi taxxoni, pe o planetă taxxonă. Purtaţi-vă ca atare.»

Toţi trei, metamorfozaţi în taxxoni, am ieşit prin trapă, luând contact cu lumea taxxonă. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost cerul de un gri-cafeniu pal. Culoarea prafului. Norii strălucitori erau prea sus pentru a fi admiraţi. Cel de-al doilea lucru pe care l-am observat a fost mirosul. Pretutindeni băteau inimi vii, calde.

Inimi de hork-bajiri. Inimi de geddi. Inimi de taxxoni. Sângele le curgea prin vene…

Aerodromul era un spaţiu vast, cu platforme pentru nave de toate mărimile şi formele. Unele erau mai înalte decât cei mai înalţi arbori. Altele erau mai degrabă plate, ridicându-se doar la câteva degete deasupra prafului murdar. Unele erau goale, dar pe cele mai multe se găseau nave.

Se aflau acolo nave de transport lente, neîncărcate, nave de luptă intrate în reparaţii, ba chiar şi o gigantică

navă-bazin de-a yeerkilor. Puteam vedea cele trei picioare de păianjen ale navei înălţându-se deasupra platformei. Era plină de arsuri făcute de shreddere, iar un „picior” era sfărâmat. Nava participase la o luptă. Sub labirintul de platforme nu era decât praf de culoare portocalie-roşiatică. Niciun fir de iarbă, doar praf. Prin pădurea de platforme treceau şine destul de primitive. Pe şine, alergau încolo şi-ncoace trenuri cu levitaţie magnetică; cu vagoane ca nişte sfere, unele deschise, altele închise.

Geddii încărcau un vagon. Geddii au fost primele victime ale yeerkilor. Prima rasă înrobită. Geddii umblă în două picioare, asemenea oamenilor, dar, de fapt, stau aplecaţi tot timpul, cu o mână pe sol, pentru a-şi menţine echilibrul.

Ne-am urcat într-un lift deschis, cu care am coborât de pe platformă. În vremea asta, am remarcat două nave care aterizau şi una care decola. Trenurile cu levitaţie magnetică treceau în viteză peste păienjenişul ameţitor de şine. Pe sol, uriaşe vehicule pe şenile transportau încărcături grele.

Peste tot se aflau taxxoni, hork-bajiri păşind ţanţoşi, geddi împiedicaţi. Cu toţii erau controlaţi. Sclavi ai yeerkului din capul fiecăruia.

Era un spaţiu vast, zgomotos şi strident, plin de oţel, praf, miros de solvenţi şi de murdăria taxxonilor.

«Ocupaţi!» murmură Alloran. «Toţi sunt teribil de ocupaţi!»

Înţelegeam ce voia să spună. Acasă, ni se spusese că yeerkii fuseseră anihilaţi de forţele noastre. Civilul andalit obişnuit credea că noi îi bătuserăm pe yeerki. Dar acest aerodrom era dovada contrariului. Aerodromul – doar unul dintre multele de pe această planetă – era cuprins de o activitate febrilă.

Deodată…

Vâjjjjjjjjj! Trosc!

M-am uitat în sus, la timp pentru a vedea un taxxon care alunecase dintr-un tren cu levitaţie magnetică de deasupra noastră. Atinse solul ca un sac cu gelatină. Picioarele-i ascuţite i se rupseră, iar corpul de vierme se fărâmiţă.

Se crea un adevărat haos! Din toate părţile se apropiară în fugă taxxonii!

BUFF! Un taxxon solid intră în mine, trântindu-mă pur şi simplu. Cei mai mulţi dintre ei, sosiţi în fuga mare, îl înconjurară pe cel căzut.

Dar nu se grăbiseră aşa ca să-i sară în ajutor.

Se grăbiseră ca să-l devoreze pe taxxonul care încă mai trăia.

Apoi, am simţit şi eu foamea! Mă domina! Nu i-am putut rezista! M-am îndreptat într-acolo, încercând să-mi fac loc pentru a ajunge la viermele care ţipa încontinuu! îndesându-mă, împingând, înghiontind, disperat să ajung în preajma lui şi să-l… să-l…

NUUU!

Am simţit că raţiunea iese la suprafaţă! Fusese copleşită de instinctele de taxxon! Dar chiar şi acum, punându-mi voinţa la treabă, tot nu puteam rezista!

Era ca şi cum aş fi fost atras de un magnet! Ca şi cum aş fi fost absorbit de o gaură neagră! Mirosul taxxonului rănit, febrila zbatere a inimii sale şi…

NUUU!

Eram acolo. *Acolo*, privind la taxxonul rănit cu ochii mei compoziţi. Mi-am aplecat trupul, am deschis gura, scrâşnind din dinţi, gata să…

NUUU! NUUU! M-am tras înapoi! Dar puterea foamei nu m-a părăsit.

Mi-am mişcat zecile de picioruşe conice, trăgându-mă înapoi, iar ceilalţi taxxoni nesătui m-au împins, nepăsători, la o parte.

Unde erau Arbron şi Ailoran?

Îi pierdusem, în goana mea nebună după hrană.

Am început să mă retrag, fiecare pas cântărind milioane de kilograme. Dar mă depărtam. Nebunia mâncatului devenise mai oribilă ca oricând. Taxxonii se târau unii peste alţii pentru a ajunge la carnea proaspătă. Am reuşit să-mi întorc trupul de vierme, mare şi lung, şi să fug de acolo. Alergam cât de repede mă puteau duce membrele taxxone.

Am dat peste un loc mai retras, sub o platformă, şi m-am ascuns acolo, adunându-mi întreaga putere pentru a rezista. În cele din urmă, după o vreme, nebunia trecu. Nu pentru că devenisem mai puternic. Pur şi simplu pentru că mirosul îmi spunea că nu mai rămăsese strop de carne.

Haita de taxxoni se sparse şi aceştia dispărură în direcţii diferite, înapoindu-se la muncă. Unde era Arbron? Unde era prinţul Ailoran?

Eram pierdut şi singur în lumea taxxonilor.

Singurul lucru pe care mă gândeam să-l fac era să mă îndrept spre nava skrit na. Cu ceva noroc, aveam să-i întâlnesc acolo pe cei doi andaliţi.

A trebuit să-mi reamintesc că aveam o misiune: Matricea Timpului. Dacă yeerkii apucau să-şi dea seama ce se afla pe nava skrit na, nu mai aveam nicio speranţă.

Apoi, ca şi cum imaginea s-ar fi rupt, am văzut nişte hork-bajiri controlaţi de yeerki venind spre mine. Erau vreo şase, şapte, mişcându-se cu iuţeală. Înconjurându-mă!

Nu puteam face nimic. Nu puteam fugi. Un vierme lung de zece picioare nu poate scăpa de un hork-bajir.

Unul dintre ei se proţăpi în faţa mea. La un semn al acestuia, ceilalţi îndreptară lansatoarele Dracon spre mine. Nu pentru că ar fi avut nevoie de ele. Un hork-bajir poate tăia un taxxon în bucăţi în doar câteva secunde.

Şi văzusem ce i se poate întâmpla unui taxxon care nu se fereşte de a fi rănit.

— Bun venit în lumea taxxonilor, spuse hork-bajirul.

Sunt Subrisserul Şapte. Mi-ai trezit interesul. Într-adevăr! Mă interesează orice taxxon care nu consumă carne proaspătă!

Capitolul 15

Puterea de a te metamorfoza este un lucru minunat Le permite andaiiţilor să treacă prin mai multe specii. Face din noi cei mai mari spioni ai galaxiei. Dar are un neajuns teribil! Dacă stai mai mult de două ore metamorfozat, rămâi aşa pentru totdeauna. Devii un *nothlit*. Un andalit trăindu-şi viaţa într-un trup diferit.

De asta mă temeam cel mai mult, atunci când hork-bajrii m-au dus într-un tren cu levitaţie magnetică. Subrisserul rechiziţionă trenul. Le ordonă celorlalţi să dispară. Stăteam acolo, neajutorat, înconjurat, în vreme ce trenul părăsea platforma.

Îşi croia drum prin mulţimea de platforme, printre muncitorii constructori care contribuiau la ridicarea Imperiului yeerk.

Subrisserul yeerk nu spunea nimic. Părea mai degrabă plictisit. Îşi mişca alene corpul de hork-bajir şi privea posomorât peisajul înconjurător. Îl urmăream atât cât îmi permiteau ochii de taxxon. Subrisserul este un rang înalt. Mi-am amintit că, încă din clasele primare, învăţasem despre organizarea duşmanilor yeerki. În vârful Imperiului yeerk se află Consiliul celor Treisprezece. Unul dintre cei treisprezece este împăratul, dar nimeni nu ştie care anume. Este un secret foarte bine păzit. Yeerkii se tem că ar putea fi asasinat.

Imediat sub Consiliul celor Treisprezece sunt visserii. Generalii armatei yeerkilor. Sunt numerotaţi în funcţie de puterea şi importanţa lor. Visser Unu este cel mai puternic, urmând ceilalţi, până la Visser Patruzeci, dacă nu mă-nşel.

Un subrisser este asemenea unui colonel. Foarte puternic, mai ales dacă are un număr mai mic, cum ar fi şapte. Dar nu este încă un visser.

Subrisserul vorbi:

— Aşadar, andaiitule, de când te afli în metamorfoză?

Trebuia să mă stăpânesc să nu urlu. Ştia! ştia că sunt andalit!

Adică… stai… Poate că totuşi nu ştia. Poate că încerca să mă fraierească.

— Sssuuuaaarrlll, ssstuuuiiişşş! am spus.

Nu ştiam ce înseamnă. Corpul taxxon îmi asigura instinctele unui taxxon, dar nu şi deprinderile acestuia. Aşa că nu puteam vorbi limba taxxonă. Dar poate că nici subrisserul nu o cunoştea. Până atunci vorbise în *galard* – limbajul relaţiilor şi schimburilor interstelare.

Limbajul învăţat de multe specii, încă de pe când în galaxie era pace. Limbajul folosit îndeobşte pentru comunicarea între rase diferite.

Subrisserul mă privi cu ochii lui de hork-bajir, ca nişte tăieturi.

— Nu-ţi irosi şuieratul tău şerpesc cu mine. Dacă eşti unul de-al nostru, atunci ar trebui să fii în stare să vorbeşti în *galard*.

Să fie o nouă capcană? Puteau oare taxxonii să vorbească *galard*? Reuşeau treaba asta, cu gurile lor ciudate? N-aveam cum să ştiu. N-aveam nici măcar experienţa vorbirii prin sunete. Şi deşi încă mai purtam cipul translator în capul meu, nu-l puteam face să interfereze cu creierul meu de taxxon. Ce-aş fi putut face?

Subrisserul râse.

— Aşa deci! Vrei să-mi rezişti? Bine. Am nevoie de ceva distracţie. E tare plicticos să te ocupi de securitatea acestui sector. Presupun că eşti un rebel. Unul dintre acei taxxoni din munte care refuză să se alăture imperiului. O să aflăm noi adevărul destul de repede.

Taxxonii din munte? Rebeli? Eram atât de surprins, încât pentru moment am uitat să mă mai tem. Mai existau încă taxxoni care rezistau yeerkilor? Asta era o veste

grozavă pentru poporul meu. Credeam că toţi taxxonii acceptaseră legile yeerkilor, promiţându-li-se în schimb carne proaspătă şi de calitate.

Trenul alerga pe deasupra câmpiei întunecate, depăşind periferia aerodromului. Pe fereastră, puteam zări platforma pe care se găsea nava skrit na, pe lângă care tocmai treceam.

Doream din tot sufletul ca Arbron şi Alloran să reuşească. Doream din tot sufletul să-şi îndeplinească misiunea. Căci se părea că eu nu voi mai putea să le fiu de ajutor.

Apoi, pe neaşteptate, trenul viră la stânga şi am văzut o movilă asemănătoare unui munte în miniatură. Să fi fost cam de două, trei sute de picioare înălţime. Nimic altceva decât un morman de zgură provenită din excavaţiile de la construcţii.

Doar că se afla într-o fierbere continuă!

Pretutindeni se vedeau găuri de mărimea unui taxxon. De acolo ieşeau şi intrau taxxoni. Trupurile lor de viermi se târau şi dispăreau în movila aceea. Alţii apăreau la suprafaţă, plescăind din oribilele lor guri roşii.

— Rebelii reprezintă doar carne proaspătă, spuse, liniştit, subrisserul. Dar tu, fiind taxxon, înţelegi asta. Orice rebel pe care-l prindem serveşte drept hrană pentru taxxonii leali. E trist, într-adevăr. Dar n-am încotro. Este una dintre regulile prosteşti pe care trebuie să le respect. O regulă care face parte din înţelegerea noastră cu taxxonii: suspectul este predat taxxonilor loiali pentru a fi interogat. Şi nu prea au răbdarea s-o facă. Pun una sau două întrebări, după care… ei bine, vine ora mesei!

De groază, am început să tremur. Subrisserul rânji în stilul hork-bajir.

— Desigur, ai putea să-mi spui de ce te afli aici şi care este, de fapt, misiunea ta… *andalitule*! Fireşte că vei fi executat. Dar o pot face fără să te doară. Mult mai bine

decât să fii mâncat de viu.

Ştia cine sunt! Se jucase cu mine. Ştia că sunt andalit. Dar mi-am dat seama că spunea adevărul: puteam să mărturisesc şi să revin la forma mea iniţială ori să mor de moartea hotărâtă de taxxonii controlaţi.

Aici ajunsesem. Toate speranţele mele de a deveni un mare erou… Toate se sfârşeau aici, atât de repede!

Mi-era rău. Oare de ce evoluaseră lucrurile atât de urât?

Dar nu le puteam spune yeerkilor nimic. *Jahar* se mai afla încă pe orbită. Dacă vorbeam, cei doi oameni aveau să fie luaţi prizonieri de yeerki. Alloran şi Arbron, care probabil că se aflau încă în libertate, ar fi putut fi prinşi, de asemenea.

Şi mai era şi Matricea Timpului. Matricea Timpului care zăcea, neobservată, într-o navă skrit na, la exact o milă de locul în care mă aflam. Iar asta ar fi însemnat sfârşitul tuturor andaliţilor.

Nu puteam vorbi! *Nu puteam!*

Subrisserul se apropie şi mai mult de mine. Îmi şopti:

— Mai există o posibilitate. Corpul ăsta de hork-bajir pe care-l port e-n regulă, dar există milioane de hork-bajiri controlaţi. Care ar fi alternativă? Să fiu din nou un gedd? Sau să iau corpul unui taxxon? Nu, mulţumesc! Nu voi trăi impulsionat de foamea de taxxon.

Trenul alunecă în stupul taxxonilor. Se făcu întuneric. În întuneric, ochii mei de taxxon vedeau mult mai bine.

Faţa subrisserului hork-bajir apărea sub forma a mii de mici imagini scânteietoare. Îi puteam auzi inima bătându-i mai repede.

— Mai ai o alternativă, andalitule! Până acum n-a existat niciun andalit controlat. Nimeni n-a reuşit să captureze un andalit viu. Războinicii voştri preferă să se sinucidă cu tăişul cozii lor caraghioase decât să fie luaţi prizonieri. Rânji. Ce pierdere! într-adevăr! înţelegi, vreau

să fiu primul care ia în stăpânire corpul unui andalit. Cu un corp ca acela, cu puterea de a mă metamorfoza, nu voi mai rămâne subrisser mult timp. Aş putea fi ridicat la gradul de visser plin.

Un stăpân al corpului andalit? Scursoarea asta de yeerk voia să ia în stăpânire un corp andalit?

Deodată, am simţit o schimbare bruscă: un val de înviorare ce părea să vină dintr-o previziune ascunsă, ca şi cum aş fi surprins un cadru din viitor. Nu eram mistic. Eram soldat. Şi totuşi, mă stăpânea o senzaţie ciudată, tulburătoare.

L-am privit pe subrisser. Am privit drept în ochii lui lacomi de ucigaş. Şi l-am putut vedea limpede, ca şi cum vălul timpului s-ar fi ridicat.

Şi am ştiut atunci că nu voi muri, că această creatură, acest yeerk, era vrăjmaşul meu adevărat, personal.

— Lasă-mă să iau trupul tău de andalit, spuse el, iar tu vei trăi. Numai aşa vei continua să trăieşti.

«Numele meu este Elfangor, yeerkule», am spus. «Reţine numele ăsta. Vei mai auzi de el. Dar nu mă vei avea niciodată viu.»

— Ce păcat! suspină yeerkul. Opriţi trenul! strigă la hork-bajirii lui. Deschideţi uşa!

Trenul cu levitaţie magnetică se opri în tăcere. Uşa se deschise.

Eram pe o linie ce pătrundea în adâncul stupului taxxon. În jurul nostru, se deschidea o peşteră largă, ca şi cum stupul ar fi avut miezul scobit. Iar jos, la vreo douăzeci de picioare dedesubt, se vedeau taxxonii nerăbdători.

— Îi vezi? mă întrebă subrisserul. Taxxoni. Nu yeerki. Nu, ăştia sunt taxxoni în starea lor naturală. Goi-goluţi, s-ar putea spune. La fel de sălbatici şi de însetaţi de sânge ca orice creatură din galaxie.

Taxxonii ne observară. Îşi ridicară veşnic înfometatele lor guri roşii, căscându-le spre noi. Ştiau ce avea să se întâmple.

Hork-bajirii mă înconjurară. Voiam să lupt, dar nu aveam arme. Nu puteam face nimic.

— Aruncaţi-l! spuse subrisserul.

Hork-bajirii se repeziră la mine. Prinseră să împingă în carnea mea flască. M-am agăţat disperat, cu şirurile mele de picioare conice, dar în zadar. Mă împinseră, mă rostogoliră, fără să mă pot opune, spre uşă.

Apoi, am început să cad…

Capitolul 16

Cădeam…

„Demetamorfozează-te!”, strigam în sinea mea.

Şi iată că, în timp ce cădeam, mă transformam la loc! Dacă era să mor, urma să mor ca andalit, nu ca un dezgustător vierme canibal.

BUUUFF!

Am atins solul. Zdravăn! Corpul meu de taxxon se sparse la impact. Şi, într-o secundă, ceilalţi taxxoni erau peste mine.

„Demetamorfozează-te!”

Dar nu reuşeam s-o fac cu destulă rapiditate. Gurile roşii ale taxxonilor apărură de peste tot, aruncându-se, hulpave, asupra cărnii mele sfărâmate.

Durerea căderii fusese estompată de şocul înăbuşit. Dar durerea asta… durerea pe care o simţeam acum… nu mai cunoscusem niciodată ceva atât de groaznic. Nici în cele mai teribile coşmaruri ale mele nu-mi imaginasem…

«Aaahhh hh!» am strigat. Dar la fel de tare îmi strigam: «Demetamorfozează-te!»

Era o cursă. O cursă pentru a vedea dacă aveam să mor înainte de a mă putea retransforma. Iarăşi şi iarăşi, rupeau din mine. Dar de astă dată carnea mea de taxxon le scăpa printre dinţi. Se schimba. Devenea o carne nouă,

ciudată.

Totul depindea de cum avansa metamorfozarea. Taxxonii mi-ar fi rupt pur şi simplu capul dacă mi-ar fi apărut prea devreme. N-aveam nevoie de cap. Nici de picioare.

Aveam nevoie de coadă.

Dacă vreodată, de-a lungul istoriei, un andalit a avut nevoie de coadă, eu eram acela. CHIAR ACUM!

«Aaahhh!»

Durerea devenise de nesuportat. Deliram, incapabil să gândesc, să mă concentrez, să pricep ceva din ceea ce se întâmpla cu mine.

Nu aveam să reuşesc! Degeaba sperasem! Degeaba îmi imaginasem că voi supravieţui!

Dar apoi… am simţit o parte anume din mine mişcându-se.

Şi i-am văzut pe înfometaţii taxxoni cutremurându-se!

Cu ceea ce mai rămăsese din ochii mei taxxoni, am zărit-o apărând… exact la capătul trupului meu de taxxon!

O lamă strălucitoare! Coada mea!

Am lovit! Ratare!

Lovitura îi făcu însă pe taxxoni să se dea înapoi. Şi, în vreme ce reconsiderau noua situaţie, picioarele mele crescură lungi şi puternice. Ultima parte din corpul meu rănit şi însângerat de taxxon se micşoră şi se întări. Am auzit oasele cum creşteau în mine.

Apoi… am reuşit să văd. Să văd din nou!

Taxxonii se apropiară din nou de mine, năpustindu-se, împinşi de foame. Dar situaţia se schimbase!

Oh, da, situaţia se schimbase cu desăvârşire!

Ţinteam, loveam! Ţinteam, loveam! Ţinteam, loveam!

«Mai vreţi, viermi ticăloşi!? Mai vreţi!? Mai vreţi!?»

Dintr-odată, taxxonii ajunseră la concluzia că nu voiau de fapt să mă mănânce. În loc de asta, se aruncară asupra celor loviţi de mine.

Cu ajutorul ochilor mei auxiliari, i-am văzut pe subrisser şi pe soldaţii hork-bajiri privind în jos şi râzând.

Vocea rece a subrisserului spuse:

— Omorâţi-l! împuşcaţi-l pe nenorocitul de andalit!

Soldaţii hork-bajiri îşi scoaseră armele şi le îndreptară spre mine.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Armele Dr aeon făcură să cânte aerul de deasupra mea şi împroşcară praful murdar de la picioarele mele. Nu aveam unde să fug. Trebuia să mă ascund! Dar unde?

Oh!

M-am retras în gloata de taxxoni care se hrăneau cu febrilitate.

Corpurile lor de limacşi mă presau din toate părţile. Era oribil, dar îmi ofereau protecţie.

— Coborâţi la el! ordonă subrisserul. Tăiaţi-l în bucăţi!

Şase hork-bajiri uriaşi săriră din tren. Nu aveam cum să lupt cu şase războinici hork-bajiri. Eram istovit, la un pas de a mă prăbuşi.

Dar mai aveam o ultimă speranţă, disperată, ce-i drept. Pasărea *kafit*!

Dacă te-ai metamorfozat o dată, ADN-ul respectiv rămâne cu tine. Dacă te-ai transformat într-o anume creatură, o poţi face din nou. Şi aveam nevoie de aripi, la fel de mult cum avusesem nevoie de coadă.

M-am amestecat printre viermii enormi, ţinându-mă departe de gurile lor. Nu că ar fi vrut cu tot dinadinsul să se lupte chiar atunci cu un andalit.

Şi de cum am simţit carnea taxxonilor presându-mă din toate părţile – sufocându-mă, dar ascunzându-mă în acelaşi timp de hork-bajiri –, m-am transformat din nou. Mă comprimam. Deveneam tot mai mic.

— Înapoi, taxxoni, *hogren kalach*\ strigau hork-bajirii, într-un amestec de *galard* şi limbaj propriu.

Taxxonii începură să se retragă, loviţi de spintecătoarele încheieturi şi coate ale hork-bajirilor. Eram la vedere. Un hork-bajir era chiar deasupra mea. Se uita fix la mine.

Oare îmi desăvârşisem transformarea?

Nu aveam timp să mă mai întreb. Urma să zbor… sau să mor.

Am întins larg ceea ce speram să fie cele şase perechi de aripi *kafit*. Am dat puternic din ele.

Şi am zburat.

Deasupra solului. Deasupra prafului murdar. Zburam!

Departe de capetele hork-bajirilor! Deasupra subrisserului, care striga turbat la soldaţii lui:

— Împuşcaţi-l! împuşcaţi-l!

— Dar îi putem nimeri pe taxxoni! protestară aceştia.

— Chiar nu-mi pasă! împuşcaţi-l! Trageţi! Ucideţi-l! TRAGEŢI!

Dar era prea târziu. Eram deja în aer. Zburam, purtat de aripi, înapoi prin tunel, spre lumina de la capătul lui. Am văzut strălucirea gri-cafenie deasupra mea şi am zburat într-acolo, ca şi cum viaţa mea ar fi depins de asta.

Am ţâşnit pe ieşirea tunelului, urmărit de ţipetele turbate ale subrisserului care-mi sunau în urechi.

«Am reuşit!» am strigat, deşi nu era nimeni acolo, în afară de mine. «Am reuşit, sunt viu!»

Am zburat cu viteza maximă a unei păsări kafitânapoi spre aerodrom. Undeva pe acolo se găseau Arbron şi Alloran. Undeva pe acolo se afla Matricea Timpului, încă aşteptând să fie descoperită. Încă mai exista misiunea şi speranţa unei reîntoarceri în siguranţă pe *Jahar*.

Şi… mai exista şi viaţa! Viaţa! Niciodată viaţa nu e mai frumoasă decât atunci când treci pe lângă moarte.

Apoi am văzut-o!

Tocmai cobora pe o platformă. Nu semăna cu nicio altă navă de pe aerodrom. Cu nimic din ceea ce yeerkii

proiectaseră sau construiseră vreodată.

Jahar!

Jahar ateriza!

Era imposibil! La bordul lui *Jahar* nu erau decât cei doi oameni. Cum era posibil? *De ce* să aterizeze?

M-am ridicat până în înaltul cerului şi am văzut cum yeerki de toate formele şi mărimile dădeau buzna către nava aceea formidabilă.

O înconjurară, mulţi cu armele pregătite. Privind în spate, am observat un tren cu levitaţie magnetică venind în viteză dinspre muntele taxxonilor. Ştiam foarte bine că în trenul acela se afla Subrisserul Şapte.

În câteva minute, bridele de amarare cuprinseră nava. Şi după alte câteva minute, toate armele yeerkilor erau aţintite spre *Jahar*.

Trenul sosi, strecurându-se cu grijă printre doi geddi care se mişcau încet. Din el coborî Subrisserul Şapte. Mai avea doar patru din cei şase soldaţi hork-bajir. Ceilalţi doi plătiseră, presupuneam, pentru nesupunerea la ordinele comandantului.

Trapa lui *Jahar* se ridică. Se deschise şi afară păşi o creatură pe care niciun yeerk n-o mai văzuse până atunci.

Umbla doar în două picioare.

Ridică mâinile şi spuse:

— Hei! Hei! Liniştiţi-vă! Puteţi lăsa armele alea jos! Nu mă aflu aici să mă lupt. Am venit să fac comerţ.

Chapman!

Îşi dădu seama că yeerkii nu-l înţelegeau. Prin urmare, cu ajutorul mâinilor, mimă că le oferă ceva şi că ia altceva de la ei.

Subrisserul Şapte înaintă sfidător până în faţa străinului. Râdea, cinic.

— Comerţ! spuse el. Această creatură ciudată face comerţ. Prin urmare, ce ai de oferit, străine?

Nici Subrisserul Şapte, nici Chapman nu pricepură o

iotă din cele spuse de celălalt. Cu toate astea, se înţeleseră de minune.

Chapman îşi ţinea mâinile ridicate, zâmbind ca oamenii. Apoi, foarte încet, se retrase în interiorul navei. Când reapăru, împingea pe cineva înaintea sa.

Era Lorena. Legată cu un cablu. Chapman o împinse cu răutate. Ea căzu la pământ, în faţa Subrisserului Şapte.

— Asta am eu de oferit, spuse Chapman. O planetă întreagă plină cu… de-ăştia!

fPartea a doua Alegerea lui Alloran capitolul 17

Era o situaţie imposibilă.

Eram singur. Singur pe o planetă străină. Speriat, cu inima împovărată, copleşit. M-am ridicat în zbor mult deasupra scenei, plutind cu cele şase perechi de aripi ale mele. Un andalit cu patru picioare şi două mâini metamorfozat într-o pasăre *kafit* cu douăsprezece aripi.

Sub mine se întindea aerodromul din lumea taxxonilor. Platformele uriaşe, ciudat modelate în metal, adăposteau aparate uluitoare. Nave din toate colţurile Imperiului yeerk, aflat într-o expansiune continuă: transportoare şi nave de luptă şi chiar o enormă navă-bazin de-a yeerkilor, aşezată ca un păianjen umflat pe trei picioare.

La o jumătate de milă în stânga mea, se afla nava skrit na pe care-o urmăriserăm până aici, în lumea taxxonilor. Înăuntrul acelei nave, fără ca yeerkii să ştie, se găsea Matricea Timpului.

La o jumătate de milă în dreapta mea se afla transportorul yeerk pe care-l întâlnisem pe orbită. Era plin ochi cu yeerki în starea lor naturală, cu corpuri de limacşi. Cilindrii mari, pântecoşi, înţesaţi cu viermii yeerki. Yeerkii pe care-i salvasem eu, când Alloran ordonase să fie distruşi.

Şi chiar sub mine se găsea *Jahar*. Semăna cu o operă de artă proţăpită pe un piedestal de doi bani. Strălucea

atât de frumos printre navele cenuşii ale yeerkilor!

Iar acolo, lângă *Jahar*, se găseau cele două creaturi care-şi spuneau oameni. Una dintre ele, numită Chapman, o împingea pe cealaltă, legată şi neajutorată, numită Lorena. Ea căzu la picioarele Subrisserului Şapte, yeerkul însărcinat cu securitatea. Subrisserul era un hork-bajir controlat.

— Asta am eu de oferit, spuse Chapman. O planetă întreagă plină cu… de-ăştia!

O sută de yeerki de forme diferite – taxxoni controlaţi, uriaşi, scânteietori, periculoşi, asemănători viermilor, hork-bajiri controlaţi, spintecători, geddi controlaţi, stângaci – stăteau şi priveau cu răsuflarea tăiată.

Unde se afla Arbron, colegul meu *aristh*? Unde era prinţul-războinic Alloran? Ultima oară când îi văzusem se metamorfozau în taxxoni. Dar limita de două ore a unei stări de transformare trecuse. Nu puteam decât să sper că se demetamorfozaseră la momentul oportun.

«Alloran ar fi rezolvat chestia asta», am suspinat în sinea mea.

Alloran era prinţ-războinic. Mai fusese în războaie. Participase şi la războiul cu hork-bajirii. Eu nu mă pricepeam la nimic! Eram un nimeni!

OK, Elfangor, linişteşte-te şi gândeşte!

Dar cum aş fi putut să mă liniştesc? Yeerkii o înhăţaseră pe Lorena şi o împingeau cu brutalitate. Chapman încerca să comunice cu Subrisserul Şapte.

Apoi m-am luminat: Chapman ştia! Ştia despre Matricea Timpului! Dacă reuşea să le spună yeerkilor, eram cu toţii terminaţi!

Da, da, da, trebuia, prin urmare, să fac ceva! Ceva. *Ceva*. Dar ce? Ce trebuia să fac? Era o nebunie! Soarta poporului meu să atârne de mine? De *mine1*

Priorităţile. Perfect, ce era cel mai important?

Să o salvez pe Lorena.

Nu. Nu, era absurd. Matricea Timpului. Totul se rezolva prin Matricea Timpului.

Oare Chapman avea să-i vorbească subrisserului despre asta? Nu. Era atuul cel mai important din afacere. Omul acesta era asemenea unui skrit na – lacom, egoist şi foarte, foarte ciudat. Skrit na sunt formaţi din două rase. Skritii arată ca nişte insecte uriaşe şi nu sunt prea inteligenţi. Dar fiecare skrit ţese un cocon din care, după un an, apare un na. Acest nu se reazemă pe patru picioare zvelte şi are capul de forma celor andalite, dar cu numai doi ochi. Skrit na au un dezvoltat simţ al posesiei şi proprietăţii. Omul Chapman părea să le semene bine. Eram, prin urmare, convins că nu va preda Matricea Timpului chiar aşa de uşor.

Aveam ceva timp, deşi nu prea mult. Subrisserul va fi ocupat cu Chapman şi cu discuţia lor despre Pământ. Asemenea oricărui yeerk, Subrisserul Şapte va fi fascinat de posibilitatea ca yeerkii să ia în robie o întreagă planetă locuită de fiinţe inteligente.

Gândeşte, Elfangori Gândeşte!

Nu puteam conta pe găsirea lui Alloran şi a lui Arbron. Însă dacă erau încă în viaţă şi liberi, aveau să ajungă la aceeaşi concluzie ca şi mine: să răzbată până la nava skrit na şi la încărcătura ei – Matricea Timpului.

M-am rotit în aer şi, bătând din multele mele aripi, m-am îndreptat spre nava skrit na.

Jos, i-am văzut pe hork-bajiri prinzând-o pe Lorena şi ridicând-o în picioare. O apucaseră de părul auriu şi un strigăt omenesc de durere se ridică spre mine.

Priorităţile, Elfangor!

clorena, sunt eu, Elfangor!» am strigat în jos, concentrându-mi gândul doar asupra ei.

Am văzut-o întorcându-şi capul în jur, aşa cum fac oamenii când vor să privească în spate.

«Stai! Nu mişca! Nu-i enerva! Nu te teme, folosesc un canal telepatic direct. Nimeni altcineva nu mă poate auzi.»

Ea nu se mai întoarse şi prinse să meargă înainte, între cei doi paznici hork-bajiri.

«Spune-le yeerkilor tot ce vor să afle. Nu te opune. Doar atât: nu le spune nimic despre Matricea Timpului. Dacă pun mâna pe ea, suntem terminaţi cu toţii. Trebuie să ai încredere în mine. Te voi salva.»

Fireşte, fiind o fiinţă umană, Lorena nu putea răspunde. Oamenii nu comunică prin telepatie. Precum cele mai multe specii, ei scot sunete pentru a comunica. Puteam doar să sper că se va încrede în mine.

Nu, zău! Se va încrede! Oare eu aş avea încredere într-un străin care m-ar lăsa în mizeria asta?

Puteam doar spera. Trebuia să păstreze tăcerea în legătură cu Matricea Timpului. Ştiam că Chapman o va face.

Am zburat spre nava skrit na. Cel puţin aveam un scop. Asta ajuta. Un pic. Şi pur şi simplu refuzam să mă gândesc la nebunia asta. Mi-am scos-o cu totul din minte.

Nava skrit na intrase în atenţia geddilor controlaţi. Geddii sunt creaturi stângace şi mocăite. Erau prima specie invadată de yeerki. Doar yeerkii de rang inferior controlau corpurile geddilor.

Aceşti geddi controlaţi păreau a fi ocupaţi cu examinarea navei, în căutarea unor stricăciuni exterioare.

Trebuia să pătrund în navă. Şi mai trebuia să decolez de pe această planetă.

Nicio problemă, Elfangor! Nu trebuie decât să furi nava de pe aerodromul yeerk şi să o faci să decoleze fără să fii atacat şi distrus. Mare scofală!

Am coborât în praful murdar din spatele platformei pe care se găsea nava. În jurul meu era întuneric şi o mizerie de nedescris. În decursul anilor, aici fuseseră

aruncate mii de tone de moloz şi gunoi. Se pare chiar că deversaseră acolo reziduurile de la reprocesarea plantelor de pe nave. Mirosul era apăsător.

Am revenit la forma mea iniţială, exact în mijlocul resturilor fosilizate provenite de la zeci de specii. Nu era prea plăcut. Dar era bine să fiu din nou în trupul meu de andalit.

M-am ascuns în spatele masivilor piloni, urmărind cum cele patru picioare ale mele creşteau din patru aripi ale păsării *kafit*. Celelalte două aripi se transformară în braţe. Capul meu micuţ de pasăre se mări şi căpătă cei doi ochi auxiliari, iar cei doi ochi ai păsării deveniră ochii mei principali. Resturile aripilor se contractară şi dispărură, în timp ce coada-mi lungă şi înfoiată de pasăre devenea coada mea de andalit, puternică şi iute.

Eram tare mulţumit că-mi recăpătasem coada! O pasăre poate fi tare neajutorată. Dar, din păcate, nu puteam rămâne în forma andalită. Un andalit în lumea taxxonilor, înconjurat de diferite specii controlate de yeerki, ar fi ieşit imediat în evidenţă. Cum tot evident era că aş fi fost mort în următoarele zece secunde după ce aş fi ieşit din ascunzătoare.

Exista o singură cale, şi anume să revin la forma de taxxon, pe care o mai probasem. ADN-ul taxxon mai era încă în mine. Şi avea să rămână pentru totdeauna.

Mi-am depăşit teama şi scârba şi am început să mă metamorfozez.

Şi pe când simţeam uriaşul trup de vierme şi foamea cumplită, disperată a taxxonilor crescând în mine, am încercat să-mi fac un plan. Un plan prin care să-mi salvez lumea, prietenii şi pe Lorena, pe toţi deodată!

Eram pe jumătate metamorforzat în taxxon, când am surprins zgomotul produs de mersul târâş al unui… semen. Ochii mei auxiliari se metamorfozaseră deja. Dar îi mai aveam pe cei principali. M-am întors să văd despre ce era

vorba.

Se afla la o distanţă de zece picioare. Probabil că stătuse ascuns în întuneric. Nu avea decât să strige după ajutor, ca să ajung rapid dejunul taxxonilor.

Apoi, spre surprinderea mea, taxxonul mi se adresă telepatic.

«Elfangor, tu eşti?»

«Arbron?»

Am răsuflat uşurat. Nu mai eram singur! îl aveam pe Arbron cu mine. Nu fusesem chiar ceea ce se cheamă prieteni apropiaţi, dar cel puţin era unul de-al meu.

«Da, eu sunt», spuse el.

«Ce s-a-ntâmplat cu voi?» am întrebat. «V-am pierdut pe Alloran şi pe tine în nebunia aia devoratoare!»

Pentru câteva clipe, Arbron rămase tăcut. Tăcere care-mi înfioră corpul pe jumătate taxxon.

«Mi-e teamă că am fost despărţiţi», spuse Arbron, cu amărăciune. «Aşadar, ne ocupăm de Matricea aia a Timpului sau nu? A sosit vremea eroilor, nu-i aşa?»

«Da, vremea eroiior!» am repetat.

Dar ceva nu se lega. Ceva nu se lega deloc. Puteam simţi acel ceva.

«Unde este Alloran?» am întrebat.

«Nu ştiu. L-am pierdut în mulţime. Am mai rămas doar noi doi. Hai! La treabă! Hai să salvăm lumea, hi, hi! Aşa cum ai plănuit chiar tu, nu-i aşa, Elfangor?! Elfangor, eroul!»

Părea să penduleze între stupiditate şi insensibilitate, când, brusc, intră într-o agitaţie dementă. Poate că era doar tensiunea. Teama. Şi oribila experienţă de a locui într-un corp de taxxon.

Asta trebuia să fie. Nu aveam de ce să-mi fac griji. Doar stresul.

«Dacă voi fi erou, asta vei fi şi tu», i-am spus. «Totuşi, să încercăm mai întâi să supravieţuim.»

«Da. Să supravieţuim», spuse el, din nou rece şi lipsit de emoţie. «Hai, Elfangor, desăvârşeşte-ţi metamorfoza!»

capitol ui 18

«Ai un plan?»

«Fireşte», am răspuns. «O să le spunem geddilor controlaţi că am venit să reparăm computerele. Apoi vom decola cu mizerabila aia de navă skrit na.»

Voiam să par degajat. Nepăsător. Aşa cum par piloţii navelor spaţiale de luptă atunci când descriu vreo bătălie cumplită. Ca şi cum n-ar fi fost cine ştie ce scofală.

Arbron mă privea cu ochii lui roşii de taxxon.

«OK! Deschide drumul», spuse el.

Ne-am strecurat afară din adăpostul platformei şi ne-am îndreptat, cu picioarele noastre ascuţite de taxxoni, spre rampa pe care se găsea nava, ca doi tehnicieni taxxoni plictisiţi de munca pe care aveau s-o facă. Foarte calmi.

Sau la fel de calmi pe cât poate fi un taxxon, chiar controlat. Pur şi simplu nu se poate descrie îngrozitoarea foame a taxxonilor. Este cea mai cumplită foame pe care v-aţi imaginat-o vreodată. Este necontenită. Ca un ţipăt care se perpetuează în capul vostru. Un ţipăt atât de pătrunzător, că te împiedică să gândeşti.

Orice vietate pe care o vezi sau o miroşi reprezintă doar carne pentru tine. Auzi inimi bătând şi miroşi sânge curgând, iar foamea pune stăpânire pe întreaga ta fiinţă.

Iar când careva este rănit… când apare sângele… ei bine, atunci – şi o ştiu din experienţă – nu mai poţi rezista foamei, orice ai face.

Eu însumi fusesem la un pas de a devora un taxxon rănit. Nu era ceva de care voiam să-mi amintesc. Dar nici nu aveam să uit vreodată.

«Nu şovăi», l-am sfătuit pe Arbron, în momentul în care mai mulţi geddi ne priviră curioşi, clipind din ochi. «Fă-te că eşti în drum spre locul de muncă.»

«Mai tacă-ţi gura, Elfangor», mă apostrofă sever Arbron.

Din nou am simţit un fior de teamă. Era ceva îngrozitor de nelalocul lui. Dar nu ne mai puteam opri. Am împins cât colo un gedd care-mi stătea în drum.

Geddii controlaţi păreau să nu ne agreeze. Dar nu aveau motive să ne suspecteze. Eram taxxoni. Trebuiau să presupună că eram taxxoni controlaţi. Arătam ca şi cum ne aflam acolo ca să lucrăm. Nu aveau motiv să ne bănuiască.

Cu o excepţie.

Unul dintre geddii controlaţi se proţăpise în faţa noastră, părând să nu fie prea impresionat. Vorbea în *galard*, limbajul schimburilor interstelare. Suna urât în gura unui gedd, dar îl puteam înţelege.

— Te faţeţi voi aţilea?

Dacă geddului îi venea greu să scoată sunete *galard*, era aproape imposibil pentru mine, cu gura şi limba mea de taxxon. Dar nu puteam folosi telepatia. Era ca şi cum aş fi anunţat că eram un andalit. Trebuia să încerc să vorbesc în *galard* cu limba mea taxxonă de trei picioare lungime.

Aşa că am încercat.

— Vrrrreee suiiirrr compiiirrr!

Ceea ce nici măcar nu se apropia de sunetele pe care intenţionasem să le scot. Voisem să spun: „Reparăm computere”. Dar limba unui taxxon este atât de lungă, încât mi-ar fi fost greu, chiar şi dacă aş fi fost obişnuit să folosesc gura pentru a scoate sunete.

Geddul se uita ţintă la mine cu ochii lui înguşti şi galbeni.

— Foloţeste aţa!

Şi-mi arătă nervos un minicomputer prins la încheietura sa.

«E un fel de translator, spuse Arbron. «O versiune primitivă a cipurilor noastre. Lasă-mă pe miner îşi ridică una din mâinile lui de taxxon prevăzută cu două degete şi

apăsă câteva butoane. Din maşinărie ieşi o voce impersonală, vorbind *galard*:

— Reparaţii computer.

Geddul fornăi supărat.

— Voi, taxxonii, te credeţi, că aţilea e ţi-ar planeta voaţtră! Arrrrroganţi ca horrrk-bajirrrii!

Arbron şi cu mine ne-am străduit să pătrundem în nava skrit na. Din păcate, intrarea era atât de îngustă şi joasă, încât cu greu am reuşit să ne târâm trupurile înăuntru.

Puntea navei skrit na era identică cu aceea a navei pe care o abordaserăm şi de pe care salvaserăm cele două fiinţe umane. Într-un colţ, se găseau doi coconi skrit. Nu ne puteau face greutăţi. Nu păreau să treacă prea curând în na. Şi mai era un skrit activ, cel pe care Lorena îl descrisese ca pe un uriaş gândac, agitându-se de colo, colo aproape fără rost, lustruind şi curăţând.

Nu vedeam niciun na. În afara acelui skrit, puntea navei era goală.

«Până aici, totul e-n regulă», am şoptit. «Mă duc să închid trapa. Ne demetamorfozăm, aprindem motoarele şi o ştergem de pe planeta asta, înainte să ştie ăştia ce se întâmplă!»

«Bine, de acord», spuse Arbron. «Gata?»

«Da!»

M-am concentrat asupra respiraţiei, încercând să-mi stăpânesc foamea nestăvilită de taxxon şi propria teamă.

«OK! Dă-i drumul!»

Arbron apăsă un buton pentru a închide trapa. Aceasta alunecă încet, făcând un ŞUUMMFF care ne dădu de înţeles că se închisese.

Mi-am concentrat toate gândurile asupra demetamorfozării. Voiam să ies din corpul de taxxon. Ne mişcăm prea greu pe puntea îngustă, pentru a face nava să zboare. Idiotul de skrit mă lovi din greşeală, incapabil să-şi

facă loc pe lângă mine.

Apoi am reuşit să mă transform. Am părăsit oribilul corp de taxxon cât mi-a fost în puteri de repede. Am simţit teribila foame slăbind şi mintea de andalit ridicându-se deasupra instinctelor taxxone.

BUUM! BUUM! BUUM!

Geddii băteau în fuzelaj.

— Te faţţţeţi? Deschidddeţi!

N-am dat atenţie zgomotelor, ci am pornit motoarele în forţă. Motoarele principale au început să scâncească în timp ce le creştea turaţia.

Şi-n clipa aceea mi-am dat seama că Arbron nu se demetamorfoza.

«Arbron, ce mai aştepţi? Demetamorfozează-te!»

Arbron nu-mi răspunse.

BUUM! BUUM! BUUM!

— Deschideţţţi! Opriţţţi motoarele, tâmpiţţţilor!

«Arbron! Ce-ai de gând? Demetamorfozează-te!» am strigat din nou.

Cred că speram ca strigătul meu să-l determine s-o facă. Dar deja ştiam. Mă fixa cu ochii aceia roşii ca jeleul şi acum ştiam. Mult mai calm, aproape rugându-l, am spus:

«Hai, Arbron, demetamorfozează-te!»

«Asta vreau, Elfangor», spuse el. «Chiar vreau s-o pot face!»

Capitolul 19 j

Nu mai era timp să vorbim despre asta. Trebuia să părăsim aerodromul, înainte ca yeerkii să-şi dea seama că furam nava skrit na.

Nu aveam timp să vorbim despre asta. Dar puteam simţi ceva din teroarea lui Arbron.

Fusesem metamorfozat în taxxon. Simţisem foamea. Preferam să mor decât să fiu pentru totdeauna prizonier într-un corp ca acela.

Braţele slabe de taxxon ale lui Arbron apăsară toate

butoanele din dreapta şi am simţit vibraţia motoarelor aduse la turaţie maximă.

Afară, geddii o simţiseră probabil şi ei. Încetară brusc să mai bată în fuzelaj. Probabil fugeau să-şi salveze viaţa. Suflul motoarelor avea să fie preluat de instalaţia de pe platformă. Dar dacă te găseai prin preajmă când porneau motoarele, mureai imediat.

«Gata?» l-am întrebat pe Arbron.

«Gata!»

«Atunci ţine-te bine, pentru că nu ştiu ce recul are nava asta skrit.»

Am mărit turaţia şi ne-am ridicat de pe platformă. Din păcate, nu destul de repede.

«Ce se întâmplă cu chestia asta?» am strigat.

M-am uitat la indicatorul vitezei. Abia dacă arăta o mie de mile pe oră. Iar accelerarea era mult prea înceată.

«Ne va lua zece minute doar ca să prindem viteza de care avem nevoie să scăpăm!» ţipă Arbron.

«Navele yeerkilor vor fi peste tot în jurul nostru, înainte ca noi să gândim măcar că am putea ajunge în spaţiul-zero», am spus.

«Matricea Timpului!» spuse Arbron. «O putem folosi! Putem scăpa prin timp!»

«Nu! Nu ştim cât de repede lucrează. În cazul în care vom încerca să activăm Matricea Timpului, puterea degajată va declanşa toţi senzorii yeerkilor pe o rază de un milion de mile! Dacă e nevoie de zece minute pentru asta? şi apoi… cine ştie pe cine o să scoatem din sărite dacă vom folosi chestia asta.»

«Ce? Te temi de ce ar spune vreun prinţ dacă supravieţuim?»

«Nu, nu mă tem de superiorii noştri. Sau, cel puţin, cred că şi cariera mea în armată este compromisă.»

«Atunci ce mai…»

Arbron tăcu. Apoi râse.

«Glumeşti? Te temi de nişte ellimişti mitici?»

«Mitici? Asta obişnuiau să spună unii şi despre Matricea Timpului. Cineva a construit maşina asta! Cine altcineva dacă nu ellimiştii? Ne putem asuma riscul de a-i provoca?»

Mă simţeam oarecum jenat. În copilărie, părinţii mei îmi povestiseră o mulţime de istorii cu ellimişti. Istorii despre creaturi atotputernice, de neînţeles, care se amestecă uneori în treburile unor specii mai simple. Aşteptam o remarcă acidă din partea lui Arbron.

Dar Arbron nu răspunse. Privea fix la ecranul computerului. Cel puţin aşa mi se părea. Privirea taxxonilor nu poate fi localizată cu precizie.

«O navă de patrulare a yeerkilor se apropie pe un vector de intercepţie! Este o navă spaţială de luptă, o navă-ploşniţă.»

«Putem lupta cu o navă-ploşniţă?» «Glumeşti? Toate navele skrit na sunt prevăzute cu lansatoare Dracon la mâna a doua, de mică putere, pe care yeerkii le-au dat la fiare vechi. Ploşniţa de colo are două arme Dracon din clasa Penetrator. Nu putem lupta cu ei!» Avea dreptate. Şi ar fi trebuit să-mi amintesc asta. Dar eram întors pe dos. Zăpăcit. Mintea mea lucra cu repeziciune, dar în zadar.

Trebuia să gândesc. Să mă concentrez. Indicatorul de viteză îmi arăta acum două mii douăzeci de mile pe oră. Fuzelajul se încinsese din cauza rezistenţei aerului.

«ia stai! Navele-ploşniţă sunt lente în atmosferă, nu-i aşa? Nu rezistă la căldură. Noi putem! Cel puţin, sper că da! Trebuie să obţinem mai mult de două mii de mile pe oră. În atmosferă suntem mai rapizi decât ei!»

«Vrei să încerci să te iei la întrecere cu ei în atmosferă?»

«Ai o variantă mai bună?»

«Avem încă o navă-ploşniţă pe urme!» răspunse Arbron. «Două lansatoare în plus.»

«Ne îndreptăm spre sol», am spus, sperând să par mai încrezător decât mă simţeam. «Am nevoie de vedere directă. Timp real, perspectivă reală. Deschide o fereastră.»

Arbron tastă ceva la consola lui şi, dintr-odată, peretele din faţa mea deveni fereastră. Puteam vedea aerul supra-încins din jurul navei noastre.

Am îndreptat nava, de forma unui butoiaş, în jos. Coborând, prindeam viteză.

«Am depăşit trei mii de mile pe oră!» în picaj, tot mai jos, cu peste trei mii de mile pe oră! Praful cafeniu al lumii taxxonilor venea rapid spre noi.

Vehiculele spaţiale sunt destinate zborului în vid. De obicei, funcţionează foarte greu în atmosferă. Dar skrit na sunt gunoieri care trec de pe o planetă pe alta, răpind, furând şi aplicând inexplicabilele lor experimente medicale. Aşadar, au nevoie de nave care să se descurce rapid în atmosferă.

Dar niciuna nu e destinată unei viteze de trei mii de mile în atmosferă! Acum eram singuri la cincizeci de picioare de sol!

Fuseserăm la şapte mile înălţime, la limita cea mai îndepărtată a atmosferei taxxone. Ajunseserăm la nivelul solului în 5, 8 secunde!

«Aaa!»

«Aaa!»

Am ţipat amândoi, de groază, dar şi de emoţie. Să vă spun ceva: milioane de mile pe oră în vid nu înseamnă nimic în comparaţie cu trei mii de mile pe oră când te îndrepţi spre sol.

«Opreşte! Opreşte! Opreşte!»

Am oprit, în vreme ce avertizoarele de iminentă coliziune urlau în limba skrit na. Am trecut pe deasupra deşertului taxxon, producând bubuituri sonice care trebuie să fi sunat aidoma unor explozii nucleare în urma noastră.

«Poţi să vezi navele-ploşniţă?» am întrebat.

«Pe ecran!»

Am văzut două astfel de nave venind după noi, una în spatele celeilalte. Fuzelajele lor deveniseră incandescente din cauza căldurii degajate de frecare. Dar nu aveau de gând să se retragă.

«Perfect», am murmurat. «Hai să vedem cine e mai iute!»

Am accelerat şi m-am clătinat puţin când motoarele au prins să dea totul din ele.

«Trei mii două sute de mile pe oră», raportă Arbron. «Trei mii trei sute! Trei mii patru sute! Temperatura fuzelajului este… nu vrei să ştii. Trei mii cinci sute!»

Trei mii cinci sute de mile pe oră! Solul se vedea ca o pâclă. Eram un meteorit în flăcări. Eram o săgeată de foc, trecând pe deasupra lumii taxxone cu o viteză imposibilă. Tufişurile prăfuite şi copacii piperniciţi din lumea taxxonă se aprindeau la trecerea noastră. Trasam o linie de foc în jurul planetei!

«Opreşte!» strigă Arbron.

Munţii răsăriră ca nişte ziduri.

«De unde au mai apărut şi ăştia?» am strigat, pe când frânam, forţând fiecare atom de pe nava skrit na.

Nava se cabră asemenea unei fiare pe moarte, la capătul agoniei. Dar urcam. Sus… sus…

«Oare o să scăpăm?»

Înainte să pot răspunde, trecurăm peste versantul muntelui. Jur că am auzit fundul navei scrijelindu-se pe când depăşeam culmea.

Din păcate, yeerkii cunoşteau topografia locală. Erau pregătiţi pentru toate astea. Se descurcară deci de minune şi veniră după noi.

ŢIIIUUU!

O rază Dracon roşie ne rată la câţiva inchi. Se găseau îndeajuns de aproape ca să tragă.

Ne apropiam de linia care delimita noaptea de zi. O vedeam gonind către mine.

Deodată, am văzut, cu coada ochiului, cum nava-ploşniţă din frunte explodă pur şi simplu! Frecarea cu aerul din atmosferă uzase compensatoarele, iar nava, în numai o secundă, se transformă în cenuşă.

«Da! Da! Un yeerk s-a prăjit!»

«Elfangor, dacă nu încetinim, vom urma noi!» mă avertiză Arbron.

«Mai sunt trei nave-ploşniţă pe urmele noastre», am spus.

«În nu mai mult de cinci minute, vom arde», spuse Arbron. «Poţi garanta că navele acelea se vor topi înaintea noastră?»

«Ce plan ai?»

«Să tragem în ei. O dată, de două ori, de trei ori. Îi vom prinde nepregătiţi. Nu se aşteaptă la asta.»

Mi-am întors ochii auxiliari spre Arbron.

«Nimeni nu poate trage în condiţiile-astea!»

«Eu pot», spuse el.

«Cu ochii tăi de taxxon?» Nu voiam să i-o arunc aşa direct, dar trebuia să fiu realist. «Cu timpii de reacţie ai unui taxxon? Cu computerele de pe nava asta skrit na?»

«Pot să efectuez o tragere, Elfangor», spuse el, liniştit.

«Ştii ce, Arbron, vreau să ies viu din toată chestia asta.»

«Şi te gândeşti că mie nu-mi pasă dacă voi supravieţui sau nu, nu-i aşa?» întrebă, cu amărăciune. «Poate că ai dreptate. Foamea asta… Elfangor, tu ai simţit-o. O ştii. Totuşi, pot efectua tragerea aia!»

«Întotdeauna ai râs de mine când spuneam că vreau să fiu un erou», am spus eu. «Acum cine-o face pe eroul?»

Nu răspunse.

Am observat temperatura exterioară a fuzelajului.

Avea dreptate. În câteva minute urma să luăm foc.

Ştiţi ce e caraghios? Aş fi vrut să-l întreb pe căpitan ce era de făcut. Părea stupid să fiu nevoit să iau o decizie de viaţă şi moarte în felul ăsta. Prinţii iau astfel de decizii. Căpitanii iau astfel de decizii.

Numai că de data asta *eu* eram căpitanul. Şi dacă greşeam, aveam să producem un crater în solul taxxon, cu o viteză de trei mii de mile la oră.

«OK, Arbron!» am spus. «În zece secunde! Zece… nouă… opt…»

Capitolul ZO

«… trei… două…»

Am oprit înaintarea şi am acţionat frânele.

JJJJJJJJJ!

Nava skrit nu se scutură, tremură, zăngăni, vibră şi tresăltă la doar cincizeci de picioare de iarbă.

Am fost aruncat cât colo. M-am întins cât eram de lung de-a curmezişul punţii. Şirurile de picioare taxxone ale lui Arbron îi atenuară şocul. Nici măcar nu se clătină. Îşi ţinea ghearele de taxxon pe tastatură, potrivind tirul.

De la aproape trei mii cinci sute de mile la oră, viteza noastră se reduse la jumătate! în câteva secunde! Prea iute pentru ca navele-ploşniţă să poată reacţiona.

Ce avea să urmeze putea face din Arbron un erou.

Viteza noastră scăzuse. Navele-ploşniţă trecură prin faţa noastră, cu o mie cinci sute de mile la oră mai iute decât noi.

Arbron trase! ŢIIIUUU!

Foc! ŢIIIUUU!

Foc! ŢIIIUUU!

Trei focuri în trei ţinte înaintând cu o mie cinci sute de mile pe oră. Trei focuri în atmosferă! Trei focuri trase de pe o navă skrit na care vibra şi tresălta, aproape să se dezmembreze.

M-am ridicat cu greu şi m-am uitat, neîncrezător, pe

fereastră, în faţa mea.

Trei meteoriţi de foc, trei mingi cuprinse de flăcări se izbiră de sol. Săpară cratere adânci în solul taxxon, disipându-se!

«Frumos tras!» am spus. «Într-adevăr, frumos tras!»

«Mulţumesc! Se pare că simţurile şi reflexele taxxone sunt potrivite pentru astfel de lucruri. Cred că din cauza asta yeerkii folosesc taxxoni controlaţi la comanda navelor-ploşniţă. E bine să ştii că există şi ceva folositor în corpurile astea dezgustătoarei cârebuie să găsim ceva ca să te scoatem din starea asta de taxxon», am spus.

Am încercat s-o fac să sune ca şi cum ştiam ce spun. Ce altceva aş fi putut face?

Până atunci fusesem prea ocupat să scap cu viaţă, ca să mă mai gândesc la ce se întâmplase cu Arbron. Poate că noi nu fusesem niciodată foarte buni prieteni, dar tot era nasol să te uiţi la trupul lui scârbos de taxxon şi să te gândeşti că aşa va rămâne. Să priveşti în ochii aceia roşii, lipsiţi de expresie, şi să te gândeşti că din spatele lor te privea el.

Şi ştiam ce simţea, acum că lupta se încheiase. Teroare! Disperare! Cumplita foame taxxonă!

Am întors nava skrit na şi am îndreptat-o spre linia care marca lumina zilei.

«Ce faci?» întrebă Arbron.

«Am nevoie de un loc în care să aterizez şi să ascund nava», am spus. «Pentru asta am nevoie de lumina zilei. Trebuie să fiu cât mai aproape de aerodrom. Nu-i putem părăsi pe ceilalţi.» cleilaiţi? Vrei să spui, pe Alloran?»

«Şi pe oameni», am adăugat. «Răspundem pentru ei.»

«Nu ne vom întoarce la aerodrom», spuse Arbron. «Yeerleii sunt deja acolo. Şi taxxonii. Ne vor prinde. Ştii ce-mi vor face dacă or să mă prindă? Mă vor mânca de viu, Elfangor!» «Arbron, trebuie să te stăpâneşti. Trebuie să

încerci să te stăpâneştii

Zburam înapoi, de-a lungul munţilor întunecaţi. Înapoi spre orizontul dincolo de care ziua continua să se retragă.

«Să mă stăpânesc? Să mă stăpânesc? Eşti nebun? Dacă ne întoarcem acolo, mă vor mânca! Redresează nava! Să ştii că voi folosi Matricea Timpului! Mă voi întoarce în timp. Mă voi întoarce la viaţa mea!»

«Nu poţi activa Matricea Timpului. Puterea ei ar fi detectată de toate navele aflate pe orbită, de sateliţi, de toţi…»

«Nu-mi pasă! Nu-mi pasă dacă o să mor, dar vreau să opresc odată foamea asta! S-o opresc! S-o opresc! S-o opresc! Tâmpitule, nu-ţi dai seama că aş putea să te mănânc chiar acum?»

Mi-am întors ochii principali spre Arbron. Ştiam că înăuntrul acelui corp se găsea un *aristh* andalit înspăimântat. Dar ceea ce vedeam eu era în realitate un vierme oribil. Ceea ce vedeam erau ochii aceia roşii şi scârboşi, gura aceea rotundă, îmbăiată şi veşnic înfometată.

Pentru o clipă, care păru să se întindă la nesfârşit, ne-am privit unul pe celălalt. Nu ştiam ce avea Arbron în minte în clipa aia. Nu ştiam la ce concluzii ajunsese. Ştiam doar ce făcea.

— Îiiaahh! ţipă el, cu vocea-i spartă şi ascuţită de taxxon.

Se lăsă pe spate, aducându-şi practic la orizontală treimea superioară a trupului. Apoi se repezi spre mine.

Mă lovi cu partea superioară a trupului, cu gura roşie larg deschisă.

Aş fi putut să-l omor. Ştia asta, desigur. Ştia că un taxxon nu putea spera să învingă un andalit. Dar nu-l puteam ucide. Nici dacă asta era ceea ce-şi dorea.

M-am eschivat spre dreapta.

Se lovi puternic de panoul de comandă. Ieşiră scântei!

Îşi îndreptă corpul spre mine, sperând să mă fixeze la perete şi să mă năucească.

M-am ferit de atingerea lui şi am lovit.

FIUU! Două dintre picioarele lui ascuţite se rostogoliră pe podea.

FIUU! încă două picioare le urmară.

Arbron se prăbuşi. Partea din faţă a trupului său nu mai putea fi susţinută. Zăcea acolo, cu faţa în jos, un vierme uriaş, lipsit de ajutor.

«Omoară-mă!» strigă.

Dar eu eram ocupat. Panoul de comandă era pe jumătate avariat. Nava se destabilizase şi devia de la curs. Devenise incontrolabilă. Am redus viteza. Trecuserăm de linia crepusculului. Dar nu reuşeam să văd dincolo de umbrele dintre culmile muntelui.

«Nu mă poţi lăsa aşa!» ţipă Arbron.

«O să te ajut!» am strigat. «Dar trebuie mai întâi să aterizez.»

«Elfangor! Ştii ce se petrece cu taxxonii răniţi! *Ştii*!»

«Te voi apăra!» am strigat, cu disperare în glas, în vreme ce nava vibra toată din ce în ce mai tare.

Cei doi coconi skrit voiau să-şi rupă funiile cu care erau ancoraţi. Skritul activ dispăruse în cala cargoului. Chiar aşa prostovani cum sunt skritii, poate că ştia mai bine ca oricine că e de preferat să nu te afli lângă un taxxon înfometat.

«Nu mă poţi apăra. Nebunule! Nimic nu-i opreşte! Nimic nu poate opri foamea! Eu nu am reuşit. Nici Alloran nu a reuşit. Nu înţelegi? L-am mâncat, Elfangor, l-am mâncat pe taxxonul acela rănit. N-am putut să mă opresc.»

«Taci!» strigai. «Taci!»

Nu voiam să mai aud nimic. Nu mai eram în stare. Trebuia să mă concentrez. Trebuia să aterizez sau aveam

să murim amândoi. Trebuia să-l fac pe Arbron să tacă.

Mi-am rotit ochii auxiliari în jurul punţii. Oare unde-şi ţineau armele? Acolo! Un panou verde, marcat cu o inscripţie skrit na.

Mi-am întins braţul stâng pentru a ajunge la panou. L-am deschis. Da! Un lansator de mână Dracon. Vechi, prăfuit şi probabil prost întreţinut, ca majoritatea lucrurilor pe care le aveau skrit na.

Am reglat arma la cea mai joasă intensitate. «Ce faci?» strigă Arbron.

«Trebuie să aterizez, Arbron. Ţine-ţi gura sau va trebui să te adorm.»

«Dacă tragi cu chestia aia, ai să mă omori», spuse Arbron. «Comenzile sunt inversate. La origine a fost o armă de-a yeerkilor. Minimum e de fapt maximum şi unu reprezintă cel mai înalt nivel.»

Deodată, am priceput ce făcea Arbron. Nu putea să se ridice, dar putea încă să se arunce înainte. Veni drept spre mine, alunecând, ca şi cum m-ar fi luat drept obiectiv pentru gura lui roşie.

Voia să mă oblige să trag asupra lui. Să trag asupra lui cu lansatorul Dracon, reglat la intensitate maximă! Dar eram prea rapid pentru el! Am întors discul la zece. Apoi am tras.

Şi exact când degetul meu apăsa pe trăgaci… mi-am dat seama că Arbron mă păcălise. Mă minţise şi eu căzusem în plasă. Arbron fusese întotdeauna un elev mai bun decât mine. Era blindat cu informaţii. Cunoştea sistemele străinilor mult mai bine decât mine.

Am încercat să mă opresc. Dar degetul meu deja acţionase. Lansatorul Dracon trase. La intensitatea *maximă*!

Dar din fericire, sau din cauza unei disperate şi întârziate smucituri a degetului meu, raza îl rată milimetric pe Arbron.

În schimb, făcu o gaură de două picioare în fuzelajul navei.

Apoi totul deveni un zgomot infernal, o vrie continuă, durere şi confuzie!

[capitolul 21

M-am trezit.

Eram întins pe o parte, zăcând în praful murdar.

M-am uitat în sus, la cerul nopţii. Stele, galaxii, trei luni mici.

Unde mă aflam?

M-am ridicat. Mă dureau toţi muşchii. Muşchi despre care nici măcar nu ştiam că puteau să doară. Copitele mele nu gustau altceva decât praf. Ochii mei auxiliari s-au rotit cu repeziciune pentru a privi în jur, dar mi-am dat seama că nu vedeam cu un ochi.

Apoi am zărit nava, transportorul skrit na. Era întreg, mai mult sau mai puţin. Probabil că fusesem în stare să aterizez. Într-un fel sau altul. Nu-mi aminteam cine ştie ce din acele ultime minute. Mintea îmi era răvăşită.

Am evaluat situaţia. Mă aflam în lumea taxxonilor, la circa patru sute de mile de aerodrom. Lorena şi Chapman erau în mâinile yeerkilor. Despre Alloran… nimeni nu ştia nimic.

Arbron încercase să mă păcălească, făcându-mă să trag în el. Asta îmi aminteam cel mai bine.

«Arbron!» am strigat. «Arbron!»

Niciun răspuns. M-am târât cu greu spre nava skrit na. Am văzut gaura de două picioare făcută de lansatorul Dracon. Apoi am observat că motoarele erau distruse. Transportorul n-avea să mai zboare niciodată.

Am urcat în ceea ce mai rămăsese din navă. Ochiul meu auxiliar cu probleme începea să distingă câte ceva. Mi-am dat seama că fusese doar acoperit cu noroi.

Ajuns în navă, am strigat din nou:

«Arbron!»

Am privit în jur. Nimic nu mai funcţiona, cu excepţia unui bec de avertizare, care pâlpâia. Dintr-un motiv anume, skrit na aleseseră culoarea verde. Cine ştie de ce?!

Lipsea ceva.

Fireşte! Cei doi coconi skrit na. Probabil că fuseseră striviţi.

Uşa dinspre magazia de marfă era deschisă. Am intrat. Aceeaşi lumină verde dezvăluia o scenă bizară. În magazie se găseau cutii şi lăzi îngrămădite unele peste altele într-o dezordine îngrozitoare. Multe se deschiseseră din cauza impactului, dând la iveală o mulţime ameţitoare de obiecte ce păreau de pe altă lume. Animale congelate, bine păstrate, pachete cu piele artificială, ca aceea purtată de Lorena şi Chapman, obiecte din sticlă care păreau să conţină lichide, echipamente electronice ciudate, vechi, mici obiecte ce păreau a fi sute de bucăţi de hârtie de formă dreptunghiulară, lipite între ele pe o parte, şi o grămadă de ceea ce aş fi putut jura că erau arme primitive.

Lucruri pe care skrit na le prădaseră de pe Pământ. Fără îndoială că Lorena ştia la ce foloseau.

Alături de acele mici obiecte, se găseau şi alte două, mai mari. Unul era o chestie vopsită într-un galben strălucitor, cu patru roţi negre.

Celălalt obiect era cea mai grozavă creaţie din istoria galaxiei.

Arăta aidoma unei sfere netede, aproape albă. Avea circa zece picioare în diametru. Perfect şlefuită. Fără nicio protuberanţă. Nu îţi dădeai seama ce este, dacă nu ştiai de existenţa ei. Invizibilă pentru ochi, îşi întindea reţeaua în însăşi textura timp-spaţiu.

Matricea Timpului.

Mi se tăie răsuflarea! Cu greu îmi puteam imagina puterea obiectului din faţa mea. Pentru a trece o navă în spaţiul-zero, era nevoie de o energie mai mare decât cea a unei stele de mărime medie. Pentru a deplasa ceva în timp,

îţi trebuia o putere de zece ori mai mare. Energia a zece sori. Adunată, în cine ştie ce mod, în această sferă.

«Arbron!» am strigat.

Dar ştiam că nu era acolo. Ca şi mine, fusese probabil aruncat în afara navei. Şi din nou mi se păru că lipseşte ceva. Skritul activ.

Dispăruseră atât cei doi coconi, cât şi skritul activ. Dimpreună cu Arbron.

M-am îndepărtat, încet, de Matricea Timpului. Mă atrăgea. M-am îndepărtat, continuând s-o privesc cu ochii auxiliari.

Am ieşit din nou afară.

«Arbron!»

Lumina lunilor şi a stelelor era prea slabă pentru a distinge ceva în jurul meu. Dar aveam impresia că mă găsesc într-o vale îngustă, între nişte munţi înalţi şi stâncoşi. Oare unde se afla Arbron? Să fi căzut ceva mai devreme din nava condamnată? Poate că se lovise de unul dintre versanţii muntelui.

Nici nu voiam să-mi imaginez aşa ceva.

M-am întors în magazia cargoului şi am luat un teanc de hârtii. Cele mai mari conţineau fotografii. La lumina verde, mi-am dat seama imediat că erau ale oamenilor. Răsfoiam fotografiile făcute de oameni, fără să-mi dau seama ce căutam. Dar apoi am dat peste una pe care am înţeles-o de îndată. Reprezenta o cascadă înaltă, mirifică. Se revărsa într-un lac înconjurat de copaci, toţi verzi. Deasupra se zărea cerul albastru.

Doi oameni zâmbeau, ţinând în gură nişte cilindri mici, albi.

În josul fotografiei era ceva scris în limba pământenilor. Nu cunosc prea bine limba lor scrisă. Dar sunt sigur că era un poem referitor la frumuseţea peisajului din poză.

Iarba părea tare dulce.

Cred că ar fi fost tare plăcut să alerg prin iarbă. Să alerg alături de Lorena şi să uit tot ce se întâmplase. Să uit că eram izolat pe o planetă ostilă, singurul meu coleg fiind probabil mort, iar prinţul dispărut.

M-am uitat şi la celelalte fotografii. Am remarcat câteva poze mici, ciudate, ale unor oameni care nu făceau altceva decât să zâmbească. Dar erau şi fotografii cu tehnologia umană. Un fel de maşină zburătoare. Oameni ţinând ţevi lungi, care aruncau foc. Nişte aglomerări hidoase, probabil oraşe – cel puţin aşa păreau. Şi apoi, spre deliciul meu, o poză a unei nave spaţiale umane moderne.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să înţeleg despre ce era vorba. Părea o rachetă cu propulsie chimică. Una adevărată!

Dar fotografiile care mi-au acaparat privirea au fost cele cu splendidele plaje din vecinătatea mărilor albastre. Şi cu munţi cu vârfuri albe. Şi cu râuri repezi, cu apă albă, mărginite de copaci înalţi şi verzi.

Copacii semănau foarte mult între ei. Nu erau la fel de frumoşi precum copacii pe care-i ştiam eu. Totuşi, pozele vorbeau despre o lume minunată, plină de iarbă verde şi gustoasă şi de apă rece.

Peisajele acelea ciudate de pe Pământ mă transportară departe de oribila lume taxxonă. Mă întrebam dacă Chapman provenea dintr-unul din oraşele acelea colţuroase ale oamenilor. Oare de asta era mult mai dur decât Lorena? Se trăgea oare Lorena din ţinutul acela frumos, verde, unde oamenii zâmbitori ţineau cilindri albi în gură?

Cred că am aţipit, privind fotografiile. Am visat. M-am trezit, amintindu-mi visul îngrozitor care-mi bântuise creierul.

Se făcuse lumină… lumină naturală de la soarele taxxon.

Am alergat afară. Aşa cum presupusesem, mă găseam într-o vale incredibil de abruptă. Şi am putut să disting urme în praful murdar, portocaliu. Urme ale zecilor de picioare în formă de ace. Urme ale taxxonilor!

Urmele duceau direct la navă. Oare veniseră pe când dormeam? Nu. Puteam să-mi văd propriile urme din noaptea trecută. Erau dispuse peste cele ale taxxonilor.

Arbron! Erau urmele lui! Trebuiau să fie! Şi totuşi… Nu, era vorba de mai mult decât de un singur taxxon. Trei, sau patru… Cinci seturi în total.

Apoi am remarcat şi altceva. Nişte urme ciudate, ca de insectă, şi ale unui obiect mare, care fusese târât.

«Skritii», am spus. «OK! Aşadar, au venit taxxonii. L-au luat pe Arbron. Şi pe skriti. Şi poate şi pe cei doi coconi skrit.»

M-am uitat la urma lăsată de corpul meu pe când zăcusem în stare de inconştienţă. Probabil mă văzuseră, mă mirosiseră. Şi totuşi, eram viu.

«Îl au pe Arbron», am realizat eu.

M-am clătinat într-o parte şi am căzut. Taxxonii îl luaseră cu ei pe Arbron. Ştiam ce le fac taxxonii prizonierilor.

«Nu!»

Ce făcusem? îi lăsasem să-l ia pe Arbron viu.

Şi totuşi, de ce nu mă luaseră şi pe mine? Şi Matricea Timpului? Cu siguranţă, taxxonii controlaţi n-ar fi procedat aşa.

Mi-am amintit episodul cu Subrisserul Şapte şi cu rebelii taxxoni de pe munte – taxxonii care refuzaseră să se supună controlului yeerkilor. Şi am simţit o slabă undă de speranţă. Dacă pe aici ar fi trecut taxxonii controlaţi de yeerki, ar fi luat cu ei Matricea Timpului. Şi pe mine.

«Ce am oare de făcut?» am întrebat cerul pustiu şi prăfos.

Să merg pe urmele care m-ar fi dus poate la Arbron?

Nu. Trebuia să gândesc logic. Indiferent de genul de taxxoni cu care aveam de-a face, foamea lor i-ar fi pecetluit soarta. Şi bieţilor skrit na, de asemenea.

Poate că Alloran era încă în viaţă. Era prinţul meu. Trebuia să mă întorc la el. Să-i spun despre Matricea Timpului şi despre Arbron. Într-un fel sau altul. Dar aerodromul taxxon se afla la sute de mile distanţă, dincolo de nisipurile fierbinţi.

Apoi, îmi reveni în minte una dintre pozele pe care le văzusem. Înfăţişa doi oameni zâmbitori stând într-o maşină galbenă, asemănătoare celei din nava spaţială.

M-am întors la navă. Da, strălucitoarea maşină galbenă avea patru roţi. Şi-ţi puteai da seama cu uşurinţă cum o foloseau oamenii. Avea şi un nume scris cu litere cromate: „Mustang”. Fireşte, n-aveam idee ce însemna.

Am început să lărgesc gaura din fuzelajul navei. Apoi am scos scaunele din maşină. Mi-am dat seama că aveam să reuşesc să intru dacă îndepărtam şi prelata uşoară de deasupra. M-am uitat apoi mult timp şi cu atenţie la bordul maşinii. Computerul era mic şi avea butoane pe care le puteai răsuci. Dar la început nu făcu altceva decât să scoată zgomote, fără să se mişte.

Apoi am descoperit o adevărată maşinărie cu casete pentru condus! Uimitor de primitivă. Am apăsat butoanele micului aparat şi am tras de nişte mânere, după care, spre uimirea mea, computerul prinse să cânte.

— I can get no… satisfaction![4] ţipa.

Am răsucit repede butonul, oprindu-l. Ce fel de rasă folosea un computer ca să scoată asemenea sunete?

Îmi mai luă douăzeci de minute ca să pricep că puteam să răsucesc un obiect cu zimţi, din alamă. Şi când am făcut-o…

VVVRRRRRMMMMM! VVVVÂÂÂJJJJJ!

4 Celebru hit al formaţiei Rolling Stones.

PPPPRRRRUUUMMM!

Sunetul era uimitor.

Era un adevărat motor cu combustie internă! De acum o mie de ani! Ridicol de primitiv, dar, cu toate astea, am văzut că, apăsând cu copita o pedală aflată în podea, motorul a prins să ragă!

VVVRRRRRRMMMMM! VRRRRMMMMM! VRRRRUUUMMMM!

Era primitiv, într-adevăr. Dar vibra în mod satisfăcător. Şi-mi plăcea.

Capitolul 22

Am condus maşini magnetice suspendate.

Am zburat cu nave-ploşniţă.

Am zburat cu cargoul skrit na cu trei mii de mile pe oră *în atmosferă*!

Dar nu am experimentat niciodată ceva mai hazliu ca traversarea deşertului taxxon în Mustangul meu. Înainta doar cu o sută de mile pe oră, dar cu vântul bătându-ţi în faţă, răvăşindu-ţi blana, împingându-ţi ochii auxiliari în spate, era, cu siguranţă, o cursă sălbatică.

Însă totul mergea prost.

Goneam prin deşertul taxxon, într-un vehicul construit de oameni, probabil către propria pieire. Dar cu vântul în faţă şi cu muzica în urechi, amestecându-se cu mugetul cumplit al motorului, nu mă simţeam chiar aşa de rău.

Adunasem câteva dintre obiectele furate de skrit na. Hârtiile scrise, cu poze. Câteva maşinării care arătau ca nişte arme. Şi mai multe sticle care conţineau lichide.

Spărsesem câteva, până să-mi dau seama cum se deschid. După aceea, am înţeles rapid că era vorba de lichide pe bază de apă. Am turnat lichidele într-o cratiţă nu prea adâncă şi, continuând să conduc, am reuşit să-mi introduc o copită şi să beau.

DR. PEPPER[5], scria pe sticle. Am presupus că aşa numesc oamenii „apa maronie cu bule”.

Pentru o vreme, am uitat de Arbron. Ba chiar şi de Alloran. Mă închipuiam alături de Lorena, conducând Mustangul de-a lungul pajiştilor cu iarbă verde de pe Pământ. Cu vântul în faţă. Cu apa aia maronie cu bule gâlgâindu-mi în copită.

Conducând, încercam să-mi fixez un plan. Un lucru era sigur: un andalit într-un Mustang avea să atragă în mod clar atenţia. Trebuia să mă metamorfozez. Dar nu într-un taxxon.

Pentru nimic în lume.

Apoi solul de sub roţi se deschise pur şi simplu.

BUUUMMM!

«Aaa!»

BUM! BUM! BARABUMBUMBUM!

Mustangul se rostogoli pe o pantă îngustă şi abruptă. O nesuferită de rampă care ducea direct în întuneric.

«Aaa!»

Mi-am ridicat copita de pe pedala de acceleraţie. Am încercat să răsucesc cheia pentru a opri motorul. Dar vibraţia devenise mult prea accentuată.

Alunecam, zdrăngăneam, mă rostogoleam în maşina aceea făcută de oameni, în jos, tot mai jos, în adâncul pământului. Tot mai jos… Şi mai jos. Apoi m-am oprit.

BUUUFFF!

Singurul sunet era cel al motorului şi ciudata lălăială omenească ce trecea drept muzică.

— …gimme, gimme, gimme the honky-tonk blues!

Am apăsat pe buton. Muzica se opri.

Mă aflam în întuneric, dar nu într-unul total, aşa cum m-aş fi aşteptat. Era un gen de întuneric care-ţi permitea să vezi. Exista îndeajuns de multă lumină ca ochii mei

5 Băutură răcoritoare, din fructe, de culoare maronie.

principali să vadă, după câteva secunde de acomodare.

Mă găseam într-o peşteră mare. Dominând centrul, se înălţa un fel de colină, un munte în miniatură. Muntele ăsta emana o lumină roşie, slabă.

Din această colină luminoasă, ieşeau un fel de vrejuri, fiecare măsurând cam trei, patru picioare în diametru. Am reuşit să disting zece sau chiar mai multe vrejuri care se întindeau până la marginea peşterii, continuându-şi apoi drumul în stâncă.

Vrejurile emanau aceeaşi lumină roşie. Mi-am dat seama că pot distinge nişte lucruri mişcându-se în interiorul vrejurilor. Vrejurile erau goale pe dinăuntru! Erau tuburi, fiecare dintre ele la fel de rotund ca…

Ca un taxxon!

Apoi, i-am văzut! în cele din urmă, ochii mei străpunseră întunericul şi-i zăriră pe taxxoni! Zeci… nu, sute! Mişunau de colo, colo, pe muntele ce emana lumina roşie.

Privindu-i, am observat nişte găuri care se deschideau într-o parte a vrejurilor-tunel. În afara lor, bântuiau şi mai mulţi taxxoni.

Probabil mă vedeau. Nu aveau cum să nu mă vadă. Şi totuşi, nimeni nu intenţiona să mă atace.

În loc de asta, se grăbiră să astupe gaura făcută de Mustangul meu cu pietre şi noroi.

«ASTA E CREATURA?»

«Aaahhhh!» am ţipat.

Vocea pe care am perceput-o era copleşitoare! Impresionantă! Mi-am prins capul în mâini. Era ca şi cum aş fi auzit vorbind o planetă! Şi abia atunci, clătinându-mă sub presiunea psihică, am realizat că muntele roşu era viu!

Telepatic, am auzit o voce diferită.

«Da, el este», spuse Arbron. «Se numeşte Elfangor.»

Un taxxon se apropie, alunecând, de mine, desprinzându-se din masa de trupuri îndesată la poalele

muntelui roşu. Se mişca cu stângăcie. Două şiruri de picioare erau mai scurte decât celelalte.

«Arbron?»

«Da, Elfangor, eu sunt.»

«Am crezut că ai murib», am spus.

«Aş fi vrut să fiu mort. Dar sunt încă în viaţă. Pentru a servi Stupul Viu.»

«Ce anume?»

Îndreptă o gheară de taxxon spre muntele roşu, strălucitor.

«Stupul Viu. Lumina taxxonilor. Mama şi Tatăl taxxonilor. Stupul a pierdut o mulţime de copiii. Mulţi slujitori au trădat Stupul şi s-au aliat cu yeerkii. Dar Stupul Viu continuă să fie Mama şi Tatăl speciei.»

«Arbron, ce tot spui acolo? Ţi-au făcut ceva?»

Apoi, râse – acelaşi Arbron dintotdeauna, însă numai pentru un moment.

«Dacă mi-au făcut ceva? Păi, nu m-au mâncat, dacă la asta te referi. Taxxonii care ne-au găsit după prăbuşirea noastră voiau să ne mănânce pe amândoi. Dar i-am dat pe skriti în schimbul nostru. N-am avut încotro! apoi Stupul Viu a aflat cine sunt. M-a atras aici.»

«Suntem la sute de mile de locul unde am aterizat. Cum ai ajuns aici? Doar n-ai mers pe jos!» câunelurile Stupului Viu se întind pe mii de mile, Elfangor. Tunelurile absorb. Un taxxon n-are decât să-şi strângă picioarele şi presiunea îl poartă prin tunel, după cum vrea Stupul.» «Picioarele pe care ţi le-am… care-ţi lipsesc… Au crescut la loc!»

«Da. Taxxonii îşi pot regenera picioarele.» «Arbron… ce se întâmplă? N-a fost un accident faptul că solul s-a deschis sub mine. M-a vrut Stupul Viu aici, pentru vreun motiv anume?»

«Da, Elfangor, Stupul e supărat.»

«Pe mine?» întrebai, simţind cum mi se întoarce

stomacul pe dos.

Dacă muntele ăsta roşu strălucitor era mâniat pe mine, nu avea de făcut decât să urle cu monstruoasa lui voce telepatică" şi aveam să fiu făcut fărâme.

«Stupul Viu s-a săturat să-şi jertfească copiii yeerkilor. Stupul Viu a căutat îndelung o cale de a-i distruge pe invadatorii yeerki şi de a-i alunga de pe planeta asta. Dar Stupul nu-i poate înţelege pe yeerki şi maşinile lor. Acum… acum Stupul are un sfetnic. Cineva care se pricepe la maşini, la nave spaţiale, la lansatoare Dracon. Cineva care va ajuta Stupul să-i extermine pe yeerki şi pe trădătorii taxxoni.»

M-am uitat la el, uimit.

«Pe tine?»

Râse. Dar de astă dată fără urmă de veselie. «Ce alt viitor mai bun aş putea avea, Elfangor? Acum sunt taxxon. Şi mă pregătesc pentru un atac-surpriză asupra aerodromului. Stupul va trimite o mie de copii, sub comanda mea. Voi conduce o rebeliune taxxonă.»

Nu am spus nimic. Ce mai era de spus?! Mă durea inima.

Arbron alunecă mai aproape, târându-se pe picioarele sale ca nişte ace. Se uită la mine cu ochii lui roşii ca jeleul. Mi-am dat seama că era stăpânit de aceeaşi turbată foame a taxxonilor.

«Nu mă compătimi, Elfangor. Sunt bucuros că n-am murit. Orice viaţă este mai bună decât moartea. Şi indiferent cât de groaznice par lucrurile, există întotdeauna un sens şi un scop.» «Şi tu ţi-ai găsit scopul?»

«Vom ataca la noapte. Stupul Viu şi-a întins tunelurile aproape de aerodrom. O mie de taxxoni vor ţâşni din sol, luându-i prin surprindere pe yeerki şi pe acoliţii lor.»

Mi-am imaginat momentul. O mie de viermi uriaşi, înfometaţi, irupând în mijlocul structurilor tehnologice şi al platformelor pentru nave. Irupând în mijlocul taxxonilor şi

al hork-bajirilor controlaţi.

«Veţi pierde», am spus.

«Ştim», zise Arbron. «Dar chiar şi un taxxon are dreptul să-şi stăpânească propria planetă. Chiar şi un taxxon are dreptul să opună rezistenţă unui invadator.»

«Dar nu puteţi învinge», am spus, hotărât. «Nu sunt uneori cauzele pierdute cele mai bune cauze, Elfangor?»

Cum de-şi putea imagina că orice ar fi avut de-a face cu taxxonii ar fi putut fi o cauză bună? Aceşti taxxoni erau şi ei canibali. Erau şi ei ucigaşi. Doar luptau împotriva yeerkilor, le puteam eu refuza ajutorul?

«Arbron, spune-mi cum te pot ajuta?»

«Aşa mai vii de acasă, Elfangor! O să le ardem nişte tăişuri de coadă yeerkilor ăstora, este? Este? La urma urmei, vom fi eroi!»

Capitolul 23

Întreaga după-amiază am rămas în întunericul apăsător din peştera aceea oribilă, urât mirositoare. Uneori venea şi Arbron. Nu prea des. Comunica, în cea mai parte a timpului, cu Stupul Viu. Făceau planuri.

Arbron devenise general. Era exact cel de care avea nevoie Stupul. Putea să le explice la ce să se aştepte când vor năvăli pe aerodrom. Putea să le arate cum să-i lovească pe y-eerki.

Nu ştiam dacă-i spusese Stupului cât de lipsit de speranţă era totul. Ştiam doar că era foarte activ. Într-o agitaţie continuă.

În cele din urmă, veni la mine.

«Eifangor, trebuie să discutăm o problemă delicată: Alloran şi oamenii. Ştii ce se va întâmpla. Taxxoni împotriva taxxonilor controlaţi, taxxoni împotriva hork-bajirilor controlaţi. Nimeni nu va fi în siguranţă. Din nicio tabără.»

«Ce vrei să fac?»

«Dacă poţi, găseşte-i pe Alloran şi pe oameni. Ştiu că,

oricum, asta e şi dorinţa ta. Dar cel mai important, du Matricea Timpului în altă parte. Nici Stupul Viu şi nici alte forme de viaţă nu mai sunt în siguranţă din cauza ei.»

«O să am grijă de Matricea Timpului», am spus.

«Va trebui să te îmbarci pe *Jahar*. O să te ajut şi eu.»

«Şi poţi veni şi tu cu mine.»

«Nu, Elfangor. Voi rămâne aici. Vom pierde această bătălie. Dar poate că se vor ivi şi alte ocazii să-i lovim pe yeerki.»

Nu ştiam ce să spun. Simţeam că numai Arbron îşi putea hotărî acum soarta.

«O să… o să le povestesc părinţilor tăi ce…» «Nu!» spuse el, tăios. «Nu, Elfangor! Spune-le că am murit în luptă. Lasă-i să-şi amintească de mine aşa cum arătam, de acord? Nu vreau să le rămân în memorie… aşa! Nu vreau să mă vadă aşa.»

«Arbron…» am spus, emoţionat.

«Am un plan de ultimă oră. Vom duce maşina aia a ta galbenă într-unul dintre tuneluri. Vei pleca ultimul, după toţi ai noştri. Te vei îndrepta direct în josul tunelului. Tunelul este parte din Stup. Va avea grijă să ajungi unde trebuie. Şi încă ceva…»

«Da?»

«Aerodromul va fi un infern», spuse, hotărât. «Nu vei fi în stare să-ţi dai seama de deosebirea dintre taxxoni şi taxxoni controlaţi. Aşa că nu ezita. Fă ce ai de făcut.»

Apoi plecă. Picioarele pe care i le retezasem crescuseră deja pe jumătate. Dar încă îl puteam recunoaşte printre ceilalţi taxxoni în mijlocul cărora se târa.

Am asistat la lansarea atacului – de-a dreptul macabră. Taxxonii se înşirară de-a lungul tunelurilor. Stupul Viu deveni de un roşu şi mai strălucitor şi apoi, încet, taxxonii îşi croiră drum prin deschizăturile tunelurilor, propulsaţi prin tuburi.

Erau lansaţi câte unul la opt secunde sau cam aşa ceva, prin cinci tuburi separate. A fost nevoie de o jumătate de oră pentru ca toţi taxxonii să intre în tuburi. Apoi a venit şi rândul meu.

Am împins Mustangul galben în tubul viu, care pulsa. Spre uimirea mea, tubul se mută pe mine şi pe maşina mea. Se turti şi se lărgi, lăsând între mine şi el doar un spaţiu de câţiva inchi.

Am simţit presiunea aerului – UUUŞŞŞŞŞ! – care mă propulsă în tub. Am pornit motorul şi, în câteva secunde, am accelerat de la zero la două sute de mile pe oră!

Nu era nimic distractiv în asta. Zburam printr-un tunel viu, prins din toate părţile, cu capul plecat pentru a-mi feri ochi auxiliari de orice izbitură. Singura lumină venea de la farurile maşinii – albe, în faţă, roşii, în spate.

Minute bune, am gonit pe sub suprafaţa lumii taxxone. În drum spre un masacru.

Apoi…

VÂÂÂJJJJ!

Am zburat în văzduh!

VVRRRRRIII! Motorul ţipă, în vreme ce roţile se roteau nebuneşte în aer.

Am ţâşnit din sol, am zburat în aer şi am văzut, la lumina exploziilor produse de lansatoarele Dracon, o scenă pe care nici măcar o minte nebună nu şi-ar fi putut-o imagina.

Maşina se arcui spre sol.

BUUUMMMM!

Roţile din faţă loviră solul, motorul gemu, iar eu am fost trântit aşa de rău, încât cotul şi piciorul stâng din faţă se juliră până la sânge. Mustangul se afundă în sol, apoi scrâşni din roţi, ridicând praful murdar!

Pe neaşteptate, exact în faţa mea, apăru un taxxon!

BAAANG!

Maşina îl spulberă pe taxxon ca pe o grămadă de gunoi!

«Aaa!» am ţipat, cuprins de oroare.

Dar era doar o mică parte din scenele oribile care aveau să-mi rămână pentru totdeauna în amintire.

Taxxonii urlau!

Hork-bajirii mugeau!

ŢŢŢŢŢIIIUUU! făceau lansatoarele Dracon.

Scene de o violenţă care-ţi provoca greaţa aveau loc pretutindeni! Bătălia se desfăşura deja de jumătate de oră. O jumătate de oră în care taxxonii neînarmaţi îi atacau pe hork-bajirii înzestraţi cu lame.

Era ca într-un abator.

Cum să-i găsesc pe oameni în mijlocul acelei bătălii îngrozitoare? Cum aş fi putut măcar să gândesc?

Un uriaş hork-bajir mă observă şi alergă după Mustang. Doar când ajunse aproape de mine strigă: „Andalitule”, cu surpriză şi plăcere lacomă.

Sări spre maşina în mers. Am rotit volanul. Mustangul se întoarse aproape în loc. Am turat motorul! VRRRUUMMM! L-am lovit pe hork-bajir peste picioare. Zbură pe deasupra capului meu şi aterizâ în praful murdar din spate.

Taxxoni! Hork-bajiri! Geddi! Toţi în jurul meu! Am folosit Mustangul ca pe un berbec, doborând pe oricine îmi apărea în cale.

Jahar! Tot ce puteam face era să mă îndrept spre *Jahar*!

Nava stătea, mândră, pe platformă. Şi acolo, în vârful platformei, limpede conturaţi în lumină, erau doi străini.

Doi străini care mergeau doar pe două picioare, fără coadă.

Oamenii!

La baza platformei se îngrămădeau o sută de taxxoni. Toţi împingând şi înghesuindu-se să ajungă la rampa care

ducea la navă.

Iar pe rampă se afla un singur taxxon.

Un singur taxxon cu patru picioare mai scurte ca restul.

«Arbron!» am strigat, repezindu-mi Mustangul în hoarda de taxxoni furioşi.

«Elfangor! Nu-i mai pot stăpâni!»

«Sunt taxxoni controlaţi? Sau soldaţii tăi?»

«Nu mai e nicio deosebire, Elfangor! Nu vezi? A curs prea mult sânge. Foamea… foamea! Opreşte-mă, Elfangor! Opreşte-mă!»

Şi spunând asta, Arbron, *aristhul* de pe nava-dom *Starăword*, îşi pierdu şi ultimul strop de control. Nu se mai interesă de grămada de taxxoni de jos. Se întoarse şi fugi spre oameni, cu gura larg deschisă!

Capitolul 24

«Nuuu!» am ţipat.

Am sărit din maşină şi m-am repezit în grămada de trupuri taxxone.

Coada mea zbârnâi prin aer!

Loveşte! Termină-l!

Loveşte! Termină-i!

Loveşte! Loveşte-loveşte-ioveşte!

Am ajuns pe rampă şi i-am îndepărtat şi pe ultimul taxxon din calea mea.

«Lorena! Fugi! Arbron! Nuuu!»

M-am urcat pe rampă. Arbron fugea spre oameni.

Omul Chapman era liber. Şi către el gonea Arbron. Omul Chapman strigă.

Arbron se lăsă pe spate, gata să-şi repeadă partea superioară a trupului asupra omului plăpând.

«*Aristh* Arbron!» am strigat. «*Aristh* Arbron, opreşte-te! Fă-ţi datoria!»

Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta. Nu ştiu. Ştiu doar că Arbron ezită. Chapman se chirci, neajutorat, dar Arbron

rămase locului.

I-am văzut, în spatele meu, pe taxxoni bătând în retragere. În locul lor se căţărau acum câţiva războinici hork-bajiri.

Erau înalţi de şapte picioare. Cu lame la încheieturi, la coate şi la genunchi. Aveau coarne tăioase pe capetele plate de şerpi. Învârteau cozi scurte, cu ţepi în vârf. Sfâşiau cu gheare de pasăre carnea taxxonilor, în timp ce înaintau.

Mi-am dat seama că-l ştiu pe unul dintre hork-bajiri.

Era Subrisserul Şapte.

— Ah, aşadar, ne întâlnim din nou, andalitule! spuse el, satisfăcut. Elfangor, parcă! Ăsta era numele pe care mi l-ai strigat atât de sfidător când ai fugit. Mi-era teamă că te-au ucis taxxonii. Pentru că te voiam numai pentru mine!

O clipă, nu mişcă nimeni. Taxxonii răniţi se retrăseseră în josul rampei pentru a le face loc hork-bajirilor.

Eram singur împotriva mai multor hork-bajiri. În spatele meu, Arbron încă o fixa pe Lorena cu lăcomie. Şi, alături de ei, Chapman. De partea cui era acum Chapman? Şi de care parte era Arbron?

— Predă-te, Elfangor, toarse, efectiv ca o pisică, Subrisserul Şapte. Nu te voi omorî. Doar te voi… folosi. Voi părăsi acest trup grosolan şi voi trăi în capul tău. Mă voi înfăşură în jurul creierului tău arogant şi mărginit de andalit şi te voi face sclavul meu. Iar cu ajutorul puterii tale de metamorfozare, voi conduce galaxia mai repede decât aş fi crezut. Ai de ales între asta şi moarte, andalitule! Nu există o a treia opţiune.

Am văzut cum Arbron se îndepărtează de Lorena. Veni să mi se alăture – un vierme uriaş, lung de zece picioare.

«Cred că e cale lungă până la bătrâna noastră *Starăword*, nu-i aşa, Elfangor?» întrebă el, cu umorul de

altă dată. «Suntem doi *aristhi* pierduţi şi singuri. Elfangor, spune-le scursorilor ăstora de yeerki că visează. Spune-le că noi suntem andaliţi. Noi nu ne predăm niciodată.»

«L-ai auzit pe prietenul meu, Subrisser Şapte», am spus. «Mă vrei? Vino de mă ia!» în marile povestiri şi legende, genul ăsta de discurs îi sperie întotdeauna pe băieţii răi. În viaţa reală, nu prea ţine însă.

— OK, spuse Subrisserul Şapte. Vin să te înhaţ. Doborâţi-l! Doborâţi-l! urlă el apoi, cuprins de o furie neaşteptată.

Hork-bajirii lui săriră spre mine. Dar rampa era îngustă. Nu încăpeau decât doi hork-bajiri o dată. Iar un andalit instruit poate face faţă unui hork-bajir într-o luptă corp la corp. Ei sunt rapizi. Noi suntem şi mai rapizi.

ŞŞŞŞUUUŞŞŞ! Primul hork-bajir îşi repezi tăişul de la încheietură.

JJJAAAPPP! Am lovit cu coada şi dintr-odată nu mai avea tăiş la încheietură. Sau încheietură.

Dar cel de-al doilea hork-bajir trecu pe lângă el şi mă atacă din stânga. Unul dintre camarazii săi se legănă pe şina suspendată şi sări pe platformă, în dreapta noastră. Chiar şi hork-bajirul rănit rămânea periculos.

Şansele scădeau cu repeziciune. Tot mai mulţi hork-bajiri se îngrămădeau pe rampă, nerăbdători să-l ajute pe subrisser.

Lupta porni dintr-odată, cu împunsături şi lovituri rapide. Tăişurile hork-bajirilor făceau aerul să cânte, în vreme ce-şi abăteau asupra mea braţele şi picioarele puternice. Arbron făcea tot ce putea, dar un taxxon nu ţi-e de ajutor într-o înfruntare cu tăişuri. Hork-bajirii se urcară pur şi simplu pe el pentru a ajunge la mine.

— Elfangor! Atenţie! strigă Lorena.

— Prindeţi-l! Ce mai aşteptaţi! răcni Subrisserul Şapte. E doar un singur andalit!

Am dat înapoi. Nu mai aveam timp să gândesc. Deloc.

Doar timp să reacţionez. Doar să parez loviturile mortale. Eram deja rănit rău de tot şi nu mai era decât o chestiune de timp.

Apoi, un alt hork-bajir păşi înainte.

«Aşadar, cum îţi place războiul, *aristh* Elfangor?» mă întrebă el, în andalită.

Eram atât de uluit, încât am fost cât pe ce să iau o lovitură în plin! Prinţul-războinic Alloran era metamorfozat în hork-bajir!

Alloran se întoarse. Înainte ca subrisserul să poată reacţiona în vreun fel, Alloran îi puse tăişul de la încheietură în gât.

«Nu mişca, yeerkule! Nici măcar să nu respiri», spuse Alloran. Cheamă-ţi oamenii! Fă-o sau o să hohotesc când am să-ţi văd capul rostogolindu-se pe jos!

— Opriţi-vă! strigă subrisserul. Înapoi!

Hork-bajirii se supuseră. Se retraseră. Horcăiam, căutând aerul. Eram epuizat. Sângeram. Lorena se apropie şi-şi apăsă mâinile pe tăietura adâncă pe care o aveam la piept. Apăsarea încetini pierderea de sânge.

— Trăieşti! spuse ea. Eram tare îngrijorată!

«Uite ce-o să facem», spuse Alloran. «Cei doi oameni, cei doi prieteni ai mei şi cu mine ne vom urca pe *Jahar*. Tu, Subrisser Şapte, vei veni cu noi. De îndată ce vom părăsi platforma, te vom elibera. Cum ţi se pare planul ăsta, yeerkule?» întrebă el, apăsând şi mai tare tăişul.

— Am de ales?

«Întotdeauna există posibilitatea unei alegeri, yeerkule. Pot să te tai în forma asta de hork-bajir în care te găseşti şi să-ţi dau cadavrul împuţit prietenului meu, taxxonul de colo. Asta-i o alternativă. Sau poţi ordona subordonaţilor tăi să coboare de pe rampă. Până jos.»

— Ce s-a ales de reputaţia de fiinţe amabile şi gentile de care se bucură andaliţii? întrebă yeerkul, în bătaie de joc.

«Ce s-a ales? Am lăsat-o în cenuşa în care s-a transformat lumea hork-bajirilor.»

— Ai fost acolo?

«Am fost acolo. Numele meu este Alloran-Semitur-Corrass. Prinţul-războinic Alloran.»

Pentru prima oară, subrisserul păru înspăimântat. Atitudinea lui batjocoritoare, arogantă păru să se evapore. Ordonă imediat hork-bajirilor lui să elibereze rampa.

Cu grijă, ne retraserăm cu toţii spre *Jahar*. Alloran, ţinându-şi tăişul la gâtul subrisserului, Lorena, presându-mi rana, şi Chapman, omul trădător care ne adusese situaţia asta mizerabilă.

Doar Arbron se opri în faţa trapei deschise de pe *Jahar*.

«Vino cu noi, Arbron», am spus. «Priveşte în jur. Taxxonii liberi au pierdut. Stupul Viu va fi distrus. Aici nu mai ai niciun viitor.»

«Elfangor, eu nu mai am niciun viitor, nicăieri.»

«Nu se poate», am zis. «Cine îmi tot spunea să nu mă dau bătut? Cine râdea de mine când spuneam că vreau să ajung un mare prinţ?»

«Du-te, Elfangor», spuse Arbron, cu blândeţe. «Du-te să salvezi galaxia.»

«Lasă-l», spuse Alloran. «*Aristh*... vreau să spun *războinicul* Arbron a dispărut, cu cinste, pe câmpul de luptă.»

Capitolul 25

Am decolat cu *Jahar*. Nu ne-a oprit nimeni. Bătălia continua şi niciunui yeerk nu i-a trecut prin cap să vină după noi.

Sau cel puţin aşa credeam.

Alloran ieşi din trupul de hork-bajir. Am răsuflat uşurat. Cred că a observat.

«Credeai că voi avea soarta lui Arbron? Să cad în cursă? Să devină un *nothlit*? Nu, *aristh* Elfangor, sunt eu

însumi.»

«Mă bucur, domnule», am spus.

Subrisserul Şapte stătea într-un ungher, privindu-l pe Alloran cum se demetamorfoza şi redevenea andalit. Lorena era uluită. Chiar şi Chapman era mai tăcut decât de obicei. Fără îndoială că se temea că va fi pedepsit.

Merita o pedeapsă.

«Care sunt ordinele dumneavoastră, domnule?» l-am întrebat pe prinţ.

Alloran rânji.

«Ah! Acum vrei ordine. Atunci când ţi-am ordonat să-i împrăştii în spaţiu pe yeerki, nu te-ai supus. Iar acum vrei ordine. Acum vrei să ţi se spună ce să faci.»

Eram prea obosit ca să mă supăr. Eram prea obosit chiar şi să mă gândesc la faptul că nesupunerea mea avea să-mi ruineze probabil cariera militară. Ce-aş fi putut face? Să explic unui tribunal militar că eu, un neînsemnat *aristh*, considerasem că ordinele lui Alloran sunt imorale?

«Domnule, Matricea Timpului este…»

«Tăcere, nebun necopt ce eşti!» strigă Alloran, furios. Mă privi cu mânie. «Nu avem acum timp de asta. Nu, pentru că suntem nevoiţi să ne ocupăm de problema pe care m-ai împiedicat s-o rezolv atunci când trebuia. Nava taxxonă plină de yeerki este tot pe platformă. Şi tot plină ochi cu limacşii ăia. Ce crezi că am făcut în ultima zi şi jumătate? M-am ascuns, metamorfozându-mă şi demetamorfozându-mă, pentru aţine permanent nava sub observaţiei

«Prinţe Alloran, chiar e cel mai important lucru pe care-l avem de făcut?»

Pentru prima oară de când revenise la forma sa de andalit, se răsuci spre mine. Mă fixă cu ochii săi principali. Şi abia acum îi zării privirea. Îi zării furia. Furia turbată.

«Cel mai important lucru într-un război este să-ţi distrugi inamicul, *aristh* Elfangor. Nimic nu e mai

important decât nimicirea inamicului. Ai priceput?»

Îşi întoarse ochii auxiliari spre subrisser.

«Tu pricepi, nu-i aşa? Voi, yeerkii, înţelegeţi asta.»

— Spuneai că o să-mi dai drumul, ţipă subrisserul.

«Aşa am să fac», spuse Alioran. «Deschide trapa, *aristh* Elfangor! Subrisserul va afla acum dacă trupul lui de hork-bajir poate să zboare.»

Subrisserul se încordă. Nu avea să fie împins afară din navă fără să se împotrivească. Muşchii lui de hork-bajir se contractară.

Îi aruncă o privire lui Chapman. Aş fi jurat că… dar nu, poate că aveam vedenii. Mi se păru că acesta clatină abia perceptibil din cap.

Faţa subrisserului se întoarse. Privi în gol. Muşchii se relaxară.

câncetineşte şi opreşte», ordonă Alioran. «Altitudinea?»

«Cincisprezece mii de picioare», am spus, mecanic. «Ne aflăm încă în atmosferă. Viteza aerului e zero.»

«Zero», spuse Alioran. «Exact ce avem nevoie. Deschide trapa.»

Ce-aş fi putut face? Eram un simplu *aristh*. Îl sfidasem deja o dată pe Alioran. Dacă aveam s-o fac din nou… Era ţăcănit. Nebun.

Ce puteam face?

Am deschis trapa. Aerul fierbinte taxxon pătrunse înăuntru, neobişnuit pentru mediul habitaclului, şi făcu să fluture părul auriu al Lorenei.

«Afară, yeerkuie!» îi spuse Alloran subrisserului.

Am închis ochii principali. Ochii auxiliari mi-i ţineam fixaţi pe comenzi. Nu puteam să mă uit.

«Închide trapa», spuse Alloran, după câteva secunde.

Am îndrăznit să privesc. Subrisserul dispăruse. M-am uitat la ecranul care reda exteriorul. O siluetă minusculă se prăbuşea printre nori. Mi-am întors privirea.

«Acum ne vom întoarce şi vom prăji nava de transports spuse Alloran, vesel. «Mă bucur să constat că ai mai crescut un pic, *aristh* Elfangor. Du-ne înapoi la marginea de sud-est a aerodromului. Menţine altitudinea. Vom lua Matricea Timpului, care ne lipseşte, nu-i aşa?»

Părea vesel. Ca şi cum, cel puţin pentru moment, nebunia i-ar fi dispărut. Dar ştiam că nu e aşa. Nu eram obligaţi să-i distrugem pe yeerkii din nava de transport. Trebuia doar să punem mâna pe Matricea Timpului.

Dar mă săturasem să discut în contradictoriu. Eram ostenit. Eram înfricoşat. Mă îmbolnăvea gândul la Arbron. Voiam să dorm, şi să dorm, şi să dorm, şi să nu mă mai trezesc decât atunci când aveam să ajung acasă, pe iarba mea, sub copacii mei.

Am văzut-o pe Lorena urmărindu-mă. Părea îngrijorată. Preocupată. Cine n-ar fi fost? Şi totuşi…

Chapman mă urmărea şi el. Era tensionat. Era de înţeles. Şi totuşi…

«Ce te-a făcut să vii cu noi?» l-am întrebat pe Chapman. «Aştepţi milă din partea noastră? Ne-ai trădat. Ai trădat-o pe Lorena. Le-ai povestit yeerkilor despre Pământ. Ţi-ai trădat specia.»

Dădu din umeri.

— Nu cred că a fost vina mea. Mă aflam pe Pământ, văzându-mi de treaba mea. Nu eu am vrut să fiu răpit de skrit na. Nu eu am vrut să fiu purtat jumătate de galaxie de voi, andaliţii. Am încercat doar să mă protejez.

«Înţelegându-te cu yeerkii?» râse Alloran. «Yeerkii nu fac înţelegeri. Ei înrobesc.»

— Da, mi-am dat şi eu seama de asta. După o vreme, spuse Chapman. Uite, îmi pare rău, bine? Sunt doar un copil de om tâmpit, bine? Am nevoie de linişte acum.

«Ne-am întors deasupra aerodromului, am anunţat. «E foarte mult fum. Dar cred că vom putea să localizăm ţinta cu shredderul.»

Alloran nu răspunse. Privea fix ecranul. La scară maximă, puteam distinge formele de viermi ale taxxonilor. Puteam distinge cu uşurinţă navele, unele arzând, altele înclinate periculos de mult.

Stupul Viu provocase destule pierderi yeerkilor. Dar mai puteam distinge şi plutoanele de hork-bajiri înconjurându-i pe unii taxxoni, în vreme ce alţi taxxoni erau preocupaţi să mănânce…

Undeva, acolo jos, era Arbron.

Alloran pregăti shredderul. O făcea fără grabă, acordând operaţiei toată atenţia. Luă în obiectiv nava de transport în care se găseau mii de yeerki-limacşi lipsiţi de ajutor.

«Foc, *Aristh* Elfangor», ordonă.

«Ce?»

«Am spus: foc! Prăjeşte-i pe yeerki. Le-ai dăruit viaţa, acum ucide-i. Repară-ţi greşeala şi nimeni nu va afla niciodată că ai fost un laş.»

Degetul meu atinse trăgaciul.

«Fă-o, Elfangor», şuieră Alloran.

Capitolul 26

Degetul ezită pe trăgaci. Era război. În război, ne nimicim inamicii. Alloran era prinţul meu. Trebuie să te supui unui prinţ.

Dar zece mii de yeerki lipsiţi de apărare?! Doar cu o mişcare a degetului meu?

Nu!

Mi-am îndepărtat mâna şi, fără să surprind mişcarea, am simţit tăişul cozii lui Alloran presându-mi gâtul.

«Crezi că poţi duce un război curat, Elfangor? Asta crezi? Ori faci parte din aceia care se mulţumesc ca unul ca mine să facă treaba murdară pentru ei?»

«Nu se pot apăra», am spus, încercând să par cât mai calm.

«Ei reprezintă inamicul. Ipocriţilor! Sunteţi toţi nişte

ipocriţi! Am pierdut războiul cu hork-bajirii din cauza unor proşti fricoşi şi moralizatori ca tine! Din cauza unor proşti ca tine, mă aflu în dizgraţie, sunt ţinut la respect şi trimis în misiuni neînsemnate, având sub comanda mea doar nişte *aristhi*.»

«Prinţe Alloran, vă respect, dar…»

«Ce importanţă are felul în care-ţi nimiceşti inamicii?» întrebă Alloran.

Habar n-aveam despre ce vorbeşte. Părea pierdut. Pierdut în propriile amintiri.

«Ce importanţă are dacă-i ucizi cu tăişul cozii, cu shredderul sau cu un virus cuantic?»

Virus cuantic? Nu! Nu! Chiar şi după toate ororile pe care le văzusem, eram şocat.

«Aţi fol… folosit virusul cuantic? Aţi folosit un virus cuantic împotriva hork-bajirilor?»

Un virus cuantic este un gen de boală a spaţiu – timpului. Ca să pricepeţi: distruge lent forţa care uneşte particulele subatomice. Dezintegrează tot ce atinge. Creaturile vii afectate de virusul cuantic îşi simt moleculele dezintegrându-se unele după altele. O agonie care poate dura zile şi săptămâni.

Acesta era secretul lui Alloran. Asta era cauza căderii lui în dizgraţie. Yeerkii ne acuzaseră că folosisem un virus cuantic împotriva lor. Negasem lucrul acesta. Toţi andaliţii crezuseră că nu era decât o altă minciună sfruntată de-a yeerkilor. Alloran se holba la mine.

«Nu pot accepta ca un tâmpit nepriceput şi laş ca tine să strice…»

Am surprins mişcarea cu coada ochiului meu auxiliar. O mişcare neaşteptată. Nu rapidă, dar neaşteptată.

Chapman!

Se apropie de Alloran şi-l lovi fulgerător. Cu toate degetele de la mână strânse, îl lovi pe Alloran în tâmplă.

Capul lui Alloran rămase pe spate. Mai mult de

surprindere decât de durere. Dar era de-ajuns! Mi-am răsucit coada repede şi în forţă. Mi-am potrivit tăişul pe lat şi l-am repezit în capul lui Alloran cu toată puterea de care eram în stare.

Se prăbuşi grămadă pe punte. Şi am zărit triumful pe faţa lui Chapman. Triumful!

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să ştiu.

În loc de asta, am luat din trusa medicală, cu mâini tremurătoare, un hipospray cu tranchilizant. L-am descărcat în prinţul care înnebunise. Avea să-l ţină acolo câteva ore bune.

— Şi acum? întrebă Chapman.

«Şi acum ce?» am ţipat eu. «Acum ce? Tocmai mi-am doborât prinţul!» am spus, scârbit.

Scârbit până în străfunduri. Dar nu mai exista nimeni căruia să mă adresez. Nimeni care să ia o hotărâre. Oricât de nepriceput aş fi fost, totul depindea acum de mine.

«Trebuie să luăm ceva», i-am comunicat, telepatic, desigur, cât mai calm. «Apoi vom pleca cât mai departe de locul ăsta blestemat, cât de departe ne va putea duce nava asta!»

Chapman aprobă, ca şi cum ar fi fost mulţumit.

Apăru Lorena. Îşi puse mâna ei blândă de om pe pieptul meu. Începusem să mă vindec, dar efortul de a-l lovi pe Alloran deschisese rana din nou. Ea rupse o bucată din textura care forma pielea ei artificială. O legă în jurul pieptului meu pentru a-mi acoperi rana.

«Mulţumesc», am spus.

— Pentru voi, cadeţii care zburaţi prin spaţiu, viaţa e mereu aşa de grea?

«O, da!» am spus, cu amărăciune. «Ne infiltrăm în lumea taxxonilor, punem la cale un război civil între ei, ne răsculăm împotriva prinţilor noştri, localizăm Matricea Timpului, toate astea însoţiţi de doi străini ciudaţi, cu două picioare… Treburi obişnuite.»

Eram preocupat să observ solul de dedesubt, căutând locul unde se prăbuşise nava skrit na. Dar am surprins zâmbetul Lorenei.

— Hei! Ai făcut o glumă. Nu credeam că ai umor, Elfangor!

«Când lumea o ia razna, ce altă şansă mai ai?»

M-am gândit la Arbron. Glumea, chiar şi atunci când totul se prăbuşea.

«Mă întreb dacă Arbron a apucat să afle că lumea a înnebunit!»

Lorena se întristă. Apoi încercă din nou să pară veselă.

— Apropo de ţăcăneală… te-am văzut oare conducând un Mustang galben pe-acolo?

«O maşină grozavă! Primitivă, dar ciudat de plăcută.»

M-am întrerupt şi am privit îndeaproape ecranul.

«Uite-o! Am găsit nava skrit na. Coborâm. Trebuie să îndepărtez resturile astfel ca raza de tractare să apuce Matricea Timpului.»

Am aterizat cu *Jahar* într-o vale îngustă, la câteva picioare de rămăşiţele navei skrit na. Am apucat un shredder de mână, am deschis trapa şi m-am grăbit să ies afară.

În câteva minute, am ars rămăşiţele navei şi am scos la iveală Matricea Timpului.

Din cauza ei se petrecuseră atâtea orori.

Pentru această armă, cea mai puternică dintre toate.

Stătea acolo, în mijlocul resturilor, părând inofensivă. Dacă yeerkii ar fi ştiut că se găseşte aici, nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să pună mâna pe ea.

Avusesem noroc că Lorena nu le spusese nimic, cât timp fusese prizoniera lor. Noroc că nici Chapman nu le vorbise de asta.

Noroc.

Norocul nostru că reuşisem să-i oprim pe hork-bajiri. Şi tot noroc că reuşisem să decolăm fără să fim urmăriţi.

Mult noroc.

Prea mult noroc.

Eram, într-adevăr, un prost. Am simţit un fior rece pe şira spinării.

Mă aflam în spatele Matricei Timpului, de nevăzut de pe *Jahar*. Şi, deodată, mi-am dat seama ce se întâmpla acolo, pe *Jahar*, în vreme ce mă trudeam să eliberez Matricea. Am ştiut ce voi vedea după ce voi da ocol sferei aproape albe.

Tremurând de disperare şi oboseală, am potrivit shredderul la nivelul cel mai scăzut. Trebuia să repet isprava lui Arbron: trei lovituri rapide. Da. *Trei*!

Am respirat adânc, apoi m-am repezit în cea mai mare viteză.

Am sărit din spatele Matricei Timpului!

Lorena, cu un lansator Dracon în mână!

Am tras!

Ea căzu, contractându-se brusc din cauza loviturii.

ŢŢŢIIIUUU!

Trăgea Chapman! Dar era încă slăbit şi nerefăcut după câte îndurase.

Am tras! Omul se prăvăli în praful murdar.

Dar mai rămăsese unul. O ştiam. Ştiam, şi mai ştiam că mai aveam foarte puţin timp.

O mişcare bruscă! Am sărit şi am tras! Ratare! Nu, nu o ratare completă. Îi atinsesem braţul drept. Mâna care ţinea lansatorul Dracon căzu, neputincioasă.

Rămase acolo, cu furia citindu-i-se pe faţă! Alloran! Prinţul-războinic Alloran-Semitur-Corrass!

Dar nu *adevăratul* Alloran.

Tot restul vieţii mele, aveam să-mi amintesc acest moment. Momentul în care am înţeles pentru prima oară monstruozitatea.

Pricepeţi? Alloran nu mai era Alloran!

«Foarte bine, *aristh* Elfangor! Ţi-a luat ceva vreme, dar ai priceput până la urmă.»

«Subrisserul Şapte!» am exclamat.

«Da, dar nu pentru mult timp. Yeerkul care a reuşit să pună primul andalit sub control! Yeerkul care a pus mâna pe faimoasa Matrice a Timpului! Aş spune că pot conta pe o promovare însemnată. Nu-i aşa?»

Capitolul 27

Am ridicat shredderul şi l-am îndreptat spre Alloran… nu, pe Subrisserul Şapte.

«Chapman se afla sub controlul tău. Erai în capul lui. Hork-bajirul acela… a fost un truc!»

«Fireşte! Un alt yeerk a transformat-o pe Lorena într-una de-a noastră», rânji el, dispreţuitor. «Şi, în vreme ce tu te străduia! să scoţi Matricea Timpului la lumină, l-am revitalizat pe Alloran şi m-am mutat în el. Primul andalit controlat! A fost foarte drăguţ din partea ta să-l dobori pe marele războinic pentru mine. Adevărul e că nu prea ştiam cum aş fi putut-o face de unul singur. Era o creatură tare vicleană. Niţeluş scrântit, desigur, dar cunoştea arta războiului. Ai văzut ce neîndurător a fost când i-a luat gâtul bietului hork-bajir care juca rolul meu. Da, Alloran a fost un războinic.»

Adevărul mă lovi ca un zid de cărămidă. Aşa era! Datorită mie subrisserul reuşise să îl controleze pe Alloran!

Eu creasem monstruozitatea!

«Chapman ne-a vorbit despre Matricea Timpului, desigur! Dar aveam nevoie de tine ca să ne arăţi unde se găsea. Atacul taxxonilor din Stup ar fi putut distruge totul, dar ştii, până la urmă a fost în avantajul nostru. Din cauza asta nu ai bănuit nimic. Erai prea preocupat de soarta colegului tău *aristh*. N-ai avut timp nici măcar să te întrebi de ce oamenii te aşteptau. Nu te-ai întrebat de ce soldaţii

mei te-au lăsat să scapi.»

Eu făcusem asta! Eu creasem monstruozitatea! Eu îi oferisem Matricea Timpului josnicei creaturi.

«Dar ştii care e partea cea mai bună?» râse subrisserul. «Chiar nu puteam să te las să distrugi nava aceea de transport plină cu semeni de-ai mei! Chapman nu ştia despre yeerkii de acolo, nici eu! Şi dacă ai fi căzut de acord cu Alloran, ar fi trebuit să încerc să te opresc! La fel ca şi fratele meu yeerk, care controlează creierul fetei de om! Una era să-l sacrifici pe bietul nebun care juca rolul meu! Dar zece mii de yeerki? Nu, ar fi trebuit să acţionez, iar Alloran şi cu tine m-aţi fi făcut praf.»

Nici nu mai puteam respira. Dădusem greş. Greşeala mea era uriaşă: întreaga specie andalită era în pericol!

«Dar nu, Elfangor este unul dintre andaliţii ăia buni», rânji Subrisserul Şapte. «Tu nu-i măcelăreşti pe cei lipsiţi de apărare, nu-i aşa? Ha, ha, ha! Minunat! Datorită scrupulelor tale, am pus mâna pe Alloran! Alloran şi Matricea Timpului! Ai mei!»

«Chiaraşa?» am întrebat, încet. «Se pare totuşi că eu sunt cel care are shredderul în mână.»

«Mai mult de zece nave-ploşniţă de luptă se apropie chiar acum de noi. Ai pierdut, micuţule!»

dar tu vei fi cenuşă până vor ajunge navele aici», l-am ameninţat.

«Nu, nu vei ucide un duşman lipsit de apărare», rânji el. «Nu sunt înarmat! Sunt prizonierul tău! Ha, ha, ha! Mă predau, Elfangor! Mă predau!»

În vreme ce râdea la mine, îşi ridică braţele. Râdea.

«Ai dreptate, subrisser. Nu te voi ucide», am spus, apăsând pe trăgaci.

Lovitura îl culcă pe andalitul controlat la pământ.

Am alergat spre Lorena. Era lipsită de cunoştinţă. I-am târât corpul pe rampă şi l-am dus în *Jahar*. Apoi, după câteva secunde de ezitare, l-am cărat şi pe Chapman.

Tocmai eram pe cale să-l trag şi pe subrisser pe navă, când primul val de nave-ploşniţă se abătu asupra mea. Trecură pe deasupra, apoi prinseră să descrie cercuri tot mai mici, încercând să aterizeze.

Încă două nave-ploşniţă. Apoi alte două. Cerul era plin de nave de luptă. Nu mai aveam cum să plec cu *Jaharde* pe acea planetă.

Doar dacă…

Oare i-o fi informat Subrisserul Şapte pe ai săi că se află într-un trup andalit? Cu siguranţă! Cu siguranţă că a făcut-o! Trebuie s-o fi făcut, fie şi pentru a evita să fie lovit din greşeală de ai săi.

Dar erau în stare yeerkii să deosebească un andalit de altul?

Am alergat la navă, am deschis trusa medicală şi am scos un hipospray cu stimulent! M-am întors la subrisserul aflat în stare de inconştienţă şi i-am golit stimulentul în venă. Aveam să-l readuc la viaţă în mai puţin de un minut.

Navele-ploşniţă roiau pe sus, pregătindu-se să aterizeze. Am alergat înapoi la *Jahar*, am închis trapa şi am activat modulul de comunicare între nave.

Pe ecran apăru faţa unui hork-bajir controlat. Mă privea cu furia şi dezgustul pe care yeerkii le arată întotdeauna andaliţilor.

L-am fixat, la rândul meu. Şi cu o voce rigidă, arogantă şi aspră, am spus:

«Ce e? Nu-ţi mai recunoşti subrisserul? Ha, ha, ha! Am reuşit, tâmpitule! Aşa cum am spus. Am obţinut un trup de andalit!»

Ochii hork-bajirului clipiră, neîncrezători.

De-aş fi arătat cea mai mică ezitare, aş fi fost pierdut. Dacă voiam să trec drept subrisser yeerk, nu trebuia să las loc de îndoială.

«Îl vezi pe andalitul culcat pe jos?»

— Da… Subrisser Şapte!

«Bine, înseamnă că nu eşti la fel de orb pe cât eşti de prost. Vreau să-l văd fugind. M-ai înţeles? De îndată ce mă voi ridica, fă-l să alerge! Şi atunci când va obosi bine, când genunchii îi vor tremura de epuizare, ucide-l! Omoară-l! Dacă dai greş, te voi arunca drept hrană taxxonilor! Subrisserul Şapte, terminate Am întrerupt contactul, fără să mai aştept un răspuns. Poate avea să meargă. Poate nu.

Am preluat comenzile, înălţând nava *Jahar* uşor de la sol. Am comutat pe vederea în exterior şi l-am căutat pe subrisser. Tocmai se ridica în picioare.

Despre subrisser ştiam un lucru sigur: nu era un idiot. Îşi dădu seama imediat ce se întâmplase. O luă la fugă, imediat ce o navă-ploşniţă lansă o rază Dracon, ratându-l la mustaţă.

Am făcut-o pe *Jahar* să plutească, aparent ca întâmplare, pe deasupra resturilor navei skrit na. Concentrându-mi atenţia, am activat braţul de tractare şi l-am lipit de sfera albă – Matricea Timpului.

Subrisserul Şapte gonea cu viteza maximă a andalitului prin deşert, urmărit de sâcâitoarele nave-ploşniţă, care parcă se amuzau să tragă la doar câţiva inchi de el.

Jahar se înălţă, ducând cu ea Matricea Timpului. Am tras sfera tot mai aproape, am intro – dus-o în pântecul lui *Jahar* şi am fixat-o cu frânghii energetice. Ne-am ridicat în atmosfera lumii taxxone. Direct spre norii sinistri şi strălucitori.

Abia după aceea i-am observat pe yeerki.

Modulul de comunicare în tern ave se activă. Faţa urâtă, suspicioasă a unui hork-bajir era întoarsă spre mine.

— Subrisser Şapte, turnul de control al planetei vă roagă respectuos să aterizaţi.

Am încercat să-i păcălesc în continuare. Dar când am refuzat să mă întorc de îndată şi să aterizez, şi-au dat seama!

Radarul îmi dezvălui că o escadrilă de nave de luptă ploşniţă se desprinsese de la sol. Era însă prea târziu.

Arderea Maximă… m-am pregătit să mă pierd în spaţiul-zero!

[capitolul 28 1

— Aşadar, ăsta este spaţiul-zero, spuse Lorena, privind afară prin viewport. O zi întreagă am petrecut aici şi tot nu-mi dau seama ce este de fapt.

Mi-am îndreptat ochii auxiliari către viewport. Am văzut vidul alb. Gol, albicios.

«Spaţiul-zero nu e nimic, am spus, calm. «Doar antispaţiu. Pricepi? Ca antimateria sau antigravitaţia! Ei bine, spaţiul-zero e antispaţiul.» în ultima zi îi explicasem asta de cel puţin două ori. Dar cred că voia doar să facă conversaţie.

Trecuse printr-o experienţă cumplită: fusese transformată într-o fiinţă controlată. Ştiam că nu putea să vorbească despre asta fără să izbucnească în plâns.

Din fericire, yeerkul care pătrunsese în capul Lorenei se afla la capătul ciclului său de hrănire. Yeerkii se hrănesc cu raze kandrona. La fiecare trei zile trebuie să iasă din „gazdă” şi să se întoarcă în bazin, spre a absorbi raze kandrona.

Aşa că i-am propus un târg yeerkului înfometat. Să o leg pe Lorena şi astfel să moară de foame. Sau să iasă de bunăvoie. Eram de acord să-i asigur hibernarea. Să-l congelez. Yeerkul decise că hibernarea era mai bună decât moartea prin înfometare.

Mi-am ţinut promisiunea făcută yeerkului. După ce a ieşit prin urechea Lorenei, l-am congelat. Apoi l-am evacuat în vidul spaţiului real. Într-o bună zi, va fi descoperit şi readus la viaţă. Cam aceleaşi şanse avea să fie atras în câmpul gravitaţional al unei stele şi să fie incinerat.

Mai ales că am avut grijă să-l evacuez în apropierea

unui soare.

Poate că toate astea nu prea erau în spiritul înţelegerii făcute de mine cu yeerkul. Dar oricum, nu-mi păsa de asta. Părerile mele despre comportamentul potrivit provocaseră dezastrul.

Eram un prost. Un copil tâmpit, trăind după principii de bună-cuviinţă şi dreptate luate de prin cărţi.

În război nu există bună-cuviinţă. Alloran încercase să mă înveţe asta. Am învăţat-o, dar prea târziu.

— Te-ai hotărât încotro ne îndreptăm, Elfangor? întrebă, cu blândeţe, Lorena.

— Nu ştie, spuse Chapman.

Îşi petrecea timpul stânci într-un ungher şi privind încruntat la noi doi. În capul lui Chapman fusese Subrisserul Şapte. Dacă prostănacul de om înţelesese lecţia, ei bine, n-o arăta deloc.

— Elfangor e derutat. Nu-i aşa? A dat-o rău în bară… Arbron s-a ales cu unul din trupurile alea cu o grămadă de picioare, Alloran a devenit primul andalit controlat. Era cât pe-aici să piardă Matricea Timpului. O să fie al naibii de greu să explici toate astea celor de acasă, nu-i aşa?

L-am ignorat. Înapoi, acasă. Dar mai era „acasă”? Eram aşteptat să revin? înapoi la părinţii mei? Să alerg liber pe iarba aceea pe care o cunoşteam atât de bine? Să-mi petrec timpul cu prietenii din copilărie?

Nu mai eram un puşti. Casa mea era încă acolo, dar eu nu voi mai aparţine niciodată acelui loc.

Lorena se aplecă peste mine.

— Elfangor! încearcă să depăşeşti situaţia! Ne învârtim în cerc în spaţiul-zero!

«Da, ştiu.»

— Ai făcut tot ce a depins de tine. Eşti doar un copil, ca şi mine.

«Sunt *aristh* în armata andalită. Nu m-am supus ordinelor prinţului meu şi, din această cauză, a fost înrobit

de yeerki. Yeerkii vor afla acum tot ce ştie Alloran despre sistemul nostru de apărare. Tot ce ştie despre forţa armelor noastre.

Tot ce ştie despre dispunerea navelor noastre. Bine măcar că nu e vreun savant, aşa că nu le poate dezvălui secretul tehnologiei metamorfozării sau software-ul computerelor. Dar va rămâne, totuşi cea mai mare victorie în domeniul spionajului din istoria yeerkilor.»

Chapman clătină din cap.

— Cred că am procedat corect când m-am dat cu yeerkii, este? Voi, andaliţii, vă duceţi la fund. Doar dacă…

Lorena îi aruncă o privire.

— De ce nu-ţi ţii gura?

Chapman se mărgini să rânjească.

— Doar dacă voi, andaliţii, nu veţi folosi Matricea aia a Timpului. Să mergeţi înapoi în timp şi să găsiţi primul grup de limacşi yeerki. Îi omorâţi şi întreaga lor specie dispare. Ca şi cum n-ar fi existat. Cum se numeşte asta… ah, da! Genocid! Eşti în stare de un mic genocid, Elfangor?

Am dat din cap, plictisit.

«Nu-ţi pierde timpul încercând să mă convingi, Chapman. Nu ţine!»

Lorena părea nedumerită.

— Ce vrei să spui?

«Încearcă să mă îndemne să folosesc Matricea Timpului. Ţine cont că a fost controlat, oricât de puţin a durat asta. Subrisserul Şapte i-a lăsat instrucţiunile, pentru cazul în care ceva nu o să meargă cum trebuie. Chapman ştie că, pentru a folosi Matricea Timpului, trebuie să mă întorc în spaţiul real. Continui să cred că yeerkii au implantat un dispozitiv de semnalizare pe *Jahar*. Dacă ne vom întoarce în spaţiul real, vom alerta toţi senzorii pe o distanţă de un milion de ani-lumină!»

După furia care se putea citi pe faţa lui Chapman, am ghicit că apreciasem corect.

Cel puţin eram în stare să fac un lucru bun. Să nu fiu atât de prost încât să cad…

Deodată, mă străfulgeră un gând. Dacă *Jahar* avea să se reîntoarcă în spaţiul real, yeerkii vor da năvală după ea.

Oriunde!

O capcană! Puteam să le întind o capcană!

Dar unde? încotro să asmut flota yeerkilor?

Spre *Starăword*\ Vechea mea navă. Urmărea o forţă armată a yeerkilor pe lângă Nebuloasa Graysha. Spera ca acolo să întâlnească o a doua navă-dom.

Două nave-dom. Plus *Jahar*. Îndeajuns de puternice pentru a ne descurca, indiferent câte forţe ar fi adunat yeerkii.

Am trecut la panoul de comandă şi am cerut coordonatele.

— Ai vreun plan? mă întrebă Lorena.

«Mai mult sau mai puţin», murmurai. Deja aveam unele îndoieli. «Există un loc numit

Nebuloasa Graysha. Nu cunoaştem prea multe despre ea. Dar sunt unele zvonuri despre o specie inteligentă care ar trăi în zona aceea. Şi mai sunt zvonuri că yeerkii explorează zona. Vechea mea navă *Starăword* a plecat într-acolo ca să încerce să localizeze o forţă militară de-a yeerkilor aflată în atenţia noastră.»

— Deci mergem acolo pentru a ne întâlni cu vechea ta navă. Cumva… nebuloasa aceea se află în apropierea Pământului?

«Nu.»

— Elfangor… oare mă voi mai întoarce vreodată acasă?

clorena, am să fac tot ce pot.»

Chapman fornăi.

— Şi ai văzut şi singură ce înseamnă ca Elfangor să facă tot ce poate. Aşa că poţi să-ţi iei adio de la Pământ!

capitol ul29

«Vom pătrunde în spaţiul real», am explicat.

«Dacă avem noroc, vom ajunge nu departe de *Starăword*. Dacă suntem din cale-afară de norocoşi, vor mai fi pe acolo şi alte nave andalite. Yeerkilor le va lua cam o oră ca să se arate.»

— Şi ce va urma? întrebă Lorena.

«O bătălie spaţială, presupun. În care se vor înfrunta navele de luptă ale andaliţilor şi navele-ploşniţă ale yeerkilor. Nici noi nu vom sta deoparte, fireşte.»

— Pot să te ajut?

«Da. Arată-mi cum poate fi legat un om», am spus, privind spre Chapman. «Nu vrem să facă vreo prostie.»

I-am legat picioarele şi mâinile, folosind o bucată de furtun. Apoi i-am legat, prin spate, mâinile de picioare.

— Încă un lucru, spuse Lorena.

Luă o bucată scurtă de furtun şi o legă în jurul feţei lui Chapman, acoperindu-i gura.

— Acum nu vom mai fi siliţi să-l auzim.

Am avut nevoie de câteva secunde să pricep. Multe specii comunică producând sunete cu gurile. Dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai putea readuce pe cineva la tăcere cu o bucată de furtun.

«Pentru a-l face pe un andalit să tacă trebuie să-l dobori», am spus. «Chestia aia n-o să-l rănească?»

— Nu. Din păcate.

Zâmbi, ca să-mi arate că glumise.

După toate prin care trecuse – de când fusese răpită de skrit na şi până când fusese controlată –, putea încă să râdă. Începeam să cred că greşisem când considerasem umorul o slăbiciune. Mă întrebam dacă Arbron mai putea să râdă.

— Elfangor… nu eşti tentat să faci ce a spus Chapman? Vreau să spun că eu, una, aş fi tentată să folosesc acea maşină a timpului pentru a schimba lucrurile. Mă înţelegi…

«Adică, întorcându-te în timp, ai începe cu evitarea răpirii de către skrit na?»

Ea râse.

— Nu, nu asta. Uite, viaţa mea a fost destul de anostă înainte de toate astea. Ştiu că atunci când mă vei duce pe Pământ îmi vei şterge din memorie toate întâmplările prin care am trecut. Şi totuşi, chiar dacă uneori a fost îngrozitor, nu cred că n-aş fi vrut să te întâlnesc. Dacă n-ar fi mama, care-şi face griji pentru mine, şi toate…

Eram surprins. Plăcut, fireşte.

«În nava skrit na, unde am găsit Mustangul, am dat şi peste nişte poze cu Pământul. Arăta straşnic. O iarbă încântătoare, cu copaci înalţi şi râuri care se învolburau printre stânci. Aşa e şi acasă la tine?»

— Avem şi noi locuri din acestea, spuse Lorena, zâmbind cu tristeţe. Exista un loc unde mergeam pe vremuri, pe când eram mică şi tata încă mai locuia cu noi. Înainte să plece la război. Un loc numit Yosemite. Stăteam într-un cort. Yosemite e aşa cum l-ai descris.

«Şi ţineaţi nişte cilindri mici, albi în gură şi zâmbeaţi, fermecaţi de frumuseţea din jur?»

— Cilindri mici, albi?! întrebă, nedumerită, Lorena. Apoi râse cu râsul acela ciudat de om, atât de plăcut: Ai văzut o reclamă la ţigări! Acei cilindri mici se numesc ţigări. De fapt, sunt nocive. Foarte nocive. Te îmbolnăvesc.

«Aşadar… aşadar, oamenii merg în locuri frumoase şi folosesc cilindri care să-i îmbolnăvească? De ce?»

Lorena însă râdea prea tare ca să poată răspunde. Şi foarte curând, fără să am nici cea mai mică idee de ce era atât de amuzant, am izbucnit şi eu în râs. Râsul meu nu putea fi auzit de Lorena, dar îl percepea mental.

— Prin urmare, spuse ea, după o vreme, de ce nu vrei să foloseşti Matricea Timpului?

Mi-am mişcat ochii auxiliari înainte şi înapoi, nesigur.

«Nu te poţi juca pur şi simplu cu timpul. Se spune că

e al naibii de complicat. Fireşte, poate aş reuşi să mă întorc în timp, cum a spus Chapman, şi să opresc evoluţia primilor yeerki din univers. Dar cine ştie câte alte lucruri n-ar fi afectate? Şi apoi, ca să fiu cinstit, cred că sunt îngrozit de ellimişti.»

— De cine?

«Se crede că ei sunt rasa care a construit Matricea Timpului. Cu mii şi mii de ani în urmă. Au construit-o, după care, brusc, au dispărut, întreaga specie a ellimiştilor a dispărut pur şi simplu!»

— Crezi că din cauză că au folosit Matricea Timpului?

«Nimeni nu ştie. Unii spun că ellimiştii încă există, dar s-au deplasat dincolo de dimensiunile spaţiu-timp cunoscute de noi. Alţii spun că ellimiştii au ajuns atotputernicia Am ridicat din umeri. «Fireşte, mai sunt şi unii care spun că au dispărut pentru totdeauna. Sau că nici măcar nu au existat. Acum, părinţii andaliţi le spun copiilor lor poveşti despre ellimişti.»

— Basme.

«În mitologia umană există fiinţe magice?»

— Bineînţeles. Avem şi noi zâne, elfi, spiriduşi, Moş Crăciun, hobbiţi[6], vârcolaci, vampiri… Avem chiar şi extratereştri.

Am râs, fără să vreau.

«Mda, extratereştrii sunt aducători de necazuri

— Nu dovedeşte Matricea Timpului căellimiştii sunt reali?

«Ei bine, nu ştiu! Dar dacă ellimiştii sunt reali, dacă într-adevăr trăiesc dincolo de dimensiunile cunoscute nouă, atunci au nişte puteri pe care nu ni le putem imagina. Să spunem… dar să lăsăm!»

— Nu, spune-mi, se rugă Lorena. Doar dacă nu ai altceva de făcut.

---

6 Fiinţe imaginare, inventate de romancierul J.R. Tolkien (1892-1973), autorul romanului Stăpânul inelelor.

«OK! Ei bine, ştii că spaţiu-timpul are zece dimensiuni. Există dimensiunile normale, sus-jos, stânga-dreapta şi înainte-înapoi. Apoi, există a patra dimensiune, care este timpul. Şi există alte şase dimensiuni, pe care nu le vedem şi nici nu le simţim. Nu simţim decât cele trei dimensiuni ale spaţiului, plus timpul.»

Lorena dădu cap. Mă întrebam ce însemna chestia asta. Dar cum nu-mi ceru să mă opresc, am continuat:

«Imaginează-ţi că, în loc de trei dimensiuni ale spaţiului, am avea doar două. Imaginează-ţi că am fi plaţi şi n-am putea merge în sus sau în jos, ci doar în celelalte două direcţii. Să ne numim platiformi. Pricepi?»

— Ca şi cum am trăi pe o bucată de hârtie, spuse Lorena.

«Exact! Ar fi ca şi cum am fi desenaţi pe o foaie de hârtie. Şi dacă cineva ar desena o cutie în jurul nostru, n-am mai fi în stare să ieşim niciodată. Pentru că liniile reprezentând cutia ar fi pereţii. Dar ce se întâmplă dacă apare o persoană în trei dimensiuni? O asemenea persoană i-ar putea ridica pe platiformi din cutie pentru a-i scoate afară. Platiformii nici măcar n-ar şti ce s-a petrecut cu ei, pentru că nu au mai fost niciodată în sus sau în jos. Nici măcar nu ştiu că există sus şi jos.»

— Vrei să spui că noi suntem aidoma platiformilor. Doar că trăim în trei dimensiuni, nu în două. Aşadar, am fi cubiformi sau ceva în genul ăsta.

«Da. Prin urmare, dacă apare o persoană care trăieşte în mai multe dimensiuni decât noi, aceasta ar fi în stare să facă lucruri pe care noi nu le putem face.»

— Ellimiştii! Asta sunt ei?

«Poate. Aşa cum spuneam, nimeni nu ştie. Dar cineva a construit Matricea Timpului. Cineva real. Cineva care nu mai este aici.»

— Fir-ar…

«Aşadar, am putea folosi Matricea Timpului pentru a

intra şi a ieşi din timp. Sau poate că am dispărea, cum s-a întâmplat cu ellimiştii.»

— Sau pur şi simplu i-am scoate din sărite pe ellimişti, spuse Lorena.

«Exact!»

— Dar dacă vei da Matricea Timpului semenilor tăi, ei nu o vor folosi? Cu orice risc?

«Cu o săptămână în urmă aş fi zis: categoric nu! Aş fi spus că noi, andaliţii, nu facem aşa ceva. Nici măcar în război.»

— Dar acum… ceea ce a făcut Alloran pe planeta hork-bajirilor a fost rău, nu-i aşa?

M-am uitat la ea cu ochii mei principali.

«Lorena, nu mai ştiu ce este bine şi ce este rău. Pur şi simplu nu mai ştiu.»

Computerul îmi semnală că ne aflam în apropierea punctului de translaţie.

«Reintrăm în spaţiul normal», am spus. «Şi apropo… dacă vom supravieţui şi te voi duce înapoi pe Pământ, o să-mi arăţi locul acela cu iarbă, copaci şi cascade înalte?»

— E ca şi făcut, spuse Lorena.

«Şi am putea avea şi un Mustang?»

Ea îşi puse braţul în jurul mijlocului meu şi mă privi adânc în ochi cu cei doi ochi ai ei, mici şi albaştri.

— Tot ce vrei, Elfangor. Dar fără cilindri albi.

deşi în din spaţiul-zero… acum!»

Spaţiul-zero este albul mort. Spaţiul normal este, de obicei, întunericul adânc, prevăzut cu stele care ard cu lumini de un alb-strălucitor, roşu-pal sau albastru-rece.

Dar spaţiul acesta nu era aşa.

— Iisuse! Uluitor!

«N-ai mai fost niciodată în apropierea unei nebuloase», am observat eu.

Dar, de fapt, până şi eu eram impresionat.

Nebuloasa era un nor de praf atât de mare, încât o

duzină de sisteme solare de mărimea celui al Pământului s-ar fi putut pierde în ea, având spaţiu destul. Era aidoma unui nor straniu, răsucit. Un nor purpuriu şi portocaliu, părând să cuprindă stele strălucitoare.

— E atât de frumos!

«Da. Şi dacă pe aici se mai află şi *Starăword*, atunci e cu adevărat minunat.»

M-am uitat la Chapman. Era legat şi cu căluş la gură. Mă privi şi el.

«Chiar în acest moment, navele yeerkilor sunt sesizate de „spionul” pe care ni l-au ataşat. În scurt timp, vor fi aici. Manevrez un senzor radar pentru a depista orice navă andalită. Dar e greu, cu nebuloasa asta în jurul nostru. Praful bruiază senzorii.»

— Ne aflăm la distanţă mare de Pământ?

«Da. Chiar şi după standardele spaţiului. Suntem la sute de ani-lumină distanţă.»

Lorena privi nebuloasă. Îşi muşcă uşor buza cu dinţii şi-şi luă mâna din jurul mijlocului meu.

Oamenilor le place să se atingă. La început pare ceva ciudat. Dar m-am obişnuit.

«Voi încerca să iau legătura cu *Starăword*», am spus.

Am stabilit, telepatic, legătura cu sistemul de comunicaţie.

«Către orice navă andalită din această zonă, către orice navă andalită din această zonă! Aici e *Jahar*!»

Eram pregătit să aştept. Am fost şocat să aud vocea căpitanului Feyorn.

«*Jahar*! *Jahar*! Alloran, tu eşti? Suntem atacaţi. Repet, suntem atacaţi! Ai putea să…»

«Starăword, te-am pierdut! Starăword!»

Am verificat display-ul. Da, eram într-o situaţie grea! Am introdus coordonatele noii traiectorii de zbor în computerul de bord.

clorena, lasă-te la podea. Sprijină-te bine cu spatele

de perete. Am de gând să folosesc Arderea Maximă!»

Ea alergă şi se lăsă la podea, în vreme ce eu am pornit motoarele. Dar accelerarea era aproape imperceptibilă. *Jahar* avea nişte compensatoare extraordinare. Şi, deşi nu exista niciun semn de accelerare, nava zbura prin spaţiu.

— Elfangor, ce se întâmplă?

«Nu ştiu. Dar am pregătit toate armele.»

La Arderea Maximă, ne-a luat mai puţin de zece minute să identificăm marea navă-dom. Apăru pe ecran la scară mărită. Părea o baghetă strălucitoare de oţel, cu o jumătate de minge sclipitoare la un capăt. Motoarele erau oprite. În spaţiu, în jurul ei, se aflau vreo douăsprezece sau chiar mai multe nave de luptă de-ale noastre.

Dar ceea ce-mi atrase privirea fură asteroizii – bucăţi de rocă dure, întunecate, rostogolindu-se încontinuu. *Starăword* părea să se afle în mijlocul unui câmp de asteroizi. Doar că era neobişnuit. Asteroizii se găsesc pe orbitele stelelor. Nu exista nicio stea îndeajuns de aproape ca să poată ţine o puzderie de asteroizi în câmpul ei gravitaţional.

— Hei, se mişcă! spuse Lorena.

«Ce tot spui acolo?» am întrebat.

A sunat destul de nepoliticos, întrucât eram preocupat să dezleg misterul. Şi, ca să fiu sincer, nu mă aşteptam ca o fiinţă umană să-mi poată fi de folos.

— Bolovanii ăia. Asteroizii ăia. Priveşte! Priveşte-i!

Am întors ochii auxiliari. Apoi, brusc, am privit cu toţi patru ochii.

«Se mişcă! Sunt dotaţi cu energie!»

Cum priveam aşa, înlemniţi, mi se păru că unul dintre asteroizi are o coadă. Era un nor de plasmă fierbinte! Asteroidul se întoarse! îşi schimbă cursul şi trase asupra unei nave de luptă din preajma lui *Starăword*.

Nava trase o rafală cu shredderul. Raza dispăru cu

iuţeală în vid. Asteroidul străluci în locul în care-l atinsese shredderul şi-şi mări viteza.

Nava încercă s-o şteargă. Dar, spre uimirea mea, asteroidul acceleră. Se poziţionase în coada ei, răsucindu-se, învârtindu-se, accelerând, şi apoi…

— Oh, Elfangor! Priveşte!

«Nu! E imposibil!»

Un stâlp de piatră vie ieşi din asteroid, aidoma unei arme primitive. Lovi nava. Am observat un norişor, în timp ce aerul ieşea din navă.

Apoi asteroidul se plie în jurul navei condamnate. Rapid, de neoprit, până când, în doar câteva secunde, întreaga navă de luptă a fost acoperită de roca vie.

Asteroidul devorase nava!

— Ce *sunt* chestiile alea? întrebă Lorena, îngrozită.

«Nu ştiu! N-am auzit şi nici n-am văzut vreodată ceva asemănător. Mi se par lucruri imposibile!»

— Par nişte asteroizi vii sau ceva în genul ăsta.

«Cred că asta şi sunt! Dar, repet, e imposibili în timp ce priveam, cuprins de oroare, o a doua navă de luptă a fost prinsă şi înghiţită de o rocă vie.

«*Starăword* va începe acum să tragă», am spus, încrezător. «Shredderul unei nave-dom poate face bucăţi o planetă! O să termine imediat cu chestiile astea!»

ŢŢŢŢIIIUUU! ŢŢŢŢIIIUUU!

Nu mai văzusem până atunci armele de pe *Starăword* trăgând. Eram copleşit. Razele verzi, mai groase decât trunchiul unui copac, străbătură spaţiul şi loviră un asteroid cu o putere care ar fi produs o gaură într-o lună.

Asteroidul străluci intens. Dar nu explodă. Nu se dezintegră. Nu se topi.

Se întoarse!

«S-a luat după *Starăword*!»

Zeci de asteroizi umpleau spaţiul din jurul lui *Starăword*. În apropiere, la nici trei sute de mile, am zărit

o altă navă de luptă, răsucindu-se şi învârtindu-se, în încercarea de a scăpa de o rocă vie.

cântră în spaţiul-zero!» am strigat. «Orice ar fi chestiile astea, nu pot zbura în spaţiul-zero!»

Presupun că pilotul de pe nava de luptă gândea ca şi mine. Motoarele prinseră să strălucească, în timp ce erau solicitate la puterea maximă pentru a executa saltul în spaţiul-zero. Dintr-odată, alţi trei asteroizi se apropiară de navă. Îi blocară calea. Un uriaş braţ de piatră ieşi în afară şi lovi violent nava de luptă.

Pilotul a fost aruncat afară, în spaţiul pustiu! A mai dat câteva secunde din copite, apoi a rămas nemişcat.

— Oh, Dumnezeule!

«Nu! Nuuu! Nuuu!»

Starăword trase cu toate armele din dotare, luminând spaţiul cu raze strălucitoare. Dar fără folos. De fapt, păreau să atragă şi mai mulţi asteroizi.

— Hei! Nu face decât să-i capteze! strigă Lorena. Motoarele şi armele îi atrag!

«Ai dreptate!»

Nu ştiam ce mă şoca mai mult. Că aceşti asteroizi erau atraşi de descărcarea de energie, sau că lucrul ăsta fusese observat de fata de om.

M-am repezit la modulul de comunicaţii.

«*Starăword*, *Starăword*, aici *Jahar*! Asteroizii sunt captaţi de descărcarea de energie! îi atrageţi spre voi!»

Nu ştiam dacă mesajul meu fusese recepţionat sau nu. Dar chiar în acel moment, mi-am dat seama că aveam o puzderie de probleme. În spatele nostru, îşi făcură apariţia două nave de-ale yeerkilor, ieşind din spaţiul-zero! Se aflau la mai puţin de cinci mii de mile!

O navă-bazin, aidoma unui păianjen gras, stângaci, cu trei picioare. De cum apăru în spaţiul real, prinse să lanseze nave-ploşniţă de luptă.

Iar pe lângă nava-bazin se afla ceva ce nu mai

văzusem niciodată. O navă neagră ca smoala, aşadar, puţin vizibilă. Era mai mică decât nava-dom, dar mai mare decât o navă-ploşniţă. Ceea ce părea a fi puntea era un diamant cu margini colţuroase, prins printr-un ax lung, triunghiular, de două motoare. Motoarele aveau o formă ciudată, asemenea tăişurilor unui topor cu două capete.

Totul arăta ca o armă veche – un topor de luptă. Părea o navă a hork-bajirilor. O navă-lamă.

Nu mă întrebaţi cum de mi-am dat seama. Nu cred în chestii psihice, deşi unii andaliţi o fac. Dar ştiam cine era în acea navă-lamă.

Am simţit o ură rece. Ură pentru acea navă neagră. Ură pentru monstrul la crearea căruia contribuisem.

«Aşadar, e încă în viaţă», am murmurat. «De astă dată, n-o să mai am milă.»

Locul se aglomeră repede. Nave ale yeerkilor, ale andaliţilor şi imposibilii asteroizi ucigători. Dar yeerkii erau la mii de mile în spatele meu, iar eu eram la mii de mile de flota andalită. Dacă eram norocos, yeerkii nu aveau să detecteze cu senzorii lor nava-dom.

Şi nu vor detecta nici asteroizii care aduceau moartea.

Computerul licări, semnalând o intrare în comunicare. Una vizuală, dar şi telepatică. Imaginea care apăru pe ecran era a unui andalit.

Figura cunoscută a lui Alloran-Semitur-Corrass. Dar pe acea figură familiară se citea o ticăloşie de nedescris.

«Ah, tu eşti Elfangor, dacă nu greşesc!» spuse Subrisserul Şapte. «Sper că mai ai Matricea Timpului! Mă aflu aici ca să ţi-o iau.»

Încă nu mă vedea. Trebuia să gândesc repede. Am înhăţat un shredder de mână şi l-am potrivit la cel mai jos nivel.

«Lorena! Ascultă! Subrisserul nu ştie că tu nu mai eşti controlată, la asta. Stai în spatele meu, unde să te

poată vedea, atunci când voi comuta pe imagine. Lasă-mă să vorbesc câteva secunde, apoi trage cu asta. Dar pe lângă mine, pricepi?» – Da, spuse ea.

Am comutat imaginea pe ecran.

«ia te uită, Subrisserul Şapte! Ai supravieţuit! Foarte rău!»

«Am supravieţuit. Dar era cât pe ce să mă distrugi. Chiar aşa! Şi, apropo, nu mai sunt Subrisser Şapte. Sunt primul care a capturat un trup de andalit. Am dat mai multe informaţii asupra desfăşurărilor de forţe ale flotei andalite decât s-au obţinut într-un secol de spionaj. Aşadar, nu mai e vorba de niciun *subrisser*. Te adresezi *Visserului* Treizeci şi Doi.»

«În ceea ce mă priveşte, pentru mine eşti tot un vierme. Vrei Matricea Timpului?» am întrebat. «Vino şi ia-o. Îţi promit o…» ŢŢŢIIIUUU!

Lorena acţionă shredderul, fixat la nivelul de jos. Am tresărit brusc şi m-am prăbuşit în faţă, întrerupând în cădere imaginea.

Am sărit din nou în picioare.

— Vrei asta înapoi? întrebă Lore na, întinzându-mi shredderul.

«Nu. Păstrează-l. Te-ai descurcat bine. Foarte bine. Perfect calculat. Visserul va considera că încă te afli sub control. Va crede că m-ai anihilat. O să opresc motoarele şi întregul sistem de energie. Vom aştepta aici să apară subrisserul.»

— Crezi c-o să meargă? întrebă, temătoare, Lorena.

«Dacă dăm greş, niciunul dintre noi nu va mai ajunge în Yosemite», am spus.

— Ţi-a luat ceva timp să înveţi să glumeşti, Elfangor!

N-a trebuit să aşteptăm prea mult. Nava-lamă îşi porni motoarele şi parcurse cele câteva mii de mile în doar câteva secunde.

«Vino-ncoace, Visser-oricare-ar-fi-numărultău-acum.

Vino la tata», am murmurat mai mult pentru mine.

Am fixat sheredderele spre pântecul navei-lamă. Eram foarte calm. În ciuda bătăliei care se ducea în jurul lui *Starăword*. În ciuda apropierii navei visserului. Nu aveam nevoie decât de o singură lovitură. Aveam să aştept până mă va găsi. Şi apoi…

JAAAPPP!

— Ah!

Chapman! Se dezlegase şi-o lovise pe Lorena peste picioare. Fata căzu rău de tot. Shredderul pe care-l ţinea în mână zbură pe podea.

Omul era mai încet decât mine. Dar era mai aproape. Mâinile lui apucară shredderul cu câteva secunde înainte s-o fac eu.

ŢŢŢIIIUUU!

Trăgea!

M-am ferit! Nava-lamă se apropia.

ŢŢTHIUUU!

«Ahhhh!»

O lovitură strălucită. Raza îmi lovi braţul stâng şi piciorul stâng din faţă. Durerea mă străbătu ca nişte cioburi de sticlă. Braţul meu stâng era ţeapăn ca o piatră. Piciorul stâng din faţă era rănit. Puteam să mă ţin pe picioare, dar mă mişcam foarte greu.

— Cum îţi place asta, andalitule? croncăni Chapman, ridicându-se în picioare.

Îndreptă shredderul spre mine.

— Oh, aşa m-am săturat de tine! strigă Lorena.

Încă întinsă pe punte, îşi strânse picioarele şi le aruncă în sus. Ambele ei copite artificiale îl loviră pe Chapman în punctul de întâlnire dintre picioare şi trup.

— Aaahhhh! horcăi Chapman.

Îşi duse amândouă mâinile la locul lovit, încă ţinând shredderul. Cred că îl durea al naibii de tare!

— Dar de asta ce zici? întrebă Lorena.

Făcu un salt care-o ridică de pe punte şi trimise o lovitură înaltă, ce-l nimeri pe Chapman sub bărbie. Capul lui zvâcni pe spate. Lorena îi smulse shredderul.

— Ştii, Chapman, chiar faci de ruşine rasa umană, spuse ea. M-ai supărat rău de tot.

— De partea cui eşti? hârâi Chapman.

— Nu de a ta, spuse Lorena.

Trase cu shredderul, iar Chapman se înmuie dintr-odată.

BUM! BUM!

Jahar se cutremură din cauza unei ciocniri uşoare. Nava-lamă ajunsese! Ne abordase!

Priveam, pe jumătate paralizat, la trapa care începea să se deschidă.

Capitolul 32]

Trapa se deschise.

— Lorena! Shredderul L. Trage!

Trapa sări într-o parte cu zgomot. Lorena trase!

ŢŢŢIIIUUU!

Un războinic hork-bajir căzu pe spate. Apăru un braţ care se întinse peste hork-bajirul controlat, ţintind cu un lansator Dracon.

Un braţ de andalit!

ŢŢŢŢUllUUU!

Lansatorul Dracon trase! Lovitura mă rată, dar o nimeri pe Lorena, aruncând-o, inconştientă, în mine. Cu numai trei picioare valide, am căzut pe punte, exact pe braţul meu ţeapăn. Lorena ateriză peste mine.

Creatura malefică, yeerkul care furase trupul lui Alloran, îl împinse deoparte pe hork-bajir, în vreme ce eu încercam, disperat, să mă eliberez de Lorena.

Visserul pătrunsese înăuntru! Era la bordul lui *Jahari*

Aveam o singură şansă. Doar una. Apoi să-l las pe yeerk să mă ucidă. Am plesnit cu coada, ochind fără să văd. Visserul sări, în mod reflex, înapoi. Dar nu pe el îl

ţintisem.

Vârful cozii lovi tabloul de comandă. Şi, spre marea mea bucurie, am auzit…

Jahartrăsese. Punct ochit, punct lovit! Punct ochit, punct lovit în pântecul navei-lamă.

«Nuuu!» ţipă visserul.

BUUUMMMMM! Nava-lamă se desprinse de *Jahar*!

FFFFÂÂÂŞŞŞŞ! Trapa era acum deschisă spre spaţiu! Aerul ieşi din navă, iar aceasta intră într-o mişcare de rotaţie. Tot ce nu era legat sau fixat zbură prin trapa deschisă.

Hork-bajirul care zăcea, fără cunoştinţă, fu aruncat în spaţiu. Trupul inert al lui Chapman aluneca spre trapă. Visserul zăcea pe podea.

De acolo, visserul yeerk îndreptă lansatorul Dracon spre mine.

«Eşti o permanentă sursă de necazuri, Elfangor! Acum, mori!»

Disperat, am lovit cu coada.

VVUUMMM! Ceva se ciocni de noi cu putere, chiar când yeerkul apăsa pe trăgaci.

ŢŢŢIIIUUU! Lansatorul Dracon mă rată!

Căutam cu disperare aerul. Oxigenul se epuizase. *Jahar se* rotea, lipsit de control, prin spaţiu.

Visserul se lovea de pereţi, în timp ce nava se răsucea sălbatic. Trupul Lorenei se rostogoli către trapă, pe care însă dispozitivele automate de siguranţă ale navei o închideau încet, încet.

Ne roteam încontinuu; privind afară, am observat nave de luptă andalite acoperite de asteroizii vii. Aceeaşi soartă o avu şi o navă-ploşniţă de-a yeerkilor.

Într-o străfulgerare, am văzut nava-lamă aruncată cât colo.

Şi apoi… venind spre noi… năpustindu-se asupra noastră… un asteroid!

VVVVUUUMMMM!

Asteroidul se lipi de biata *Jahar* aflată în agonie. Zăcând fără ajutor, am văzut, în străfulgerări de o intensitate înnebunitoare, cum hubloul devenea tot mai negru. Pe jumătate acoperit acum! Pe jumătate acoperit de piatra vie!

Asteroidul ne acaparase!

Am fost aruncat cu violenţă de forţa de acceleraţie, în timp ce asteroidul se îndepărta de câmpul de luptă, ţinând-o bine pe *Jahar*.

Compensatoarele lui *Jahar* nu mai funcţionau. Nava murise. Pe jumătate leşinat din cauza lipsei de aer, mă bălăbăneam, încercând să lupt cu dementa forţă a gravitaţiei.

Aer! Aveam nevoie de aer!

Generatorul de energie pentru cazuri de urgenţă ar fi trebuit să pornească. Dar puterea navei se stinsese, absorbită de asteroidul devorator de energie.

Aer!

Plămânii mei ardeau! Inima mea bătea nebuneşte, încercând, fără şanse, să pună sângele în mişcare. Rezervoarele manuale pentru starea de urgenţă… trebuiau să… să…

Dar poate că nici nu mai conta… Poate că nu mai avea sens să lupt. Arbron… pierise. Alloran… mai rău decât atât. Lucruri îngrozitoare… privelişti îngrozitoare…

Să se sfârşească totul! E bine fără aer. E bine să tragi în plămâni şi să nu simţi nimic. Cădeam tot mai jos, şi mai jos, şi mai jos!

Niciun motiv de îngrijorare. Nimic de care să-ţi fie frică.

Lasă să se termine, Elfangor!

Lasă să se sfârşească…

Partea a treia Moartea unui străin capitolul 33

Aer!

Plămânii mei ardeau. Inima îmi bătea nebuneşte. Mintea nu mai lucra din cauza lipsei de oxigen. Pe măsură ce mă pierdeam, o oboseală de moarte lua locul groazei.

Gravitaţia artificială a navei dispăruse. Pluteam, lipsit de greutate, cu podeaua, cu pereţii şi cu întregul habitaclu învârtindu-se haotic în jurul meu.

La ce să-mi pese? La ce să rezist? De ce să nu las totul să se sfârşească, aici, acum, dacă *Jahar a* intrat în monstruoasa gaură neagră?!

Viaţa mea era un dezastru. Eşuasem în multe privinţe… Nu reuşisem să-l salvez pe Arbron, care se transformase pentru totdeauna în taxxon. Nu reuşisem să-l împiedic pe yeerkul numit Visserul Treizeci şi Doi să fure trupul prinţului meu Alloran-Semitur-Corrass. Nu reuşisem să mă apăr de atacul surpriză al asteroizilor vii. Eşuasem chiar şi în încercarea de a-i proteja pe cei doi oameni de care ar fi trebuit să am grijă.

Şi, cei mai rău din toate, nu reuşisem să duc Matricea Timpului poporului meu. Matricea Timpului: puterea de dincolo de orice imaginaţie!

Lipsa de aer! în capul meu se învârteau imagini şi gânduri incoerente. Lipsa de aer! într-o navă care se rotea, scăpată de sub control, prin spaţiu.

Prin hubloul încă funcţional, am zărit uriaşa spirală de praf şi resturi care marca apropierea de gaura neagră. În centrul acestei spirale, ochiul nu putea distinge nimic. O stea în colaps atât de densă, încât gravitaţia ei reţinea până şi lumina.

Da, Elfangor, mi-am spus în sinea mea, sfârşeşte-o odată!

L-am zărit apoi pe monstruosul Visser Treizeci şi Doi, singurul din galaxie care reuşise să controleze un andalit. Singurul yeerk care reuşise să acapareze un trup de andalit. Părea inconştient din cauza lipsei de oxigen. Era aruncat de colo, colo, pe podeaua rotitoare, în

imponderabilitate, cu cele patru picioare fluturând, cu braţele şi coada încâlcite între ele.

Am încercat să mă agăţ de o ieşitură din tabloul de comandă. Nava se răsucea şi am simţit ceva mare şi moale izbindu-se de mine.

Era Lorena. Fata de om. Inconştientă. Riscând să nu-şi mai revină niciodată, dacă nu reuşeam să ajung la rezerva de oxigen şi să o manevrez manual.

Într-un moment de luciditate, am realizat: nu aveam încotro! Arbron fusese cuprins de o disperare fără margini şi voia să moară, iar eu îl împiedicasem. Pentru că fără viaţă nu există nici disperare, nici speranţă.

Nu aveam dreptul să o lipsesc de speranţă pe Lorena, indiferent cât de rău mi-ar fi fost.

Am cercetat, cu toţi cei patru ochi ai mei, acea lume nebună, rotitoare, de coşmar, şi am găsit comenzile pe care le căutam. Vedeam ca prin ceaţă, dar mi-am fixat ochii auxiliari pe ele.

Era foarte greu. Foarte greu să deosebesc susul de jos şi dreapta de stânga, cu totul rotindu-se împrejur şi cu bietul meu creier privat de oxigen, epuizat total.

Şi totuşi, trebuia să ajung la comenzi.

Aveam o şansă. Doar una. Nu eram în stare să încerc şi a doua oară.

Am ochit obiectivul, am lovit din coadă şi am zburat prin cabină, în imponderabilitate. Ratare! Am încercat să mă agăţ! Ratare! Am zburat, neputincios, înapoi.

Pe neaşteptate, mă înhăţă o mână care mă conduse la tabloul de comandă. O mână de *om*\ Imposibil! Lorena îşi revenise! în apropierea vidului. Fără aer. Cu temperatura coborând nebuneşte spre zero absolut!

Îşi recăpătase cunoştinţa! Şi văzuse ce voiam să fac. Mă împinse înapoi spre comenzi. De data asta, am reuşit să mă agăţ bine. Am activat tabloul de comandă şi am tras mânerul mecanic pentru eliberarea oxigenului.

Fireşte, nu poţi vedea aerul. Nici pe piele nu-l prea simţi în cea mai mare parte a timpului. Dar când îţi lipseşte, o ştii cu vârf şi îndesat!

Plămânii mei inspirau, dar nu sorbeau nimic! Nimic!

Plămânii mei hârâiră şi acum, dar de data asta, am simţit o undă vagă de ceva.

Am inspirat din nou şi…

«Ahhh!»

O durere acută, imediat ce plămânii uscaţi mi se umplură cu aer.

Aer! Am respirat adânc de câteva ori la rând, fiecare inspiraţie chinuindu-mă, dar mai puţin decât cea dinainte. Dar era o durere suportabilă.

M-am agăţat cu mâna stângă de tabloul de comenzi, cu copitele în aer, cu coada în derivă în spatele meu. Pentru o vreme, m-am mărginit să respir şi să mulţumesc întregului univers pentru faptul de a-mi fi permis să simt din nou aerul în plămâni.

«Eşti teafără?» am întrebat-o pe Lorena.

Zâmbi în felul în care o fac oamenii, ridicându-şi colţurile gurii. Era un surâs firav, nesigur. Dar mă bucuram să-l văd.

— Am crezut că am mierlit-o, spuse ea.

«Mierlit-o?! Oh! Morţi! Da, am fost foarte aproape. Dar voi, oamenii, nu renunţaţi prea uşor, nu-i aşa?»

— Nici voi, andaliţii, spuse ea. Şi acum?

Supravieţuisem. Visserul părea să-şi recapete şi el cunoştinţa. Celălalt om, Chapman, era încă leşinat, plutind alene în dreptul peretelui opus, aidoma unei păpuşi din cârpe.

«Acum avem aer, dar nu şi putere. Asteroidul viu a secătuit nava de energie. Suntem în cădere spre o gaură neagră.»

— Oh, asta nu e bine, spuse ea.

«Dacă vom cădea în gaura neagră, ne vom dezintegra

până la ultimul atom. Nava, noi toţi vom deveni nişte simpli atomi.»

— Mda, am învăţat în şcoală despre găurile negre.

Eram surprins că oamenii cunoşteau astfel de lucruri.

«Există o singură cale de ieşire din situaţia asta, andalitule!»

Visserul Treizeci şi Doi. Simplul sunet al vocii sale mă umplu de furie. Semăna perfect cu vocea lui AI Io ran. Dar ştiam că mintea lui Alloran era în acel moment prizonieră în propria cutie cranianã. Putea vedea, auzi, simţi, dar nu putea controla nimic. Yeerkul îi mişca braţele, picioarele şi coada. Yeerkul decidea când să respire şi cum.

Yeerkul mă fixă şi se hotărî să comunice telepatic.

M-am întors pentru a-i face faţă. N-aveam idee care dintre noi avea să câştige într-o luptă cu cozile. Avea experienţa lui Alloran de partea lui. Dar observasem că eram mai rapid decât Alloran.

«Nu fi prost, Elfangor», rânji visserul. «Ce-am câştiga noi doi dacă ne-am înfoia frumoasele cozi andalite şi am lovi cu ele?!»

«Ai o idee mai bună?» am întrebat. «Pentru că eu, unul, am o mulţime de motive să te provoc la o bătaie cu cozile.»

Visserul râse.

«Mă învinovăţeşti pe mine pentru toate eşecurile tale? Nu eu sunt acela care şi-a părăsit prietenul în lumea taxxonă, prins în corpul acela scârbos de vierme. Nu eu sunt acela care nu s-a supus ordinelor prinţului său şi a lăsat să scape zece mii de yeerki. Un pic de indisciplină care a contribuit la căderea bietului Alloran.»

Tare aş fi vrut să nu aibă dreptate. Dar era adevărat. Şi este greu să ignori adevărul. Şi inutil, de altfel.

«Propui ceva, yeerkule?»

«Da. Ne aflăm într-o navă inertă, în cădere spre o gaură neagră. Dar există o cale de ieşire. Matricea

Timpului!»

Mă uitam la el cu ochii principali. În schimb, ochii auxiliari o surprinseră pe Lorena privindu-mă cu speranţă.

«În caz că nu ai observat, visserule, Matricea Timpului se află în afara navei. *În afară*! De fapt, s-ar putea să se fi eliberat şi să plutească în derivă. Era ţinută pe loc de funiile energetice, care s-au dus.»

«Gravitaţia», spuse yeerkul. «Există destulă atracţie între navă şi Matricea Timpului ca să o ţină pe aproape.»

Am făcut calculele necesare în gând. Avea dreptate. Matricea Timpului se putea afla chiar în apropierea navei.

«Şi cum crezi c-o să putem pune mâna pe ea?» am întrebat.

«Va trebui să ne unim forţele, andalitule. Şi încă repede!»

Capitolul 34

«Să ne unim forţele?!»

«Unul dintre noi va trebui să iasă afară. Legat de o funie sau de un furtun. Celălalt va ţine funia. Aşadar, cineva va trebui să se afle la celălalt capăt.»

«Şi ce să facă? Să împingă Matricea Timpului prin trapă? Ar însemna să pierdem tot aerul pe care-l mai avem. Şi nu mai dispunem de câmpuri de forţă.»

«Da! E o chestie de viaţă şi de moarte! spuse visserul. Putem folosi timp de cinci minute căştile pentru urgenţă.»

M-am uitat la el cu ochi goi.

«Care căşti?»

«Ai uitat că-l controlez pe Alloran. Şi că asta e nava lui. Cunosc deci toate secretele navei. Există nişte căşti de urgenţă, prevăzute cu aer. Alloran le ţinea exact pentru situaţii de genul ăsta.»

Am cugetat la chestia asta vreo câteva secunde. Mi-era silă să cooperez cu yeerkul. Dar ce altă şansă aveam?

«lată condiţiile mele: voi ieşi eu. Tu vei ţine funia.»

Yeerkul râse.

«Şi când vei ajunge la Matricea Timpului, o vei activa şi vei dispărea, lăsându-mă aici.»

«Nu, n-aş părăsi-o pe Lorena… vreau să spun, pe oameni. Cercetează-i mintea lui Alloran. El ştie asta. Vei vedea că nu mint.» Visserul Treizeci şi Doi se gândi o clipă.

«Bine, se pare că ai dreptate. Alloran e de părere că ţi-ai format unele simţăminte patetice pentru fata de om. În caz că te vei gândi să mă trădezi, îţi amintesc că mai am coada. Şi, în vreme ce am aluneca spre gaura neagră, ţi-aş tortura prietena aşa cum ştiu eu.»

În câteva minute, am rupt o bucată de cablu de la panoul de control pentru a obţine frânghia de care aveam nevoie. Deşi în condiţiile date nu cântăream nimic, eram suficient de greu ca să rup o funie subţire.

Aşa cum spusese, Visserul Treizeci şi Doi găsise patru căşti prevăzute cu rezervoare de aer. Fuseseră depozitate în cabinele personale. Erau modele simple, însă eficiente. De fapt, erau un fel de saci din plastic care se trăgeau peste cap şi se încheiau la gât. Mai exista şi un mic rezervor cu oxigen. Foarte mic. Căştile erau proiectate pentru cinci minute. Amestecul de oxigen şi alte gaze, ca şi alţi compuşi îmi vor proteja corpul de depresurizare în vid.

După cinci minute însă, aerul mi se va termina. Oxigenul din corpul meu se va dilata, fiecare vas de sânge va exploda, iar ochii mi se vor sparge. O moarte dureroasă.

Nu-i explicasem detaliile astea Lorenei.

Mi-am pus casca şi am ajutat-o şi pe Lorena să şi-o pună pe-a ei. Am tras una şi pe capul lui Chapman, aflat încă în stare de leşin. Apoi mi-am înnodat cu grijă cablul în jurul mijlocului.

«Gata?» mă întrebă visserul.

«Sunt gata», am spus. «Tu ai grijă de tine, yeerkule!»

Visserul râse.

«Alloran are mare dreptate în ceea ce te priveşte!

Eşti un mic nătâng arogant, nehotărât şi moralist.»

«Lorena!» am strigat. «Vom deschide trapa. Aerul va ţâşni afară, dar mult mai domol ca înainte. Totuşi, ţine-l sub observaţie pe semenul tău. Nu vrem să fie absorbit în spaţiu.»

— *Nu* vrem? se miră Lorena.

M-am uitat la ea, încurcat.

— Sarcasm! explică ea. Un gen de umor.

Aş fi râs, dar eram prea speriat. Am înhăţat casca şi mi-am umplut plămânii cu aerul din habitaclu. Apoi mi-am pus-o, am comutat pe oxigen şi i-am făcut semn Visserului Treizeci şi Doi.

Trapa prinse să se deschidă. Tot ceea ce putuse fi aspirat în spaţiu dispăruse deja, aşa că nu se petrecu nimic deosebit. Doar un fel de briză, apoi nimic. Trapa era acum deschisă. Dar frigul a fost ca un pumn. Un frig pe care nimeni, de pe nicio planetă, nu şi-l poate închipui.

Am rămas în prag, privind spaţiul. Sub mine, dincolo de orice imaginaţie, se afla spirala de praf ce alimenta gaura neagră. La marginea cea mai îndepărtată a spiralei se găsea o stea. O stea golită de gaura neagră. Un uriaş şi lung jet de gaz fierbinte era absorbit de gaură de pe steaua aceea.

Speram să nu existe planete în jurul stelei. Speram că nicio specie inteligentă nu-şi găsise astfel sfârşitul, atrasă de forţa găurii negre.

Apoi m-am văzut pe mine plutind liber prin spaţiu. Căzând fără oprire spre monstrul negru. Mi-am scuturat capul pentru a scăpa de imaginea asta.

«Concentrează-te, Elfangor», am murmurat. «Teme-te de gaura neagră doar dacă vei fi în pericol să cazi în ea. Nu până atunci.»

Am privit înapoi, de-a lungul lui *Jahar*. Ovalul prelung al navei, cele trei motoare rapide şi minunata ţepuşă alungită a shredderului o făceau să arate încă puternică.

Nava se răsucea în spaţiu, făcând cercuri după cercuri, într-un looping nesigur. Era derutant, chiar dacă fuseseşi instruit pentru cazuri din astea. Spirala de praf şi gaze fierbinţi era deasupra mea la un moment dat şi sub mine în secunda următoare. Stelele goneau pe deasupra.

M-am uitat în spate, către Matricea Timpului. Dar nu era acolo. Oare se desprinsese şi dispăruse? Or fi înghiţit-o asteroizii vii?

Sigur pe mine, m-am aruncat în spaţiu. Mă străduiam să mă mişc în sens contrar rotaţiei navei. Nava continuă să se rotească, dar se deplasă în jos, sub mine. Iar acolo, apărând la capătul îndepărtat al navei, asemenea unei luni ivindu-se de după o planetă, era Matricea Timpului!

«O văd!» am raportat. «Este ţinută în loc de pilonii de susţinere a motorului. Mă duc după ea.»

Dacă n-aţi încercat niciodată să vă mişcaţi într-un spaţiu cu gravitaţie zero, nu aveţi nici cea mai mică idee cât de imposibil este! Pluteşti în derivă, fără un sus sau un jos. Nimic de care să te sprijini. Dacă bucata de cablu avea să se rupă, urma să plutesc veşnic, la doar câteva picioare de navă, şi să nu fiu în stare să mă apropii sau să străbat acea mică distanţă.

Dar fusesem bine antrenat în mişcările din spaţiul cu gravitaţie zero. M-am tras uşor pe cablu cu ajutorul cozii, întorcându-mă la navă. Am calculat cu grijă impactul şi am lovit fuzelajul cu două copite. Îndeajuns de tare pentru a-mi schimba direcţia.

Am zburat înapoi, către motoare. Înapoi către Matricea Timpului. Mă aştepta acolo, aidoma oului unei inimaginabile păsări uriaşe. La zece picioare distanţă, se lăsase în căuşul format de pilonii de susţinere a motorului.

Am alunecat către ea, întinzându-mi mâinile ţepene şi amorţite de frig. Am atins-o! Am atins-o şi mi-am stăvilit cu grijă elanul, astfel încât să nu mă depărtez din acel loc.

Mâinile mele goale, îngheţate, pipăiră suprafaţa

netedă şi tare. Şi, în mod ciudat, Matricea Timpului păru să le încălzească. Am simţit fierbinţeala pătrunzând prin degetele mele înţepenite până sus, în braţele-mi anchilozate.

Cum o să te duc eu înapoi, spre trapă? m-am întrebat.

Era mult prea mare ca s-o pot cuprinde cu braţele. Trebuia să folosesc cablul ca pe un lasou. Şi mai aveam exact trei minute până când oxigenul din cască avea să se termine, iar noi să pierim cu toţii – visserul, Lorena, Chapman şi cu mine.

Lucram cu rapiditate, dezlegându-mi cablul din jurul mijlocului şi meşterind din el două laţuri mari cu o bretea de legătură între ele. Nu era cine ştie ce. Nu era nici sigur. Dar era tot ce puteam face.

«OK!» am strigat. «Trage!»

Visserul trase şi, încetinel, cu mine ţinând unul dintre capetele cablului, Matricea Timpului prinse să se deplaseze către trapă.

O să reuşim! mi-am spus. O să reuşim! Vom putea folosi Matricea Timpului!

Primele creaturi vii care aveau să folosească maşinăria aceea grozavă după mii şi mii de ani.

Capitolul 35

Am împins Matricea Timpului către trapă, cu aerul şi timpul pe terminate.

Revenind pe *Jahar*, am realizat suferinţa pe care o îndurase Lorena. Amestecul de gaze din cască fusese calculat pentru corpurile andalite, nu pentru cele omeneşti. Avea dureri mari din cauza decompresiunii treptate. Abia mai stătea în picioare.

Visserul se ţinea totuşi destul de bine – de fapt, plutea.

«Bine procedat, andalitule», spuse el. «Mai avem treizeci de secunde ca să activăm chestia asta.»

«Dă-i bătaie, yeerkule», rânjii eu. «Fă-ţi treaba l-am văzut răceala din ochi. Mai rece decât spaţiul îngheţat. Presupusesem exact. Intenţiona să mă elimine. O lovitură cu coada lui andalită ca să mă termine.

Dar eram pregătit, iar el o ştia. Care dintre noi avea să câştige o luptă cu cozile în condiţii de gravitaţie zero? Nu ştia nici el, nu ştiam nici eu. Şi timp de greşeli nu mai era.

Cum se manevrează oare? m-am întrebat, privind sfera albă care intrase pe jumătate pe trapă. Nu văd instrumente sau un panou de comandă. Trebuie să fie vorba despre o legătură directă, mentală, folosind o interfaţă fizică.

Lorena îşi mişcă buzele ca şi cum ar fi vorbit. Dar în vid nu poţi auzi niciun sunet. Am remarcat prin vizeta de plastic că buzele ei deveniseră albastre. Ochii i se închideau.

«Atingere!» am spus. «Matricea răspunde la atingeri. Cred că, dacă o atingem şi stabilim o legătură mentală, vom putea…»

Visserul se mişcă. Nu pentru a ataca, ci pentru a-şi pune mâna pe Matricea Timpului. Încerca să câştige înaintea mea controlul asupra acesteia!

Am pus, la rândul meu, o mână pe sferă, căutând disperat în minte un soi de legătură.

Ceea ce a urmat este aproape imposibil de descris. Şi, cu siguranţă, imposibil de înţeles pentru cineva care nu a experimentat aşa ceva!

Atingând Matricea Timpului şi căutând o legătură mentală, întregul univers se deschise pur şi simplu! Se deschise asemenea unui fruct tăiat în felii. Dar asta nu descrie nici măcar a milioana parte din ce s-a întâmplat.

Totul s-a schimbat! Totul! *Jahar*, nava mea atât de familiară, nu mai era, dintr-odată, o navă, ci o uimitoare grămadă de fragmente îndoite înăuntru sau în afară!

Fiecare piesă era legată de toate celelalte într-un mod aiuritor, al cărui sens n-ar fi putut fi aflat de nicio minte raţională!

Din fiecare fragment al navei ieşeau nişte fâşii care se încolăceau şi se răsuceau prin spaţiu, legându-se de lumea taxxonilor, de Starăword şi de mii de alte locuri, toate, într-un fel, vizibile pentru mine. Puteam vedea fiecare loc prin care fusese nava. Era ca şi cum fiecare dintre aceste planete se prezentaseră dintr-odată în faţa mea de la miliarde de mile distanţă!

Însă aceste fâşii ale navei erau nimic pe lângă spectacolul trupurilor vii din jurul meu. Am văzut trupul de andalit al lui Alloran deschizându-se şi separându-se în bucăţi distincte, transparente, care se mişcau în aşa fel încât fiecare parte putea fi observată perfect din orice unghi. Am văzut inimile vii cum băteau! Am văzut muşchii cozii. Am văzut felul în care ochii erau conectaţi la creier, nu numai pe dinafară, ci şi pe dinăuntru!

Şi, spre oroarea mea, am văzut viermele yeerk. Era înfăşurat în jurul creierului lui Alloran, pătrunzând în fiecare circumvoluţiune, intrat adânc între cei patru lobi. Puteam vedea efectiv fluidul gândurilor şi al emoţiilor. L-am văzut înăuntrul viermelui pe Visserul Treizeci şi Doi. Am văzut modul în care mintea yeerkului extrăgea amintiri de la Alloran şi-i trimitea înapoi ordine. Am văzut şi am simţit furia nemăsurată a lui Alloran, care zăcea neputincios în strânsoarea yeerkului.

Ştiu cât de imposibil este să cuprinzi toate astea. Dar puteam vedea în prin şi în jur perfect! Am văzut fâşiile temporale întinzându-se între Alloran şi yeerk. Am văzut trecutul fiecăruia. Şi am surprins oribilul moment în care aceste fâşii temporale se împletiră, devenind una singură!

Am putut să văd trecutul lui Alloran în străfulgerări ale unor fapte şi emoţii violente. Am văzut îngrozitorul moment în care Alloran rămăsese în mijlocul măcelului de

pe câmpul de luptă din lumea hork-bajirilor. Am văzut mormanele de cadavre ale hork-bajirilor şi ale andaliţilor.

Şi am văzut, adânc în creierul deznădăjduit al lui Alloran, decizia pe care o luase, aceea de a elibera interzisul virus cuantic!

I-am simţit amărăciunea când chiar şi măsura aceea malefică a eşuat, iar hork-bajirii au fost acaparaţi de yeerki. Am văzut retragerea armatei andalite, decimată şi învinsă.

Eram aproape copleşit de avalanşa asta de informaţii. Era ca şi cum aş fi fost conectat la toate computerele construite până atunci şi toate îmi trimiteau informaţii direct în creier.

Am văzut chiar şi evoluţia în timp a găurii negre. Am văzut-o din momentul exploziei aflate la baza naşterii universului, putând s-o urmăresc condensându-se şi arzând, strălucitoare ca o stea uriaşă. Am văzut-o murind şi năruindu-se, sfredelind o gaură în spaţiu.

Şi, aflat în mijlocul fluxului de informaţii, cu toate acele interioare şi exterioare în jurul meu, cu toate secvenţele din trecut şi cu toate conexiunile, am simţit hotărârea Visserului Treizeci şi Doi.

L-am simţit luând în stăpânire Matricea Timpului. Şi am simţit Matricea răspunzând, întorcându-se spre el. În creierul visserului yeerk, am văzut imaginea lumii yeerkilor. Tocmai o forma, limpede şi amănunţit.

Am văzut îngrozitoarele bazine în care se năşteau yeerkii. Am simţit razele kandrona care coborau din ciudatul soare al yeerkilor.

Reuşea să dirijeze Matricea Timpului! Să o îndrume! Spunându-i să-l ducă acolo, în lumea yeerkilor!

NU!

Am făcut un efort de voinţă şi, în ciudatul univers pe care-l locuiam, mi-am văzut propriul creier cum se concentra, strângând şi întărindu-se cu noi puteri mentale.

Era o nebunie! îmi puteam urmări propriul creier la lucru! Urmăream creierul meu, care urmărea creierul meu, care urmărea creierul meu!

Trebuia să obţin controlul asupra Matricei Timpului. Trebuia să lupt cu visserul, trebuia să-i opun rezistenţă. Am chemat o imagine în minte. Dar era una confuză. Am văzut regiunea din lumea andalită unde crescusem. Copacii, iarba, cerul… Dar amestecaţi cu această imagine erau şi ceilalţi, l-am văzut ieşind din creierul meu. I-am văzut plutind pe aproape, imaginile în trei dimensiuni părând plate şi stranii în acest univers multidimensional.

Mi-am văzut propria lume andalită, dar amestecată cu imagini ale Pământului – desenele pe care le văzusem.

Undeva, departe, am realizat că-mi pot observa propriul trup începând să îngheţe. Sistemul vital se sfârşea. Am văzut interiorul degetelor îngheţând puternic. Am văzut o coadă atârnând moale, lipsită de viaţă. Inima îmi bătea încet.

Îmi vedeam propriul trup murind. Eram slăbit. Şi visserul era cuprins de frig, dar yeerkul intrat în capul lui Alloran rămânea vioi şi în putere.

Încet, balanţa înclină către el. Imaginile din lumea yeerkilor se îndesiră. Imagini ce se revărsau asupra mea asemenea fluxului mării. Mă pierdeam. Începeam să cad, pe măsură ce frigul îmi anihila corpul, întinzând vrejuri spre mintea mea.

După care… o nouă minte! Străină, deşi într-un fel familiară. Am remarcat că ticălosul de yeerk era surprins şi alarmat. Această nouă forţă, această nouă minte era puternică. Mai puternică decât s-ar fi aşteptat vreodată.

Lorena!

Vedeam în şi prin ea. Îi vedeam gândurile. Şi o mai vedeam îndepărtând imaginea visserului. Nu apărându-se de el, ci prinzându-l la strâmtoare.

Am realizat că se mai schimbase ceva. Gaura neagră

se îndepărtase. Puteam s-o văd şi pe *Jahar*, care însă se afla tot aşa departe.

Ne mişcăm! Matricea Timpului fusese programată, iar noi ne mişcăm prin timp!

Ultima amintire, înainte ca îngheţul să-mi paralizeze cunoştinţa, era despre ceva uriaş şi neverosimil. O fiinţă aşa cum nu aş fi putut să-mi imaginez. Mă văzu. Ne văzu pe toţi.

Şi începu să râdă.

Capitolul 36

M-am trezit auzind încă acel râs.

Am deschis ochii principali şi, spre surprinderea mea, mi-am dat seama că eram în picioare. Am deschis şi ochii auxiliari şi am privit în jur, în toate direcţiile.

Copaci. Iarbă. Un râu curgând în apropiere. O adiere blândă.

«Acasă? Sunt acasă?»

Am zărit un copac *therant*. Trunchiul. Crengile. Viţa-de-vie. Imposibil! Era *Hala Fala*! Cel mai bătrân copac *therant* din pădurea din vecinătatea casei mele. Tatăl meu îmi arătase acest copac pe când eram un copil. Devenise *Caribah*-ul meu. Copacul meu călăuză.

Mi-am afundat copitele în iarbă, gustând un pic. Da! Era iarba în care crescusem. Iarba de acasă.

«Cum de-am ajuns aici?» m-am întrebat.

Mi-am întins mâinile şi le-am pus pe scoarţa lustruită a lui *Hala Fala*. Şi am auzit „vocea” copacului – profundă, simplă şi puternică.

Fireşte, nu folosea cuvinte. Doar câţiva copaci au folosit, de-a lungul timpului, vorbirea şi, oricum, aveau nevoie de câteva ore ca să scoată un singur cuvânt. Dar *Hala Fala* îmi vorbea, în felul lui obişnuit, făcându-mă să înţeleg că îmi simţise prezenţa. Făcându-mă să-i simt mintea ciudată şi domoală.

«Sunt acasă», i-am şoptit lui *Hala Fala*.

Şi apoi, după tot ce se-ntâmplase, nu m-am mai putut stăpâni. Am plâns. Am strigat, l-am povestit totul, într-o incoerentă descărcare emoţională. Fireşte, nici măcar un *Garibah* nu poate înţelege povestirile despre călătorii spaţiale, despre străini, despre războaie şi hotărâri cruciale.

Dar măcar îmi putea asculta frustrările. Putea auzi disperarea mea legată de bietul, osânditul Arbron. Putea auzi strigătele de durere legate de tot ceea ce văzusem. Putea să-mi audă teama.

Garibah nu putea schimba ceea ce se întâmplase. Şi nu-mi putea spune că eram iertat sau că totul va fi bine de-acum încolo. Cunoşteam ritualul iertării:

„Am procedat în mod corect cu tot ceea ce putea fi făcut corect, am învăţat tot ceea putea fi învăţat, am jurat să nu repet erorile făcute şi acum cer iertarea!”

Or, eu nu procedasem corect întotdeauna. Nu învăţasem să-mi înţeleg erorile. Nu eram pregătit să jur că nu voi mai repeta greşelile. Iertarea pentru eşecurile mele îngrozitoare era încă departe.

Dar *Garibah*, copacul numit *Hala Fala*, m-a auzit, mi-a ascultat frustrările şi mânia. Şi asta m-a ajutat.

M-am oprit din plâns. Mi-am desprins mâinile de pe scoarţa netedă a copacului.

M-am îndepărtat încet, făcând să fâşâie iarba dulce de acasă şi încercând, cu mintea-mi epuizată, să găsesc înţelesul celor întâmplate.

Era limpede că folosisem Matricea Timpului, care mă purtase prin timp şi spaţiu. Fără să fi experimentat vreodată călătoria în timp, m-am trezit acasă. Dar *când*? Cu o sută de ani în urmă? Cu o mie? *Garibah* era viu de şapte mii de ani. Mă puteam afla oriunde în acest interval de timp.

Mi-am amintit că încercasem să pun stăpânire pe Matricea Timpului. Şi probabil că reuşisem. Toţi aceşti

copaci, toată această iarbă luxuriantă, pasărea *kafit* ce zbura pe deasupra, micii *hoober* care săreau pe picioruşele lor sprintene, uitându-se la mine cu ochii lor comici, bulbucaţi, toate astea reprezentau acasă. Casa mea!

Şi dincolo de râuleţ, după colina aceea, voi vedea locuinţa familiei mele. Chiar în faţă! Am rupt-o la fugă! Am sărit peste râuleţ, ca altă dată, şi acum ar fi trebuit să fiu acasă. Nu-mi păsa de ce vor zice ceilalţi. Nu-mi păsa. Îi voiam pe mama şi pe tatăl meu. Voiam să mă întind în iarba deasă din culcuş, să-mi regăsesc jucăriile, să fiu din nou copil.

Am alergat şi, dincolo de câmp, apărură atât de cunoscutele coline! Da, fiecare copac era acolo unde trebuia să fie. M-am căţărat pe colină, gata să privesc în jos, în cuibul nostru, în grota ovală a familiei mele, şi…

M-am oprit!

Era acolo: grota ca un căuş. Cavitatea fusese săpată în sol de stră-stră-străbunicii mei, care plantaseră iarbă şi o mulţime de flori. Acolo se afla căsuţa, cu copertina din plexiglas albastru, care proteja partea de sud a locuinţei şi o ferea de ploaie.

Chiar în spatele locuinţei, într-un loc unde n-avea ce căuta, se afla o cascadă.

O cascadă neverosimilă. Revărsându-se de la sute de picioare de pe buza unei stânci. O stâncă izolată. Niciun munte de o parte sau de alta. Doar o stâncă înălţându-se pur şi simplu din iarbă.

Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Mai văzusem aşa ceva. Era un afiş care făcea reclamă la ţigări, aşa spusese Lorena. Dar se afla într-un loc în care n-ar fi trebuit să fie. Într-un loc în care *nu putea* să fie! încălca pur şi simplu legile fizicii!

Asta nu era casa mea!

Mi-am întors privirea de la imposibila cascadă şi m-am uitat în jur. De pe culmea colinei puteam vedea până

departe.

Ceea ce vedeam era imposibil. Imposibil.

Primul lucru la care m-am oprit a fost cerul.

Era de un roşu-auriu aprins, ca roşul-auriu din lumea mea. Dar şi de un albastru deschis, cu norişori albi, pufoşi. Şi mai era şi verde.

Întinzându-se deasupra capului meu, era un cer spart în fragmente ca de puzzle. Aici un petic din cerul andalit. Colo un albastru mai luminos. Şi dincolo, un verde frapant, brăzdat de fulgere. Norii pluteau pe porţiunile de un albastru pal, apoi, ajungând în pragul altei porţiuni, dispăreau. La fel şi cei de pe cerul verde, care se volatilizau când pătrundeau pe un alt petic de cer.

Nu ştiusem niciodată cum arată cerul de pe Pământ, dar acum îmi puteam face o părere. Era de un albastru pal, cu norişori pufoşi şi albi.

Nu ştiusem niciodată nici cum arată cerul din lumea yeerkilor, dar acum îmi puteam face, de asemenea, o părere. Era verde şi brăzdat de fulgere.

Ce am făcut oare? m-am întrebat.

Şi mi-am amintit râsul fiinţei uriaşe şi ciudate pe care o întrezărisem.

Capitolul 37

Hoinăream, uimit şi înfricoşat, într-o lume fără niciun înţeles. Locurile care-mi erau familiare făceau ca lucrurile celelalte să-mi pară străine.

Locuinţa mea era exact acolo unde trebuia să fie. Dar nu era nimeni în jur. Nici măcar un singur andalit. Nici tata, nici mama.

De ce? Unde mă aflam? Dacă nu acasă, atunci unde?

Am hoinărit prin păduri şi pe câmpurile atât de cunoscute. Apoi, pe o pajişte pe care o ştiam dintotdeauna, am găsit trasată o linie adâncă. Iarba de acasă se termina brusc. De partea cealaltă, totul era cafeniu şi de un cenuşiu mâlos, dar şi de un roşu întunecat, aproape negru.

De o parte a liniei, lumea mea. De partea cealaltă a liniei, iarbă sălbatică, înaltă şi copaci care se înălţau la numai un picior, pentru ca apoi s-o ia orizontal pe o lungime de treizeci sau patruzeci de picioare. Măcar dacă ai fi putut numi aşa ceva *copac*.

Am fost luat prin surprindere de ceva care ieşi din pământ cu un uşor ŞŞUUPP! Semăna destul de mult cu limba unui taxxon. Lungă de zece picioare şi de un roşu-întunecat, se ivise dintr-o gaură din sol. Părea să lingă aerul cu mişcări lenevoase şi circulare, ca şi cum ar fi căutat ceva fără să vadă. Apoi, după câteva secunde, ŞŞUUPP! Intră din nou în pământ.

La vreo zece picioare distanţă, încă o limbă. De astă dată aparţinea unui animal care trecea prin apropiere, ducând o cocoaşă în spinare. Animalul avea patru picioare subţiri în spate şi alte două curbate în faţă, cu un cap greu de desluşit.

Greoaie, creatura se îndreptă direct spre limba unduitoare când, dintr-odată, cu rapiditatea unei cozi, limba se întinse şi se înfăşură în jurul picioarelor din spate ale acesteia. Animalul scoase un geamăt, deşi era un mister pentru mine de unde venea sunetul acela, întrucât părea să nu aibă cap.

Limba trăgea animalul în jos. Dar nu-l putea târî înăuntru, aşa că pur şi simplu îl ţinea captiv, în vreme ce animalul continua să geamă.

Cerul de deasupra acelui peisaj întunecat şi deprimant era de un verde murdar, dungat de lumini tăcute. Totul arăta asemenea unui tărâm al monştrilor fantastici din legendele pe care părinţii andaliţi le depănau copiilor lor.

Mă simţeam rău, ceva se răsucea în mine. Fireşte, nu fusesem niciodată în lumea yeerkilor. Dar deja începeam să-mi dau seama ce se întâmplase. Şi eram sigur că acest ţinut abject, detestabil şi pustiu era lumea yeerkilor.

Sau cel puţin lumea yeerkilor aşa cum o văzuse Visserul Treizeci şi Doi.

«Matricea Timpului! Unde este Matricea Timpului?» mă întrebai.

Ea era cheia. Matricea provocase toate astea. Matricea crease acest loc îngrozitor, fără o logică sau vreun sens. Şi doar cu ajutorul Matricei puteam scăpa.

clorena! Unde-o fi?»

M-am uitat în sus, către cer, şi am văzut peticele de lumină de un albastru-pal. Albastrul cerului de pe Pământ. S-ar putea afla dedesubtul unuia dintre peticele acelea de albastru pământesc. Eram sigur de asta.

Dar în care?

Cascada! iată un loc din care puteam să încep. Era cel mai înalt loc din împrejurimi.

Am întors spatele deprimantului ţinut al yeerkilor şi am fugit înapoi spre nefirescul pustiu al grotei familiei mele. Era greu să privesc această zonă familiară şi să fiu nevoit să accept că nu era cu adevărat casa mea.

Visserul Treizeci şi Doi! Mă lovi ca un şoc electric, de parcă m-ar fi atins unul dintre fulgerele acelea din lumea yeerkilor. Dacă mă aflam aici, unde probabil se afla şi Lorena, înseamnă că tot aici se găsea şi el. Undeva. Poate că între hotarele lumii lui sau poate că nu!

Eu o căutam pe Lorena şi probabil că şi el făcea acelaşi lucru. Iar dacă o găsea el primul…

Am văzut stânca de pe care se revărsa cascada şi am alergat într-acolo, încercând disperat s-o găsesc pe Lorena. Fugeam cât puteam de iute. În vreme ce fugeam, mâneam. Iarba era atât de bună! Orice altceva putea fi straniu şi ireal, cât timp iarba era bună şi cunoscută. Trecând din copite în picioare, îmi simţeam puterea crescând.

Am ajuns la iazul în care se revărsa, înspumată, cascada. Apropiindu-mă, am văzut că pădurea care

înconjura iazul era împărţită în trei sectoare diferite. Cunoscuţii copaci andaliţi ocupau aproape o treime. Alţi copaci, diferiţi, dar tot încântători, şi o iarbă verde populau altă treime. Ultima treime era ocupată, în cea mai mare parte, de întunecatul peisaj al lumii yeerkilor.

Era pur şi simplu imposibil, firește! Şi totuşi, era minunat să stai sub uriaşa cascadă şi să simţi stropii reci pe faţă!

— Elfangor!

Mi-am întors ochii auxiliari şi am văzut-o! M-am liniştit dintr-odată!

clorena! Eşti aici!»

— Da. Sunt aici. Dar unde *suntem*?

«Aşteaptă! Vin la tine!»

M-am îndreptat spre ea, croindu-mi drum printre tufişuri şi copaci. Se apropia şi ea în fugă. Îşi aruncă puternicele-i braţe în jurul umerilor mei. Şi deşi atingerea ţine mai mult de oameni decât de andaliţi, nu era rea deloc.

— Doamne, credeam că sunt singură aici, spuse Lorena.

«Nu, sunt şi eu.»

— Aş fi jurat că ăsta e Pământul. Dar privind la cer… E împărţit în fâşii. Iar unele sunt tare ciudate.

Îşi desprinse braţele, iar după o secundă sau două mi-am dat seama că trebuie să fac şi eu acelaşi lucru.

«Te-ai uitat în jur?»

Ea clătină din cap. Aşa fac oamenii când vor să spună „nu”.

— M-am trezit acolo, la câteva sute de picioare depărtare, în pădure. Elfangor, seamănă teribil cu parcul pe care-l aveam acasă. Un parc în care jucam baseball.

«Da. Îţi poate părea familiar. Şi probabil că mai există şi alte locuri de genul ăsta. Locuri pe care le ştii. Acum, că suntem împreună, cred că puteam să cercetăm

împrejurimile.»

Îşi lăsă capul într-o parte şi mă privi.

— Eşti îngrijorat, nu-i aşa?

«Suntem trei care am intrat în contact cu Matricea Timpului. Tu, Visserul Treizeci şi Doi şi cu mine.»

Ea îşi mişcă buzele-i umane într-o grimasă. Apoi privi spre cer.

— Peticele acelea de cer verde, cu luminiţe… Au apărut datorită lui, nu-i aşa? într-un fel, am clădit locul ăsta. Noi trei. Am creat locul ăsta.

M-am uitat la ea, uluit. Nu ştia nimic despre fizica Matricei Timpului. Şi totuşi, ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi mine.

Am izbucnit în râs. Poate că Lorena nu pricepea fizica Matricei Timpului. Nici eu nu înţelegeam! Şi niciun alt andalit, după câte ştiam eu. În comparaţie cu cei care creaseră Matricea Timpului, oamenii şi andaliţii erau deopotrivă de primitivi.

«Ce crezi că s-a întâmplat?» am întrebat-o pe Lorena.

Ea zâmbi.

— Pe mine mă întrebi? Dădu din umeri. Ei bine, această maşină a timpului – Matricea Timpului sau oricum s-o numi – nu e chiar ca un autoturism pe care-l conduci prin timp. Cred că, pentru a o dirija, trebuie să-ţi imaginezi locul şi timpul în care vrei să ajungi. Iar în ceea ce ne priveşte pe noi trei, având fiecare idei diferite despre unde am fi vrut să ajungem, rezultatul nu putea fi decât ăsta: partea mea, partea ta, partea… partea *lui*!

Mi-am dat seama că ochii ei priveau dincolo de mine. Mi-am mişcat ochii auxiliari, urmărindu-i privirea.

Şi acolo, stând pe malul celălalt al iazului, era Visserul Treizeci şi Doi. Monstruozitatea!

Dar Visserul Treizeci şi Doi nu era singur!

Capitolul 38

Visserul Treizeci şi Doi stătea pe malul iazului, în

zona yeerkă, sub cerul său verde.

Flancat de nişte creaturi care nu semănau cu nimic din ceea ce văzusem sau îmi imaginasem, înalte de aproape trei picioare şi lungi de o jumătate de picior, erau de un galben întunecat, murdar, cu pete negre, neregulate. Dar capul şi umerii erau colorate în roşul aprins al plantelor yeerkilor.

Capetele erau mici în comparaţie cu trupurile, alungite şi aproape ascuţite. Gurile erau lungi şi înguste. Sute de dinţi micuţi, de un roşu strălucitor, erau ieşiţi în afară, zimţaţi şi diferiţi în formă şi lungime.

Dar ce mi se păru cel mai straniu era că acele creaturi nu aveau picioare, în sensul obişnuit al cuvântului. Aveau roţi.

Da, roţi! Patru, ca să fiu exact!

Roţile erau dispuse acolo unde-ar fi trebuit să se afle picioarele. Erau murdare şi neregulate ca formă, nefiind perfect rotunde. Nu era greu să-ţi dai seama că roţile erau adevărate. Erau pline de noroi şi, încordându-mi privirea, am reuşit să-mi dau seama pe unde lăsaseră creaturile acelea urme. Urme de roţi!

— Elfangor, ce făpturi sunt astea?

«N-am idee. Nu-mi pot imagina ce capriciu al evoluţiei a dus la apariţia unor fiinţe cu roţi.»

Visserul Treizeci şi Doi făcu un gest vesel cu mâna.

«Aşadar, tinere Elfangor, ne-am întâlnit din nou. După cum vezi, mi-am adus animalele de companie: Jarex şi Larex. Observ că la fel ai procedat şi tu. Ţi-ai adus omul de companies

Lorena mă privi. Cu o voce pe care era sigură că o va auzi şi Visserul Treizeci şi Doi, mormăi:

— Ştii, Elfangor, încep să înţeleg de ce voi, andaliţii, îi dispreţuiţi pe yeerki. Indiferent de trupul în care s-ar găsi, au aceleaşi maniere de vierme.

durajoasa fetiţă de om!» râse, batjocoritor, visserul

yeerk. «Oare pricepi că, exact în momentul ăsta, poporul meu se îndreaptă spre lumea ta pentru a o examina? Oare pricepi că, peste câţiva ani, tu şi ai tăi, oamenii, veţi fi sclavii Imperiului yeerk?»

— Bla, bla, bla, făcu Lorena.

Nu aveam idee ce însemna. Şi nici visserul.

— Vorbeşti foarte mult pentru un vierme, lămuri Lorena. Crezi că mi-e frică de tine?

«Da, ştiu că ţi-e teamă de mine!»

Lorena tăcu, dar buza ei inferioară tremura uşor. Apoi, îngenunche iute, îşi afundă mâna în apă şi şi-o retrase. Ţinea o piatră. Îşi duse braţul în spate, îl roti, ţinti şi aruncă piatra. Aceasta străbătu aerul cu o viteză impresionantă.

Nici ochirea nu fusese prea rea.

PAC!

«Auuu!» strigă visserul.

Piatra îl lovise drept în faţă, exact sub ochiul său stâng principal.

Nu ştiam cine era mai uluit: eu sau visserul.

«Cum… cum numeşti asta?» am întrebat-o.

— Asta? O numim baseball. Acasă aruncam pentru echipa Pro Shop Twins, a lui Frank.

«Ce e baseballul?»

— Un joc pe care-l jucăm noi.

«Şi loviţi oamenii cu pietrele?»

— De obicei, nu!

Eram impresionat de dibăcia oamenilor de a arunca lucruri cu o asemenea forţă. Eram convins că savanţii andaliţi vor fi încântaţi să-i studieze pe oameni într-o bună zi. Păreau mai plăpânzi şi mai caraghioşi decât erau de fapt.

Visserul însă nu era impresionat. Era doar mânios.

«Aşa deci! Arunci cu pietre în mine! O să-ţi pară rău că ai făcut-o, fată dragă! Jarex! Larex! Atacaţi!»

Dintr-odată, situaţia nu mai era deloc amuzantă! Animalele gemene prinseră să-şi mişte roţile, mai încet la început, apoi prinseră viteză.

Aproape că nu mai mişcăm, fascinat de roţile biologice. Era cu adevărat incredibil.

«Îmi admiri animăluţele, andalitule? Fac parte dintr-o specie nouă – mortronii. Ca tânăr locotenent am participat la o expediţie într-o lume care, mai târziu, a fost distrusă, soarele ei transformându-se într-o nová. Ne-am gândit să-i luăm sub control pe aceşti mortroni, dar n-am reuşit. Greierele lor sunt pur şi simplu prea mici ca să intri în ele! în schimb, am luat doi acasă, drept animale de companies în vreme ce visserul vorbea – bla-bla-bla, cum spunea Lorena –, mortronii prinseră viteză şi ocoliră iazul.

Făceau un zgomot ciudat. A-HUF-HUF-HUF! Şi din ce în ce mai repede.

«Au nişte capacităţi uluitoare, tinere prieten Elfangor! Ai să vezi curând!»

«Ce e, yeerkule? Ţi-e frică să ne luptăm coadă cu coadă?» îl tachinai.

Speram să nu-mi accepte provocarea, pentru că nu mai ştiam cu siguranţă care dintre noi doi ar avea câştig de cauză. În schimb, eram convins că puteam să mă înţeleg cu mortronii.

HUF-HUF-HUF-HUF-HUF!

Roţile se învârteau tot mai repede, iar acei monştri dezgustători, galbeni şi negri, ajunseseră în apropierea limitei sectorului yeerk al iazului, l-am privit atent, ca să-mi dau seama dacă puteau trece din zona yeerkilor în cea a oamenilor.

Din păcate, am constatat că da!

«Nu te-ngrijora!» i-am spus Lorenei. «Pot să mă descurc cu creaturile astea.»

HUF-HUF-HUF-HUF-PING-ŞŞUUPP!

Dintr-odată, fiecare creatură se împărţi în două!

Partea de jos, cea galbenă cu roţi, coti într-o parte. Partea de deasupra, cea roşu-închis, scoase la iveală, pur şi simplu din trup, o pereche de aripi de piele, la care nu mă aşteptam, şi zbură drept spre mine!

— Elfangor! strigă Lorena.

«Ha-ha-ha! Ucide, Jarex! Ucide, Larex! Ucideţi andalitul!» cloncăni voios Visserul Treizeci şi Doi.

Primul mortron – nu ştiu dacă era Jarex sau Larex – îşi deschise gura, scoţând la iveală şiruri dizgraţioase de dinţi neregulaţi, dar înfricoşători! Străbătea aerul ca o rachetă.

M-am eschivat spre stânga şi am lovit cu tăişul cozii!

VUUMM!

PAC! VUUMM! VUUMM!

Coada mea îl tăie pe mortron în două! Cele două bucăţi căzură la pământ – pleosc!

— Elfangor! Şi celălalt!

Cel de-al doilea mortron, profitând de faptul că fratele său ne distrăsese atenţia, se năpusti prin aer, executând o voltă şi aterizând în spatele meu. O tactică ce ar fi reuşit cu majoritatea adversarilor. Dar nu cu un andalit, care poate vedea în toate direcţiile în acelaşi timp.

Am lovit exact în clipa în care gura lui plină de dinţi se afla la câţiva inchi de gâtul meu!

JJAAPP!

PAC! VUUMM! VUUMM!

Cel de-al doilea mortron – partea „zburătoare” – căzu la pământ în bucăţi.

Mă simţeam destul de bine, până când m-am uitat la visser şi i-am surprins privirea amuzată.

— Elfangor, priveşte! Priveşte! strigă Lorena.

Mi-am întors ochii auxiliari în jos. Cu o viteză uimitoare, cele două hălci sângerânde din fiecare mortron creşteau la loc! Una urma să devină zburătoare. Cât despre cealaltă, lucrurile mergeau şi mai departe: se

transforma într-un mortron din două piese, una galbenă şi alta neagră, şi cu patru roţi.

Tăiasem ambii mortroni în două. Iar acum deveniseră patru mortroni!

«Îţi faci un calcul în minte, Elfangor?» râse batjocoritor visserul. «Se regenerează! Taie un mortron care te atacă în bucăţi şi fiecare bucată se va transforma într-un nou mortron. E frenezia uciderii. Creează o explozie enzimatică regeneratoare! încearcă să-i omori pe ăştia patru şi vei avea de-a face cu opt! Omoară-i pe cei opt şi vei avea şaisprezece! Treizeci şi doi! Şaizeci şi patru!»

Priveam îngrozit la bucăţile de mortron care creşteau neîncetat. În câteva secunde, urmau să fie din nou capabili să atace. Şi orice aş fi făcut ca să-i distrug nu ducea decât la înmulţirea lor!

«Lorena, nu ştiu ce să fac! De-aş avea un shredder!»

— N-ai putea să scapi cu fuga?

«Ba da, dar tu nu poţi să-i întreci! Sunt mai iuţi ca tine. Şi nu am să te părăsesc.»

— Nici nu trebuie. Cât de rezistent ţi-e spatele? De fapt, cred că trebuie să fie îndeajuns de tare. Nu te superi, Elfangor, aşa-i?

«De ce să mă supăr?»

— Stai aşa! O să încerc ceva!

Se apropie de mine şi-mi puse o mână pe gât, sprijinindu-se cu cealaltă pe crupă, chiar la baza cozii. Apoi, dintr-odată, îşi săltă trupul peste mine, îşi legănă uşor piciorul şi încălecă pe spatele meu. Stătea acolo, cu picioarele de-o parte şi de alta şi cu mâinile în jurul gâtului meu.

Mi-am întors ochii auxiliari şi m-am trezit privind drept în ochii ei mici şi albaştri de om.

— Acum să fugim! spuse ea.

«Cu tine în spatele meu?»

Dar aşa cum stăteam acolo, uluit, am observat că apare un alt mortron. Era la doar câteva picioare distanţă şi tocmai îşi desfăcea aripile. Aripile de piele îi propulsară dinţii zimţaţi şi ascuţiţi spre gâtlejul meu.

— Elfangor, nu mai e timp de gândit! strigă Lorena. Fugi! Fuuugi!

Asta am făcut. Cu fata de om în spatele meu, am rupt-o la fugă!

Capitolul 39

Fugeam! Sau eu fugeam şi Lorena călărea pe spatele meu. În scurt timp, am scăpat de bestiile visserului. Roţile acela biologice erau rapide, dar nu la fel de rapide precum copitele andaliţilor.

Cât despre visser, hotărî să nu pornească după noi. Cel puţin nu imediat. Dar ştiam că nu îl vedeam pentru ultima oară.

Am părăsit sectorul „andalit” al acestui nou univers şi am alergat prin locuri tot mai ciudate.

Cerul de deasupra era albastru, doar puţin mai întunecat.

Pădurile au dispărut, fiind înlocuite de o mulţime de lucruri artificiale. Iarba de sub copite deveni o substanţă dură, de un negru-cenuşiu. Mijlocul era străbătut de dungi albe.

«Ce e chestia asta pe care mergem?» am întrebat.

— O stradă, spuse Lorena.

«Şi la ce foloseşte?»

— Îţi mai aminteşti de Mustangul pe care l-ai condus prin lumea taxxonilor? Mustangul merge pe străzi.

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, că mi-am dat seama cât de practice erau străzile. Normal! în felul acesta, „autoturismele” – aşa le spun oamenii maşinăriilor ăstora, după cum mă lămurise Lorena – nu strică iarba gustoasă.

De ambele părţi ale străzii se aflau autoturisme.

Dincolo de ele, ceva mai departe de stradă, se aflau nişte structuri dreptunghiulare, de forma unor cutii. Erau destul de mari şi ornate cu mici pătrate şi dreptunghiuri dintr-un material transparent. Vârfurile erau ascuţite şi acoperite cu solzi roşii-portocalii sau negri-cenuşii.

«Astea sunt creaţii umane?»

— Da. Sunt case. În astea locuim noi.

«Locuiţi *în* ele? Cum?»

— Păi… vezi tu… vreau să spun, intri pe uşile din faţă. Le vezi? Dreptunghiurile acelea înalte din faţa fiecărei case? Pătrunzi înăuntru prin ele.

«Înăuntru.»

— Da, înăuntru.

«ia stai! Vrei să spui că structurile astea sunt *goale pe dinăuntrul* \»

— Sigur că sunt goale pe dinăuntru. În curând ajungem la casa mea. Am să-ţi arăt acolo. O s-o vezi şi pe mama. O să vezi şi camera mea.

Nu ştiam ce să răspund la asta. Îmi descoperisem casa pustie. Mama şi tatăl meu nu erau acolo. Mă îndoiam că mama Lorenei era acasă, însă nu eram sigur.

«Nu te aştepta la prea mult», am avertizat-o.

— Va fi acolo, spuse ea, cu tărie. Următoarea casă. Cea cu boschete în faţă.

Aveam destul de puţină experienţă în înţelegerea modulaţiilor vocii umane, dar am simţit teamă în vocea Lorenei. Nesiguranţă.

Ne-am oprit în faţa casei ei. În faţă se găsea o peluză cu iarbă ademenitoare. Se vedea clar că oamenii îşi ţineau hrana în loturi cultivate, în imediata apropiere a casei.

«Aveţi, probabil, o iarbă foarte rezistentă dacă vă puteţi hrăni toată familia cu ea şi totuşi arată perfectă şi verde.»

— Ce spui? mă întrebă Lorena.

Era încruntată, aşa că am renunţat. Acum ştiam sigur

că era îngrijorată. Coborî de pe spatele meu.

«Voi aştepta aici, cât timp tu vei intra în casa ta goală pe dinăuntru», am spus.

— Nu. Vino cu mine, Elfangor! Ţine-mă de mână.

Am luat-o de mână, iar ea urcă o scară formată din patru trepte. La ce serveau oare treptele? Erau menite să încetinească înaintarea inamicilor, astfel încât nimeni să nu poată da buzna direct în casă?

Cu mâna ei liberă, Lorena întoarse un bulb metalic. Uşa se deschise puţin, iar Lorena o împinse de tot.

Avusese dreptate. Casa era scobită pe dinăuntru. De fapt, puteam remarca acum că pereţii exteriori nu erau mai groşi de câţiva inchi. Dar în interior erau alţi pereţi, cu alte uşi. Totul semăna cu un labirint!

Deasupra noastră, străluceau lumini. Alte lumini erau agăţate de pereţi. Podeaua era acoperită cu un soi de iarbă scurtă, de culoare cafenie. Încercai să gust din ea, dar copitele mele n-au putut s-o mănânce.

— Mamă! strigă Lorena, cu voce tare, tremurătoare.

— Sunt aici, scumpo!

Am simţit mâna Lorenei tresăltând cu surprindere. Dădu drumul mâinii mele şi alergă de-a lungul ciudatei ierbi necomestibile, dispărând apoi printr-o deschidere dreptunghiulară.

Am urmat-o încet, nesigur de mine. Nu cunoşteam niciunul dintre ritualurile umane. Ştiam ce trebuia să spun atunci când întâlneam pentru prima oară părinţii unui prieten andalit, dar niciodată nu întâlnisem părinţii unui om.

Am auzit-o pe Lorena suspinând:

— Mămico!

Am trecut mai departe şi m-am uitat într-o altă încăpere din ciudatul labirint. Avea nişte dispozitive de metal pe perete, toate dreptunghiulare şi albe. Oamenii au o mare slăbiciune pentru dreptunghiuri. Podeaua era acum

netedă şi alunecoasă pentru copitele mele.

Lorena se afla în braţele unei alte fiinţe umane. Aceasta, după câte mi se părea, era tot o femeie. Părul ei avea aceeaşi culoare ca al Lorenei, dar ochii îi erau cafenii. Probabil, un semn al vârstei. Probabil că oamenii au ochi albaştri până la o anumită vârstă. Sau până se reproduc şi fac copii.

Voiam s-o întreb pe Lorena dacă presupunerea mea era corectă, dar mama Lorenei mă privea cu ochii ei cafenii.

— Lorena, scumpo, nu mi-l prezinţi pe prietenul tău?

Lorena se încruntă. Se uită la mine, apoi la mama ei.

— Mamă, el e Elfangor. Să nu-ţi fie frică, bine? Este prietenul meu.

Femeia zâmbi.

— De ce să-mi fie frică? îmi face plăcere să-ţi cunosc prietenii. Doar ştii asta.

— Dar… mamă… Elfangor nu prea seamănă cu colegii mei de şcoală.

— Îmi face plăcere să-ţi cunosc prietenii.

Lorena păli. Mă privi, apoi se întoarse spre mama ei.

— Mamă, ţi se pare că Elfangor e un coleg de şcoală obişnuit? Nu cumva e diferit?

— Oh, scumpo! râse femeia. E un andalit ca oricare altul.

Lorena sări înapoi, ca şi cum ar fi fost lovită. Am cercetat încăperea cu ochii mei auxiliari, pregătit să fac faţă oricărei probleme. Mi-am ridicat coada şi am aşteptat, încordat şi înghesuit în încăperea îngustă, cu podeaua alunecoasă.

— Ce vrei să spui cu „e un andalit”? Tu nu ştii nimic despre andaliţi! *Nu ai cum* să ştii!

Mama Lorenei se strâmbă.

— Ştii, dacă sunt mama ta, nu înseamnă că sunt de modă veche. Chiar ţin pasul cu evoluţia, domnişoară

ultramodernă. Generaţia ta crede că a inventat *totul*. Crezi că voi, copiii, i-aţi inventat pe andaliţi? Andaliţii existau şi atunci când eram de vârsta ta.

— Cum de îi cunoşti pe andaliţi? strigă Lorena. Din ochi i se prelingea apă. Oh, Dumnezeule, nu eşti reală! Tu nu eşti reală!

— Lorena, te rog să fii respectuoasă, altfel te trimit în camera ta.

— Nu eşti mama mea! Nu eşti reală!

Am pus o mână pe umărul Lorenei. Învăţasem că oamenilor le place să fire atinşi atunci când sunt supăraţi.

clorena, ai dreptate. Nu e mama ta. E ceva ce ai clădit tu însăţi din gândurile şi amintirile tale. Ea îi cunoaşte pe andaliţi, pentru că, atunci când ţi-ai imaginat-o, ştiai deja de existenţa noastră.»

Lorena însă refuza să fie consolată. Îmi dădu mâna la o parte. Se întoarse spre mine, roşie la faţă, cu apa curgând din ochii ei albaştri. Şi ţipă:

— Pleacă de aici! Pleacă de aici! E numai vina ta! Lasă-mă singură!

Trecu pe lângă mine şi ieşi din camera îngustă, suspinând amarnic.

Am rămas singur cu acea imitaţie în bătaie de joc a unei femei.

«Îmi pare rău.»

— Vrei nişte popcorn sau nişte prăjituri? mă întrebă fiinţa umană.

«Nu, mulţumeso, am spus.

Mă întrebam ce ar fi trebuit să fac. Nu ştiam cum să consolez o fată de om, pradă unui coşmar.

«Mama Lorenei, spuneţi-mi, vă rog, unde este camera Lorenei?»

— Sus pe scări, la dreapta. Dar să laşi uşa întredeschisă. Asta-i regula în casa asta, atunci când Lorena aduce aici tovarăşi de joacă andaliţi.

Capitolul 40

Am înţeles că Lorena voia să fie singură un timp. Era primejdios s-o las să se plimbe singură. Dar n-o puteam sili să-mi vorbească, când era furioasă şi supărată.

A trebuit să urc multe scări ca să ajung în camera Lorenei. Tot nu înţelegeam rostul scărilor. Presupun că oamenilor le place tot ce înseamnă unghiuri drepte şi forme dreptunghiulare. Scările erau, categoric, dreptunghiulare. Şi le permiteau oamenilor să aibă şi un al doilea etaj în casele lor. Ceea ce făcea din casă un dreptunghi şi mai mare. Şi, într-un fel, presupun că asta e foarte important.

În camera Lorenei se găsea un dreptunghi lung, acoperit cu piele artificială. Cred că-l folosea ca să doarmă. Remarcasem că, atunci când dormea, se întindea, dreaptă, în pat. Mai erau acolo alte două dreptunghiuri plate, unul acoperit în cea mai mare parte cu hârtii legate. Acestea se numeau cărţi sau reviste. Lorena îmi explicase ce înseamnă. Un soi de fişiere extrem de primitive.

Am deschis una. Pe pagini erau imprimate cuvinte, care însă se opreau dintr-odată la mijlocul cărţii. Desigur, Lorena nu terminase cartea. Aşadar, nu putuse s-o rescrie din memorie.

Mai exista o poză mică a Lorenei, împreună cu alţi doi oameni. Cu toţii zâmbeau omeneşte. Unul dintre cei doi era mama ei. Celălalt, am presupus, era bărbat. Probabil tatăl ei.

Am luat poza şi am ţinut-o în mână. Am privit în jur, încercând să înţeleg câte ceva despre fata asta străină. Dar lucrurilor străine cu greu le găseşti un sens.

Până când am ieşit din casa strâmtă şi m-am întors pe stradă, Lorena dispăruse. Am plecat în căutarea ei. Am umblat o vreme prin ţinutul străin şi, la un moment dat, am auzit un sunet îndepărtat: JUUPP!

Am alergat cu toată viteza spre locul din care venea

sunetul şi am găsit-o pe Lorena în mijlocul unui câmp cu iarbă scurtă şi praf. Stătea cu spatele la un fel de colivie înaltă, din sârmă. În mâna dreaptă ţinea un băţ lung, modelat, mai lat la capătul de sus. Cu mâna stângă arunca în aer o sferă albă. Apoi, apucând repede băţul cu ambele mâini, îl rotea până reuşea să lovească sfera albă în cădere.

Rezultatul era fascinant. Sfera înainta în zbor prin aer.

Lorena urmări sfera până ce căzu în iarbă, la vreo sută de picioare depărtare. Apoi se aplecă spre o găleată aflată la picioarele sale, de unde scoase o a doua sferă, identică cu prima, şi o luă de la capăt.

«Lorena!»

Nu schiţă niciun gest la apropierea mea.

Aruncare… răsucire… JUUP!

Sfera zbură pe deasupra ierbii şi ateriză la marginea unui pâlc de copaci din apropiere.

Aruncare… răsucire… JUUP!

«Lorena!»

— Vezi, asta înseamnă baseball! spuse ea, fără să se uite la mine. Vezi ridicătura aceea de colo? E locul în care stă jucătorul care aruncă mingea. Acesta aruncă mingea de-a curmezişul platoului. Jucătorul care bate mingea se roteşte şi încearcă s-o lovească.

«Spre cel care o aruncă?»

Aruncare… răsucire… JUUP!

— Asta a fost ultima minge. Ar fi bine să le adun. Antrenorul nostru îşi iese din pepeni dacă ne pierdem echipamentul.

O porni de-a curmezişul câmpului, cărând cu ea băţul modelat.

«Eşti întoarsă pe dos», am spus.

— De ce-aş fi?

cioate astea îţi par foarte stranii. Ca şi mie.»

— Stranii? Vecinătatea fără niciun vecin? Mama mea vorbind ca un robot stupid şi cunoscând lucruri pe care n-avea cum să le cunoască? Cerul peticit?

«Ăsta e umor?»

— E sarcasm, spuse ea.

Am ajuns la una dintre mingile albe. O culese şi-şi folosi băţul pentru a o trimite înapoi în colivia înaltă de sârmă.

Ţineam poza în aşa fel încât să o vadă.

«Am luat asta din camera ta. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să ai ceva personal. Nu ştiu dacă ne vom mai întoarce la tine acasă.»

— Aceea *nu* e casa mea, spuse ea.

Dar luă poza şi o privi. Faţa ei păru să se destindă. Colţurile gurii se întinseră puţin. Pielea de pe frunte se mai descreţi.

— Elfangor, ce se petrece aici?

«Ce ai spus ceva mai devreme – mai mult sau mai puţin. Cred că, pentru a dirija Matricea Timpului, trebuie să-ţi formezi o imagine mentală despre locul şi timpul în care vrei să călătoreşti. N-am putut face asta, pentru că toţi trei ne-am luptat pentru obţinerea controlului. Fiecare dintre noi – tu, eu, Visserul Treizeci şi Doi – a avut ideea lui. Tu ai vrut casa ta. Eu am vrut-o pe a mea. Presupun că el a vrut-o pe a lui. Niciuna dintre viziuni nu a fost completă.

Îngheţam şi ne sufocam din cauza lipsei de aer. Matricea Timpului s-a descurcat cum a putut mai bine.»

— Credeam că avem de-a face cu o maşină a timpului.

Am suspinat.

«Unii oameni cred că nu există doar un singur univers, ci mai multe. Poate că, într-un fel sau altul, în loc să călătorim prin timpul şi spaţiul din universul nostru, am silit Matricea Timpului să creeze un întreg nou univers.

Noi trei ne luptam pentru obţinerea controlului, iar Matricea Timpului nu a putut să-şi dea seama ce îi ceream. Aşa că a creat locul acesta.»

Lorena continuă să meargă spre marginea câmpului. Se opri să culeagă o altă minge şi o trimise cu o lovitură în direcţia din care venisem.

— Aşadar, mama mea… mama… ea era compusă doar din amintirile mele.

«Şi nici măcar din toate amintirile. Nu e completă. E formată din câteva piese din amintirea ta despre ea. Presupun că lucrurile mai complicate, cum sunt creaturile inteligente, sunt mai greu de realizat, deci rămân incompletei

Lorena scoase un fel de fornăit.

— Un univers pe cinste, nu-i aşa?

«Şi ăsta a fost un sarcasm?»

— Da. Şi ăsta a fost un sarcasm.

Am ajuns la copaci. Lorena se apropie de ei.

— Priveşte aceşti copaci. De ce iarba, copacii, aerul sunt aşa cum ar trebui să fie?

«Pentru că o persoană… andalit sau om, este de o mie de ori mai complicată decât un copac.»

Am observat că Lorena nu se uită la mine. Privea, oarecum alarmată, spre pădurice.

«Ai văzut ceva?»

— Nu. Am… am o presimţire. Trebuie să văd despre ce e vorba.

Am urmat-o în pădurice. Nu am înaintat decât vreo cincizeci de picioare şi am ajuns. Presimţirea Lorenei…

Copacii se terminau brusc. Cerul de deasupra noastră se termina şi el. La fel şi iarba şi pământul. Pur şi simplu se terminau. Şi dincolo de ele era albul pustiu.

Purul, pustiul alb al spaţiului-zero. Nefiinţa!

Eram impresionat şi înfricoşat deopotrivă. Ne aflam la marginea micului nostru univers. Lorena se întinse spre

pustiul alb, vrând să-şi ducă mâna dincolo de marginea solului, a vegetaţiei, a aerului şi a cerului.

Mâna atinse marginea şi se îndoi. Se îndoi într-un arc perfect, astfel încât îi atinse faţa.

— Nuuu! ţipă ea. Nu! Nu! Nu!

clorena, e numai…»

Numai ce? Ce i-aş fi putut spune s-o alin, când simţeam cum eu însumi o iau razna?

Se întoarse spre mine, cu ochii larg deschişi şi înroşiţi.

— Vreau să merg acasă, Elfangor. Vreau să merg acasă! Locul ăsta nu e aşa cum trebuie. E greşit.

«Ştiu. Şi eu simt la fel.»

— Trebuie să ieşim de aici. Locul ăsta nu poate exista. O simt. NU e în regulă.

cârebuie să găsim Matricea Timpului», am spus. «E singura cale. Dar nu ştim unde e. Iar Visserul Treizeci şi Doi va încerca să ne oprească.»

Ea încă mai ţinea băţul modelat. Băţul de baseball. Se uită la mine. În ochii ei albaştri se citea o furie rece. Şi ceva care aproape că mă sperie.

Strânse puternic băţul.

— Numai să încerce să ne oprească. Numai să încerce!

Capitolul 41

Mergeam fără ţintă, la limita noului nostru univers, iar pustiul alb se afla în dreapta noastră.

Umblam pe marginea sectorului de Pământ din acest univers. Dar chiar şi acolo, la limită, acest nou univers era în continuă schimbare. Treceam pe lângă mici suprafeţe, uneori nu mai mari de douăzeci de picioare, unde întâlneam neaşteptate forme de viaţă andalite sau yeerke. Sectoarele andalite erau mai greu de identificat, fiind foarte asemănătoare cu cele pământene. Cele care ţineau de mediul yeerk erau însă asemenea unor buboaie

deschise.

Ocoleam sectoarele yeerke. Cea mai mare parte a zonei pământene era alcătuită din păduri şi câmpuri cu iarbă. Ici, acolo, se mai găseau şi construcţii ale oamenilor. Am văzut strada pe care locuise Lorena. Am văzut şcoala ei – o cutie înghesuită, urâtă, clădită din mii de dreptunghiuri roşii-cafenii, numite cărămizi.

— Nu-mi vine să cred că am adus clădirea şcolii în universul ăsta şi am uitat să aduc o băcănie.

«Ce e o băcănie?»

— Un loc unde cumperi mâncare.

«Ah!»

Fireşte, o văzusem pe Lorena mâncând la bordul lui *Jahar*. Ea şi celălalt om se hrăniseră cu raţiile de iarbă lichefiată pentru cazuri de urgenţă. Raţii pe care le dăm andaliţilor care sunt prea bolnavi sau prea răniţi ca să stea în picioare şi să mănânce normal.

Mergeam de-a lungul unei străzi care apăruse în mijlocul câmpului. Strada care începea aici se întindea pe vreo sută de picioare, apoi se termina. Pot spune că Lorena era înspăimântată. Strada nu trebuia să se afle în acel loc, îmi explică.

După aceea, am văzut o clădire împodobită cu două arcuri galbene

— Nu se poate! gâfâi Lorena. Nu se poate! Am adus un McDonald’s aici!

O rupse la fugă şi am urmat-o. Am intrat în clădire. Înăuntru se afla un singur om. Dar nu semăna cu niciunul dintre oamenii pe care îi văzusem până atunci.

— Oh, Doamne, ce am făcut? strigă Lorena.

Îşi acoperi gura cu mâna.

Nu mai văzusem acest gest omenesc, dar ştiam că era îngrozită. Omul arăta la fel ca toţi oamenii. Doar că faţa îi era acoperită cu pete şi bubuliţe roşii. Şi nu avea ochi. Nu avea ochi deloc.

Dar putea vorbi.

— Bine aţi venit la McDonald! Pot să vă iau comanda?

— Oh, nu! Nu! ţipă Lorena.

— Vreţi cartofi prăjiţi? Sau o plăcintă caldă cu mere?

«Îl cunoşti?» am întrebat.

— Nu. De fapt, da. Este băiatul care lucra la McDonald’s şi care ne aştepta întotdeauna după meci să ne servească burgeri. Jennifer, prietena mea, spunea că mă place. Dar eu nu vedeam decât acneea aceea îngrozitoare. Bietul băiat! Bietul băiat!

«Mâncarea ar putea fi reală», am sugerat. «Mâncarea omenească are să-ţi facă bine.»

Părea pregătită să fugă de acolo. Dar până la urmă, foamea câştigă în faţa groazei. Lorena se întoarse la omul fără ochi.

— Bine aţi venit la McDonald. Pot să vă iau comanda?

— Da. Vreau să spun… da. Aş dori un Big Mac, cartofi prăjiţi şi o coca.

— Patru dolari şi nouăsprezece cenţi, vă rog!

Lorena ezită. Dar apoi băgă mâna într-o clapă a pielii sale artificiale şi scoase câteva bucăţi de hârtie mototolite şi câteva obiecte rotunde de metal. I le întinse pe toate omului fără ochi.

Nu ştiu cum, omul reuşi să ia hârtiile şi metalul. Deşi era un mister cum o făcuse fără ochi. Universul creat de noi era guvernat de reguli bizare.

Omul fără ochi puse mai multe obiecte într-o pungă. Mie mi se păreau ciudate şi dezgustătoare. Dar Lorena privi în pungă şi zâmbi.

— Ei, tot am făcut bine un lucru când am creat universul ăsta. Am mai adăugat nişte murături la Big Mac. Hai, să mergem afară. Nu vreau să mănânc de faţă cu… *el*!

— Poftă bună şi vă mai aşteptăm pe la noi! spuse trista creatură.

Am ieşit afară şi Lorena găsi un loc în iarbă, se aşeză,

apoi începu să devoreze mâncarea. Este destul de şocant să urmăreşti creaturile cu gură în timp ce mănâncă. Mai ales dacă descoperi ce mănâncă. Între două îmbucături uriaşe şi băloase, muşcând cu dinţii ei albi şi strălucitori şi măcinând cu fălcile, Lorena apucă să-mi spună ce e un Big Mac. Aş fi preferat să nu ştiu.

Dar mâncarea omenească o făcu pe Lorena să-şi revină. Îşi recăpătă energia. Şi chiar şi simţul umorului.

— Cel puţin n-am încercat să recreez galeria majoretelor în universul ăsta, spuse ea. M-au respins şi nu vreau să mă gândesc ce-aş mai fi şters podeau cu câteva dintre ele.

Nu am înţeles la ce se referea, dar am priceput în schimb că se simţea mai bine. M-am uitat la cerul ciudat, peticit, şi la peisajul straniu, parcă făcut din bucăţi. Apoi, dintr-odată, îmi căzu fisa!

«Este un tipar multidimensionali am spus.

— Hm? făcu Lorena, încercând să formuleze cuvinte, deşi gura ei era plină cu nişte beţe de doi inchi, de un galben-pai, numite „cartofi prăjiţi”.

«Cerul, felul în care bucăţele de mediu andalit şi yeerk sunt amestecate cu bucăţele din mediul Pământului. Şi probabil şi celălalt drum! Nu mi-am dat seama de la început, dar există un model. Pare straniu pentru că are sens în dimensiuni mai înalte, nu în spaţiul cu trei dimensiuni. Dar acum sunt sigur. Este o hiperspirală.»

Lorena înghiţi în sec.

— O ce?

«O spirală. Dar în extradimensionalitate. Şi dacă nu mă înşel… da! Matricea Timpului ar trebui să fie în centrul spiralei!»

— Şi unde este situat?

Acum Lorena sorbea un lichid printr-un tub introdus într-un cilindru plin cu apă maronie.

«Nu sunt sigur. Dar cred că o pot găsi. Şi dacă o pot

găsi eu, o poate găsi şi yeerkul!»

Lorena sări în sus.

— Din cauza asta n-a încercat să ne găsească. E în căutarea Matricei Timpului! Să mergem! Să mergem!

«Se pare că ţi-ai revenit!»

Lorena arătă spre cilindrul cu lichid.

— Zahărul te ajută, Elfangor. Să mergem înainte ca efectul să dispară.

Capitolul 42

Am pornit către ceea ce speram să fie centrul acestui univers.

Peticele de cer deveneau tot mai variate deasupra capetelor noastre. Iar bucăţelele de medii diferite deveneau tot mai numeroase. În curând, înaintam printr-un ţinut numai pe jumătate al Pământului, restul fiind împărţit între dulcile meleaguri andalite şi cele aspre ale yeerkilor.

— Din câte am văzut, îmi place planeta ta, spuse Lorena. Seamănă cu Pământul, doar că nu are case şi clădiri. Dar probabil aveţi oraşe şi toate celelalte pe undeva. Vreau să spun, construiţi nave spaţiale. Aveţi o tehnologie incredibilă.

«Cu mult timp în urmă, aveam oraşe», i-am explicat. «Dar la început eram animale nomade, strânse în turme. Adică aşa am evoluat. Cu milioane de ani în urmă, andaliţii trăiau în turme uriaşe, care se împărţeau în turme mai mici în perioade diferite de timp din an. Apoi, treptat, ne-am obişnuit să formăm turme şi mai mici, de fapt, nişte familii. Fiecare familie şi-a făcut o locuinţă proprie şi avea păşuni pentru hrană, întregul mediu andalit pe care-l vezi reprezintă teritoriul familiei mele.»

Am ajuns într-o zonă a ţinutului yeerk şi am mers de-a lungul vegetaţiei înnegrite şi al bazinelor cu apă stătută. De partea cealaltă, se afla o fâşie largă din ţinutul andalit prin care trecuserăm.

«De îndată ce am alcătuit familii, am început să studiem ştiinţele şi natura. Şi după alte milioane de ani, am învăţat să construim diverse lucruri. Ştii tu… arme şi vehicule care ne-au ajutat să zburăm. Şi sisteme de comunicare telepatică tot mai performante. Locuinţele s-au mărit. Familiile s-au unit cu alte familii. Grotele au devenit mai mari. Curând, mii de andaliţi trăiau înghesuiţi şi nu aveau destule păşuni pentru a se hrăni. În acelaşi timp, am început să explorăm spaţiul. Totuşi, nu eram fericiţi. Ştiam că ceva nu era în regulă. Am distrus oraşele, am împărţit teritoriul şi am revenit la viaţa simplă de familie. Am continuat să construim nave spaţiale, însă fiecare familie lucra, în locuinţa ei, piese de mici dimensiuni. Familia mea se ocupa cu aşa ceva. Proiecta componente de transfer de căldură pentru navele de luptă. O altă familie construia piesele după schiţele noastre. O altă familie transporta piesele la aerodrom. Cele trei aerodromuri, cred, seamănă cu ceea ce tu ai numi un oraş.»

— Suntem foarte diferiţi, nu-i aşa? spuse Lorena.

Părea tristă.

«Da. În unele privinţe. Dar nu atât de diferiţi în altele.»

— Când se vor sfârşi toate astea, te vei întoarce pe planeta ta. Eu voi pleca pe a mea. Iar tu îmi vei şterge totul din memorie.

Vorbele ei mă luară prin surprindere.

«Lorena, nu-l mai avem pe *Jahar*. Sau vreo altă navă. Nu pot să-ţi şterg memoria fără tehnologia aferentă.»

— Dar dacă ai putea, ai face-o?

Nu mă gândisem la asta. Dar, dintr-odată, am realizat adevărul. Care mă şocă.

«Nu, nu aş face-o!»

— De ce nu?

«Pentru că… pentru că nu cred că, după toate cele întâmplate, aş putea rămâne singura persoană în viaţă

care să ştie adevărul. Şi nu cred că aş putea face asta, dacă tu m-ai uita, Lorena!»

Lorena dădu din cap. Zâmbi.

— Şi eu ţin la tine, Elfangor. Chiar foarte mult.

Eram încurcat. Spusesem că ţin la ea? Nu. Nu folosisem aceste cuvinte. Şi totuşi, o făcusem, ţineam la străina asta, care părea să nu mai fie deloc o străină.

«Vom fi în stare să ne mişcăm mai repede, dacă te-ai urca în spatele meu, cum ai făcut-o mai înainte», i-am sugerat.

— Cred că da.

Se urcă pe spatele meu şi am pornit-o în goană. Acum eram sigur că recunoşteam tiparul acestui univers. Şi mai ştiam că aveam să găsim Matricea Timpului în chiar centrul spiralei. Dar oare o mai găseam dacă Visserul Treizeci şi Doi apucase să rezolve puzzle-ul înaintea noastră?

Mediile diferite se spărseseră în bucăţele tot mai mici, iar acum se întâlneau cantităţi aproximativ egale din fiecare dintre cele trei planete. Devenea tot mai dificil să ocolim zonele yeerke.

Drumul nostru se intersecta cu o zonă yeerkă.

«Cred că va trebui să o străbatem», am spus.

Am păşit cu grijă în zona yeerkă. Dintr-odată, aerul deveni mai cald, aproape înăbuşitor. Umiditatea crescu brusc, astfel că blana mi se lipi de trup.

Mi-am apropiat copitele pe rara vegetaţie yeerkă. Nu aveam încredere în plantele acelea de un roşu-întunecat. O limbă strălucitoare răsări din pământ, aşa cum mai văzusem şi înainte. Linse aerul, căutându-ne, dar animalele sau plantele astea – sau ce-or fi fost – erau obişnuite cu prăzi mai lente. Aşa că am reuşit să ies uşor din raza ei.

Un abur coborî asupra noastră, în timp ce străbăteam peisajul făcut parcă să fie cât mai deprimant. Şi apoi, în cele din urmă, am ajuns din nou pe frumoasa iarbă

andalită. Iarba, copacii şi locuinţa unui prieten pe care-l ştiam de-o viaţă.

— Asta e casa ta?

«Nu. Este locuinţa unui prieten de familie.»

— Poate că prietenul tău e pe undeva, pe aici.

«Asta mă şi sperie. Mama ta… persoana aceea de la McDonald… n-aş vrea să-mi revăd prietenul în felul ăsta.»

M-am împiedicat pe neaşteptate. În faţă, copita din dreapta mi se prinsese într-o piatră.

— Elfangor! Elfangor! Se întâmplă ceva! strigă Lorena. Unghiile mele! Cresc!

Îşi ridicase mâinile astfel ca ochii mei auxiliari să le poată vedea. Partea de sus a degetelor ei omeneşti crescuse cam o jumătate de inch.

«Şi părul îţi creşte», am spus.

O simţi şi ea.

— Dumnezeule, a crescut cu un inch. Cam cât îmi creşte în câteva săptămâni!

«Şi copitele mele cresc! Din cauza asta m-am şi împiedicat. M-am temut de asta. Cu cât ne apropiem de centrul acestui univers în spirală, cu atât timpul se accelerează. Îmbătrânim mult mai iute decât în mod normal.»

— Atunci am face bine să ne grăbim!

Mi-am dublat viteza, având grijă să-mi măsor fiecare pas.

Întregul univers fals parcă se aduna. Nu mai existau zone separate andalite, omeneşti sau yeerke. Copaci şi iarbă, casele de tot felul, bazinele noroioase ale yeerkilor, toate păreau să se amestece.

Trăiam parcă un coşmar suprarealist. Însuşi cerul părea să se fi prăbuşit, pentru a se reface, rotindu-se, în modele de un albastru-întunecat, albastru-luminos şi verde-umbrit.

— Da, e de-a dreptul straniu! exclamă Lorena.

Chiar vocea ei părea să se rotească într-un fel care-o făcea mai muzicală şi mai ciudată.

M-am împiedicat şi am căzut, aruncând-o pe Lorena din spinare. Nu mai puteam să-mi mişc copitele. Cu tăişul cozii, m-am apucat să-mi scurtez din copite. Era o muncă grea, dar de îndată ce am îndepărtat tot ce era în plus, copitele arătau din nou ca mai înainte.

M-am uitat la Lorena şi abia m-am abţinut să nu ţip. Unghiile îi erau acum lungi de doi inchi! Unghiile de la degetele de la picioare îi trecuseră prin materialul din care erau făcute copitele ei artificiale! Iar părul ei auriu era atât de lung, încât îi ajungea la pământ.

Se împletici, arătând în faţă.

— Priveşte! Priveşte!

Văzusem deja ceea ce-mi arăta ea: tornada care forma chiar centrul universului nostru! Era un vârtej, o vâltoare formată din însăşi substanţa celor trei lumi. Cerul, şi solul, şi fiinţele vii zburau nebuneşte în jurul nostru.

— Fereşte!

Lorena îşi aplecă repede capul. Ceva care semăna cu o casă omenească, rotindu-se fără oprire, se năpusti asupra noastră.

«Matricea Timpului! Ar trebui să fie acolo!» am urlat.

— *Acolo*? Cum putem pătrunde acolo? Este imposibil!

«E singura cale! Matricea Timpului se află acolo sau… sau dincolo de tornada asta nu mai e nimic decât pustietatea şi vom fi atraşi în vârtej pentru totdeauna.»

— Frumoasă perspectivă! exclamă Lorena. Şi, apropo, ăsta a fost sarcasm, nu-i aşa?

«Da, încep să mă deprind», am spus. cârebuie să închidem ochii. Uită tot ce vezi sau crezi că vezi şi plonjează!»

— Ia-mă de mână, Elfangor!

Am luat-o de mână. Şi, împreună, am sărit drept înainte, în vârtejul alcătuit din însăşi esenţa timpului şi a

spaţiului. O spirală de spaţiu-timp în stare pură.

Capitolul 43

Eram în vârtej.

Nu aveam idee ce aveam să găsesc în aiuritoarea spirală. De altfel, renunţasem de mult să mai cred că puteam şti ce urma să se întâmple. Totul fusese o surpriză din acea zi, nu cu mult timp în urmă, când căpitanul ne chemase pe puntea lui *Starăword*.

Lorena şi cu mine ne-am aruncat în faţă. Simţeam un fel de rezistenţă, ca şi cum un vânt puternic ne-ar fi împins înapoi. Dar, în acelaşi timp, simţeam că această rezistenţă putea fi depăşită.

Vântul se opri şi, în schimb, am fost traşi mai departe. Adânc în vârtej. În jurul nostru totul se rotea şi plutea. Ceea ce vedeam era distorsionat, plin de culori nebuneşti şi bucăţi de piese zburătoare dintr-o materie într-o formă ciudată.

Copaci, clădiri şi creaturi ce păreau solide treceau prin noi ca şi cum ar fi fost nişte fantome. Sau de parcă noi eram fantomele.

Apoi, am trecut dincolo! Dintr-odată, nu ne mai roteam. Ne găseam într-o zonă întinsă, fără nicio formă, nu mai mare de o sută de picioare. Nu exista niciun fel de vegetaţie. Nimic. Cerul era golit de vârtejul care urla deasupra şi în jurul nostru.

— Ochiul uraganului, şopti Lorena.

Nu am înţeles ce spunea, dar ştiam ce simţeam amândoi. Trecusem printr-o furtună care distorsiona timpul şi spaţiul.

Iar acolo, neschimbată, se afla Matricea Timpului! O sferă simplă, aproape albă, care avusese puterea să creeze acest univers imposibil din gândurile noastre imperfecte.

«Am reuşit! Matricea Timpului! *Este* aici!»

— Da. Şi acum ce vom face? Uită-te la părul meu. Uită-te la unghiile mele. În apropierea matricei,

distorsiunea este foarte puternică.

«Da. Dar va fi bine de îndată ce vom stabili contactul cu Matricea şi vom ieşi de aici.»

Din peretele spiralei se ivi un cap, care înaintă în spaţiul gol.

Un cap de andalit.

— El este!

Visserul tresări, şocat şi uluit, văzându-ne pe amândoi acolo.

«Ce? Copilul andalit şi căţeluşul lui? încă vii?»

«Da, încă vii», am spus.

Cei patru mortroni pătrunseră, pe roţi, în vârtej, şi se opriră, gâfâind, în dreptul visserului. Yeerkul privi în jur, ca şi cum ar fi căutat o armă. Fixa Matricea Timpului, în vreme ce-şi ţinea ochii auxiliari pe mine.

— Elfangor, am auzit-o pe Lorena gemând.

Mi-am îndreptat un ochi auxiliar spre ea şi mi-am înăbuşit strigătul. Părul ei era acum atât de lung, încât formase un morman pe sol. Iar unghiile de la picioare ieşiseră cu aproape doisprezece inchi prin materialul copitelor sale artificiale. Mâinile îi erau asemenea unor gheare hidoase.

«Vreau să rămâi nemişcată», am spus. «Ţine-ţi mâinile depărtate şi nu le mişca.»

JAP! JAP! JAP! JAP!

Cu patru lovituri rapide de coadă, i-am tăiat unghiile de la mâini şi de la picioare. În acelaşi timp, îmi ţineam ochii principali pe visser. Mă urmărea cu atenţie. Mă cântărea din ochi.

«Presupun că va trebui să acceptăm să lucrăm din nou împreună», spuse el.

«Se va întâmpla acelaşi lucru», am spus. «Un alt univers de compromis. Cu nimic mai bun ca acesta. Doar că, de data asta, nu vom uita să aducem aliaţi şi arme din memorie.»

Visserul yeerk dădu din umeri.

«Cel puţin am avea o luptă dreaptă.»

— Nu vrea să se lupte cu tine de unul singur, spuse Lorena.

«Nu, mai degrabă şi-ar dori o oaste de aliaţi înarmaţi», am căzut eu de acord.

Dar Lorena clătină din cap, ceea ce produse o unduire prin mormanul uriaş de păr auriu.

— Nu, e mai mult decât atât. Îi este frică să lupte cu tine corp la corp. I-am citit asta pe faţă.

Ideea părea ridicolă. Lorena mă plăcea şi avea impresia că eu eram un luptător mai bun. Dar nu aşa se judecau lucrurile. Visserul Treizeci şi Doi avea corpul şi mintea lui Alloran. Întreaga viteză şi experienţă a lui Alloran.

— Se teme, Elfangor, insistă Lorena.

«Mă tem de ce?» râse visserul. «De copilul ăsta andalit? Mortronii şi cu mine îl vom nimici.»

— Serios? Atunci de ce n-o faci? De ce-i propui să lucraţi împreună? întrebă Lorena, întorcându-se spre mine: Alloran te-a văzut luptându-te cu coada, Elfangor. Viziunea i s-a transmis visserului, nu-i aşa? Din cauza asta se teme.

Yeerkul o privi cu ură pe Lorena.

«O să am grijă să te omor încet, fiinţă umană!»

Le aruncă o privire celor patru mortroni.

«Ucideţi!» urlă el, pe neaşteptate.

Mortronii îşi porniră roţile şi se năpustiră asupra noastră. Visserul era exact în spatele lor.

Am acceptat din prima. O luptă cu coada pe viaţă şi pe moarte între mine şi Visserul Treizeci şi Doi. Am încercat să-mi reamintesc tot ceea ce mă învăţase bătrânul Sofor, antrenorul meu de lupte. Dar nu-mi puteam aminti nimic.

Mortronii îşi lansară componentele de pasăre. Aripile de piele se deschiseră şi gurile înfometate se lărgiră şi mai

mult. Trebuia să-i scot din luptă fără să-i despic. Dacă i-aş fi tăiat în bucăţi, s-ar fi regenerat pur şi simplu.

POC!

JAP! Am pocnit! Dar, în ultima secundă, am întors tăişul cozii şi am lovit mortronul cu latul.

PAC! „Pasărea” îşi curmă zborul. Căzu la pământ, fără să mai mişte. O făcusem KO.

Alte două păsări se îndreptară spre Lorena; în gurile lor lungi, străluceau dinţii zimţaţi. Ea îşi răsuci bâta de baseball, dar ratã. Iar în clipa în care pasărea mortron o lovi peste cap cu aripile, bâta îi căzu din mână.

Unul dintre mortroni încă mă urmărea şi, când se năpusti, atacă şi visserul.

Mortronul şi coada andalită mă pocniră!

«Ahhh!»

Mortronul îmi făcu o tăietură într-o parte a capului, aproape să-mi secere ochii auxiliari! Sângele meu ţâşni şi apoi coada visserului a fost…

Blocată! JAP! Am parat lovitura!

PAC! Lovi din nou!

M-am ferit şi am lovit, la rândul meu, cu coada, dar intenţia mi-a fost compromisă de mortronul care se întoarse şi se năpusti iar către mine.

— Nu! Nu! Nu, n-ai s-o faci! am auzit-o ţipând pe Lore na.

Era atacată de ceilalţi doi mortroni! Am văzut sângele omenesc de un roşu-strălucitor. Dar dacă aş fi încercat s-o ajut, visserul m-ar fi ucis înainte să fac cea mai mică mişcare.

Era imposibil!

JAP! Visserul lovi şi, de astă dată, lovitura îşi atinse ţinta. Am văzut o linie ce se desenă pe pielea pieptului meu. Apoi linia se deschise, devenind o tăietură.

JAP! Lovea! Am parat cu greu.

«Hm, nu eşti prea iute, nu-i aşa, andalitule?»

croncăni visserul.

Avea să se termine în câteva secunde. O ştiam. Pierdusem. Probabil că Lorena era moartă deja.

Apoi, întorcând unul din ochii auxiliari, am văzut-o pe Lorena. Spre uimirea mea, îşi încolăcise cele două braţe puternice în jurul gâtului unui mortron.

Îl strangula! Celălalt mortron se încurcase în claia ei de păr.

clupta încă nu s-a terminat, visserule», am spus şi am lovit.

JAP!

Pară lovitura. Am lovit din nou!

JAP! O izbitură!

«Ahhh!» gemu de durere visserul.

Mortronul de lângă mine mă lovi pe neaşteptate, provocându-mi o rană dureroasă pe coapsa dreaptă, în spate.

Apoi am văzut un lucru înspăimântător. Braţele puternice ale Lorenei sugrumau pasărea mortron. Iar unghiile ei, pe care le vedeam pur şi simplu lungindu-se, creşteau *în* mortron.

JAP! Visserul lovi.

Am parat şi am transformat pararea într-o înţepătură.

«Da!» am exclamat, de cum tăişul cozii mele pătrunse adânc în braţul stâng al visserului.

Dar mortronul rămas în viaţă se întorcea, ţintind faţa mea, de astă dată. Cu un rânjet, visserul izbi!

Dinţii mortronului şi tăişul cozii andalite de împrumut se înălţară deasupra mea.

Puteam opri doar una dintre ele.

Dar oricare m-ar fi lovit – pasărea sau tăişul – m-ar fi ucis.

(capitolul 44

Mortronul se înălţă deasupra mea!

Tăişul cozii visserului biciui aerul, ţintindu-mi capul!

Ceva se mişcă! Din stânga mea, nu prea iute după standardele andalite, dar îndeajuns de repede.

Lorena învârti în mână mortronul mort şi-l aruncă cu toată puterea. Mortronul scăpă din unghiile în formă de gheare ale Lorenei. Zbură prin aer şi-l lovi în cap pe celălalt mortron.

— Baseball! strigă Lorena.

Motronul care mă ataca era la pământ. Mi-am răsucit tăişul cozii spre stânga şi, cu o lovitură, am îndepărtat tăişul cozii visserului, care trecu la un fir de păr de faţa mea.

Lorena culese liniştită bâta de baseball din locul în care căzuse. Apoi îl termină şi pe ultimul mortron, cel care se încurcase în părul ei.

Cred că acela a fost momentul în care am hotărât că eram în stare să-i plac pe oameni. La început, păreau ridicol de slabi, clătinându-se pe cele două picioare ale lor, nevoiţi să scoată sunete pentru a comunica, lipsindu-le orice apărare în genul cozii.

Dar oamenii aveau câteva atu un ascunse.

«Frumoasă aruncare», am spus.

— Se numeşte *pitch*, spuse Lorena şi zâmbi. Mulţumesc.

«Mortronii tăi au fost ucişi», i-am spus visserului. «Acum suntem doar noi doi. Coadă contra coadă.»

Viermele yeerk numit Visser Treizeci şi Doi mă privi cu ură prin ochii lui andaliţi de împrumut.

«Crezi că ai câştigat, andalitule? Crezi că mă poţi ucide acum? Mai gândeşte-te o dată. Du-ţi gândul până la capăt. Încă mai am avantajul cunoştinţelor lui Alloran de partea mea. Ce crezi că se va întâmpla cu oricine ar fi lăsat în acest univers, după ce va fi făcut bucăţele?»

M-am străduit să gândesc. Un univers artificial… compus din gândurile şi amintirile a trei indivizi diferiţi…

«Ce? E prea greu să înţelegi, nu-i aşa? Schimbarea

direcţiei timpului ne va întoarce pe fiecare la locul nostru din spaţiu-timp.»

«Aşadar, tu te vei întoarce pe *Jahar*. Pentru a fi aspirat într-o gaură neagră. Pot trăi cu asta, yeerkule. Nu-mi pasă cum mori. Aici, din pricina cozii mele. Sau dincolo, căzând fără ajutor într-o gaură neagră. Nu-mi pasă, din moment ce tot mori. Eşti o monstruozitate. Primul care a controlat un andalit. Pur şi simplu vreau să fii şi ultimul.»

— Ţi-am spus că se temea să lupte cu tine, spuse Lorena.

«Cred că ai avut dreptate.»

Visserul ezită. Dar ştiam că va pleca. Simţeam că dă înapoi. Însă răutatea, duşmănia lui erau la fel de puternice.

«Elfangor, va veni şi ziua în care te voi distruge. O voi face personal. O voi face cât se poate de personal.»

Apoi se întoarse şi se aruncă prin peretele vârtejului.

— Ăsta îi e sfârşitul.

«Nu, nu cred asta», am zis.

Nu pot spune că am avut o viziune. Nu cred prea mult în lucruri supranaturale. Dar am ştiut în adâncul inimii că liniile destinelor noastre se vor întâlni din nou într-o bună zi.

— Şi acum? Trebuie să ieşim repede din asta. Părul îmi creşte încontinuu. Unghiile au scăpat de sub control. Mă simt ca şi cum aş îmbătrâni. Am… ei bine, îmbătrânesc, mă opresc aici. Pot să jur că am optsprezece ani!

«Da, faţa ţi se schimbă. Şi eu simt că mă schimb. Trebuie să plecăm. Dar de astă dată o singură persoană poate direcţiona Matricea

Timpului. Trebuie să ajungem pe un tărâm real. Undeva, într-un loc din universul adevărat.»

— Lumea andalită?

«Nu», am spus, îndurerat. «Ce soartă mă aşteaptă dacă m-aş întoarce la poporul meu? M-am răzvrătit împotriva prinţului meu Alloran. L-am părăsit pe Arbron,

lăsându-l să trăiască precum un taxxon. Şi ştiu prea multe secrete. Ştiu că poporul meu a folosit un virus cuantic în războiul cu hork-bajirii. Cum ar proceda dacă, pe neaşteptate, ar intra în posesia Matricei Timpului?»

— Cred că, uneori, chiar şi oamenii buni fac lucruri rele. Vreau să spun că aşa e în război, nu?

«Dacă folosim Matricea Timpului pentru a câştiga acest război, vom înceta să mai fim andaliţi. Cel puţin, nu aşa cum gândesc eu că ar trebui să fim. Trebuie să-l câştigăm prin noi înşine. Trăind după legile noastre, nu devenind brutali şi violenţi ca yeerkii.»

— Te întrebi, aşadar, care este sensul victoriei, dacă prin ea pierzi lucrul pentru care ai luptat.

«Da. Exact asta vreau să spun. Nu pot da Matricea Timpului poporului meu. Nu pot s-o las nici pe mâna yeerkilor. Şi nici nu poate fi distrusă, ci doar ascunsă.»

Lorena îmi aruncă o privire stranie.

— Vrei să ascunzi Matricea pe Pământ?

«Pământul! Da! Şi de data asta nu va mai da peste ea un skrit na curios şi lacom.»

— Ce vrei să fac?

«Imaginează-ţi Pământul, casa ta, aşa cum e astăzi. Mergi până la cel mai mic detaliu. Mama ta. Prietenii tăi. Casa ta. Imaginează-ţi timpul de după răpirea ta de către skrit na. La o oră după asta.»

— Adică ce a fost acum o săptămână?! Toate astea s-au întâmplat într-o singură săptămână?

«Da. Doar într-o săptămână. Şi trebuie să ne întoarcem în timp. Înainte ca mama ta să observe că lipseşti. Dar nu înainte de a fi răpită de skrit na, căci nu am face decât să retrăim întreaga poveste.»

— Poate că ar trebui să ştergem această perioadă. Să-l salvăm pe Arbron. Să-l salvăm pe Alloran.

«Şi noi doi să nu ne mai întâlnim niciodată?»

— Nu vreau asta.

«Nici eu. Dar mai important este că nu cunoaştem efectele exacte ale rescrierii acestei istorii. Ar putea însemna plecarea skrit na cu Matricea Timpului pe care să le-o dea yeerkilor. Nu! Trebuie să păstrăm întreaga perioadă intactă. Şi cât timp *tu*, cea care ai existat în ultima săptămână, nu vei întâlni un al doilea *tu*, va fi bine.»

— Mai e o problemă. Eu, *cea* de acum, sunt mai bătrână. Probabil că am optsprezece ani acum, judecând după felul în care am crescut. Oamenii îşi vor da seama.

«Da. Dar imaginează-ţi că nu o vor face. Imaginează-ţi că ai optsprezece ani şi că toţi cei care te ştiu se aşteaptă să ai această vârstă.»

— Chiar va funcţiona chestia asta?

«Nu ştiu, Lore na. Nimic din ce am încercat până acum nu a mers atât de departe.»

Zâmbi cu gura ei omenească.

«Atunci voi avea grijă cum să conduc Matricea Timpului. Să-i dăm drumul!»

Îşi puse mâinile pe Matricea Timpului şi închise ochii.

Vârtejul se învârtoşă în jurul nostru şi am văzut câteva flash-uri. Imagini ale unei planete pe care nu o mai vizitasem, dar pe care o ştiam deja şi care mă interesa.

Apoi ne-am proiectat la un milion de ani-lumină şi o săptămână.

Capitolul 45

Trei ani mai târziu…

Am fugit departe de marele război dintre yeerki şi andaliţi.

Am fugit şi m-am ascuns pe planeta numită Pământ. Am îngropat Matricea Timpului într-o pădurice. Am efectuat aşa-numita *Frolis Maneuver*: amestecarea diferitelor ADN-uri pentru a crea o singură formă. Am descoperit căi de a intra în contact cu oamenii şi de a absorbi fragmente din mai multe tipare ADN. Şi când am avut destule, m-am metamorfozat pentru prima oară într-

un om.

Şi pentru ultima oară! Pricepeţi, fusesem învins în luptă. Făcusem tot ce-mi stătuse în putinţă, dar încurcasem lucrurile. Poporul meu avea să se descurce mult mai bine fără mine. Şi nu aveam unde să mă ascund pentru un timp îndelungat. A trebuit să devin om. Şi să rămân om.

Am urmat colegiul oamenilor. Am terminat fizica. A fost greu. Greu să pretind că nu ştiam pe loc toate răspunsurile. A trebuit să mă prefac că trudesc la ecuaţii pe care le rezolvasem încă din copilărie.

Şi era greu să fii om. Îmi lipseau ochii auxiliari, îmi lipsea foarte mult coada mea. Dar nu mai voiam să lupt. Terminasem cu războiul. Mă săturasem până peste cap de el.

În plus, erau şi câteva avantaje de a fi om. Simţul omenesc al gustului este minunat. Aproape atotputernic.

Şi mai era şi Lore na. Îşi recrease viaţa în aşa fel încât să pară de optsprezece ani. Se întorsese la mama ei, care nu apucase să afle că fiica îi fusese răpită. La prietenii, la familia care se aşteptau ca ea să aibă vârsta pe care-o împlinise acum.

Puterea Matricei Timpului este terifiantă. Văzusem ce putea face şi eram mai convins ca niciodată că nu putea fi dată niciunei tabere care luptau în groaznicul şi sângerosul război. Cei disperaţi fac lucruri disperate, rele.

Am terminat colegiul într-un ritm accelerat. Nimic surprinzător, din moment ce eram cu un secol sau două înaintea tuturor profesorilor. Am început facultatea. Dar şi acolo mă plictiseam.

Aveam o slujbă: cream software-uri pentru computerele primitive ale oamenilor. Erau anii 1980 pe Pământ, iar oamenii abia începeau să înţeleagă computerele.

Am întâlnit o mulţime de oameni care lucrau în acest

domeniu. Prietenul meu, omul Bill, obişnuia să vină în camera mea pentru a mai schimba o idee, două. Era dificil pentru mine să folosesc termeni mai simpli ca să mă înţeleagă. Totul trebuia demonstrat în termeni omeneşti, folosind cuvinte ca „window” pentru a explica un concept de o simplitate copilărească.

Iar prietenul meu, omul Steve, credea că a provocat o revoluţie folosind iconuri şi un simplu cursor în locul unor limbaje complexe.

Într-o zi, am fost de-a dreptul şocat. L-am văzut pe Chapman la colegiu. Eram cu Lorena. Chapman n-a recunoscut-o. Nu o cunoştea deloc.

Nu avea niciun sens. Îl lăsasem pe Chapman pe *Jahar*, prăbuşindu-se într-o gaură neagră. Ar fi trebuit să fie absorbit de gaura neagră, strivit şi nimicit.

Lorena îl puse la încercare. Se duse la el şi-i spuse:

— Bună, Chapman! Ai mai auzit ceva de vechiul tău prieten Visserul Treizeci şi Doi, în ultima vreme?

El o privi de parcă avea de-a face cu o aiurită. Acest Chapman nu-şi mai amintea nimic. Memoria sa fusese ştearsă.

Am încercat să mi-l scot din minte. Mi-am spus că Chapman avea un geamăn sau că existau câteva legi necunoscute ale fizicii găurilor negre. Dar ideea mă sâcâia. De atunci am rămas cu sentimentul că sunt urmărit. Şi mă întrebam dacă puterea care rescrisese memoria lui Chapman îşi va face cunoscută prezenţa şi când anume.

Dar cel mai important lucru pe care l-am făcut ca om a fost să mă însor cu Lorena.

Trebuia să avem grijă unul de altul în aventura noastră. Şi când a fost pregătită din punct de vedere al standardelor umane, ne-am căsătorit.

Şi credeam că lăsasem totul în urma mea. Mă consideram un adevărat om. Gândeam că Pământul este casa mea. Că voi rămâne departe, foarte departe de

groaznicele bătălii spaţiale desfăşurate în galaxie, în jurul unor stele atât de îndepărtate, încât nu le puteam găsi pe cerul nopţii pământeşti.

Îmi părăsisem propriul popor. Propria specie. Eram om… cu excepţia viselor, în care alergam pe iarba întinsă, şi vorbeam copacilor, şi biciuiam aerul cu coada doar aşa, ca să mă bucur de ea.

Am luat o casă. Ceea ce obişnuiam să denumesc o casă goală pe dinăuntru. Acum înţelegeam lucrurile omeneşti.

Conduc o maşină. Un Mustang galben, asemănător celui pe care l-am condus în lumea taxxonilor. Mă gândesc uneori la poporul meu, la familia şi la lumea mea. Nu în fiecare minut.

Nu în *fiecare* minut.

Mi-am luat chiar şi un nume omenesc. Alan Fangor. A fost ideea Lorenei. Pricepeţi, oamenii îşi scurtează numele, aşa cum fac şi andaliţii. Aşa că mulţi mă strigau AI Fangor.

Într-o zi, întorcându-mă de la slujbă, am parcat maşina pe aleea din faţă. Lorena nu era acasă. Maşina ei nu era pe alee. Se dusese la doctor. Deşi doctorii oamenilor erau nişte barbari ce nu puteau elimina o simplă tumoare fără să facă găuri în trupurile lor!

Am ieşit din maşină pe cele două picioare omeneşti ale mele. Spre surpriza mea, am reuşit să mă descurc chiar şi cu două picioare, deşi cădeam adesea. Am străbătut aleea spre uşă şi am deschis-o, cum o făcusem de o mie de ori înainte. Doar că de data asta în sufragerie se afla cineva.

Era un bărbat. Un om. Sau aşa credeam.

— Ce faci aici? l-am întrebat, mânios.

Bărbatul mă privi amuzat. Ştiam să citesc expresiile omeneşti.

— Ce fac aici? Ce faci *tu* aici!?

— Locuiesc aici. Asta e casa mea.

Mi-era niţel teamă. Braţele omeneşti sunt puternice şi pot fi folosite pentru a te lupta. Dar ori de câte ori simt pericolul, îmi lipseşte coada.

Şi mă simt vulnerabil, fiind pus în imposibilitate de a privi în spatele meu.

Bărbatul îşi clătină trist capul.

— Elfangor-Sirinial-Shamtul, asta *nu* e casa ta!

Genunchii m-au lăsat şi aproape că m-am prăbuşit. M-am apropiat de canapea şi m-am prăbuşit pe ea.

— Ce eşti tu? am întrebat.

El râse.

— Nu întrebi *cine* sunt! întrebi *ce*! Eşti încă destul de înţelept să ştii că nu sunt om.

— Spune-mi ce vrei.

— Nu vreau nimic. *Noi* nu vrem nimic. Nu ne băgăm în treburile altor specii.

— Noi? Care „noi”?

— Acei „noi” a căror maşină ai folosit-o pentru a schimba direcţia timpului şi a spaţiului.

— Ellimiştii? am şoptit, îngrozit.

— Da! Sunt una dintre acele creaturi pe care tu le numeşti ellimişti.

Capitolul 46

Nu-mi venea să cred! Nu am fost niciodată sigur că eliimiştii există. Încă mă întrebam dacă nu era un soi de păcăleală. Părea pe de-a-ntregul om. Dar, fireşte, pentru un ellimist adevărat, astfel de lucruri sunt uşoare.

— Chiar sunt un ellimist? întrebă bărbatul, zeflemitor. Păi, să vedem. Ştiu că Arbron încă trăieşte în tunelurile Stupului Viu. Ştiu că tu, împreună cu un om şi cu yeerkul numit Visser Trei, ai compus cândva un univers.

Am tresărit, surprins.

— Visser *Trei*?

— Da, este destul de avansat în ierarhia yeerkă.

— Ar fi trebuit să fie mort.

— *Ar fi trebuit* să fie mort? Crezi că te poţi juca chiar şi cu timpul? Crezi că poţi schimba lucrurile din jur după cum îţi convine, fără să produci dezordine? Eşti chiar atât de naiv, andalitule, că nu poţi înţelege că timpul este compus din trilioane, şi trilioane, şi trilioane de fascicule, toate împletite şi întreţesute? Că dacă răsuceşti şi rupi un fascicul, poţi obţine efecte neprevăzute într-o mie de alte locuri şi timpuri?

— Este viu. Visserul.

— Da. Este viu. Încă locuieşte în trupul lui Alloran. Ellimistul îşi fixă ochii lui cenuşii, asemănători cu ai oamenilor, asupra mea. Este un duşman de temut al poporului tău.

Am dat din cap.

— Oamenii sunt poporul meu acum.

— Cum e omul numit Chapman? Face parte şi el din poporul tău?

— TU! Tu ai fost! Tu l-ai adus înapoi, aici, şi i-ai şters memoria.

— Am reparat o eroare în continuumul spaţiu-timp. Chapman joacă un rol în ceea ce va să vină.

— Nu-mi pasă, am spus, cu severitate. Nu-mi pasă de războaie duse în spaţiul îndepărtat.

— Spaţiu îndepărtat? Crezi că aici te afli în siguranţă, Elfangor? Presupui că yeerkii nu vor veni niciodată?

Mi-am simţit gâtlejul strângându-se. Se întâmplă oamenilor când sunt supăraţi sau înfricoşaţi.

— Vor veni aici?

— Elfangor, chiar acum, pe orbita de deasupra Pământului se află cel mai avansat cercetaş yeerk.

Un timp, n-am mai spus nimic. Priveam pe fereastră, aşteptând să văd maşina Lorenei apărând dintr-un moment într-altui. Dar apoi mi-am dat seama ce prost eram. Dacă ellimistul nu voia să fim întrerupţi, nici nu puteam fi!

— Nu pot face nimic, am spus, în cele din urmă. Am

încercat să fiu un erou. Nu am reuşit.

— Nu ai reuşit? l-ai împiedicat pe yeerki sau pe andaliţi să pună mâna pe Matricea Timpului. Ai salvat galaxia.

— Nu l-am putut salva pe Arbron. Am ajutat la nimicirea lui Alioran şi l-am predat yeerkilor pentru a-l transforma în monstruozitatea care este acum. Am fost slab. Am fost un nătărău.

— Ai refuzat să-i măcelăreşti pe prizonierii lipsiţi de apărare. Ai refuzat să te autodistrugi pentru a câştiga o bătălie. Eşti destul de înţelept, pentru o creatură primitivă. Dar, de asemenea, ai schimbat cursul timpului, folosind Matricea Timpului. Şi asta a creat probleme îngrozitoare. Poporului tău. *Ambelor* popoare ale tale. Acum au nevoie de tine.

Am râs.

— Nimeni nu are nevoie de nimeni.

— Nu eşti *unde* şi *când ax* trebui să fii, Elfangor!

— Galaxia se va descurca şi fără mine.

Ellimistul se aplecă înainte şi-şi apropie faţa de a mea.

— Nu. Nu va putea.

— Ce vrei de la mine? am strigat, înfuriat dintr-odată.

— Noi nu vrem nimic.

— Mincinosule! De ce te afli aici, dacă nu vrei nimic?

— Nu ne amestecăm în treburile altor specii.

— Atunci, pleacă! Ieşi! Lasă-mă în pace!

— Nu ne amestecăm. Dar uneori reparăm ceea ce a fost stricat.

Am îngheţat. Ce fel de joc stupid juca? Nu se amesteca, dar o făcea totuşi? Care din două? Ce voia?

— Ce vreau eu? Nimic. Dar îţi pot spune că ai răsturnat şi ai distorsionat timpul. Lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui să fie. Sunt pierdute bătălii care ar fi trebuit câştigate. Ceea ce ar fi trebuit să fie în siguranţă acum

este în primejdie.

— Nu mă pot întoarce, am spus. Nu mai sunt andalit. Sunt om! Am o soţie. Am un loc al meu aici.

— Totul nu e decât un produs al combinaţiilor tale, spuse ellimistul. Fata de om Lorena trebuia să se mărite cu un om. Tu trebuia să fii războinic. Un mare erou al poporului tău. Un mentor şi o călăuză pentru fratele tău.

— Am un frate? S-a născut? Ştiu că familia mea se pregătea…

— În perioada asta de timp ruptă, nu! Dar *ar fi trebuit* Are o treabă de făcut. La fel ca şi o altă persoană, despre care nici măcar nu ştii că există. Elfangor, fără tine, poporul tău, ambele tale popoare vor fi înrobite de yeerki.

Am sărit în picioare.

— Minţi! Mă manipulezi! Te foloseşti de mine!

— Nu ne folosim de nimeni. Nu ne amestecăm. Dar dacă-mi ceri să repar dezordinea pe care ai făcut-o… să refac perioada de timp pentru a te putea întoarce la destinul tău… asta, şi numai asta, pot face!

Îmi venea să-l lovesc. Să scap. Uram galaxia şi tot ce însemna ea.

— Este vorba de o bătălie, Elfangor! Este un punct de cotitură. Visserul Trei e acolo. Şi tu ar trebui să fii acolo. Chiar acum.

— N-o pot părăsi pe Lorena.

— Ascultă-mă, Elfangor! într-o zi, Visserul Trei va veni pe Pământ. Îşi aminteşte de ea. Îşi aminteşte că şi-a bătut joc de el. Ştii ce îi va face? Şi vei fi tu în stare să-l opreşti, dacă va veni cu o mie de soldaţi de-ai lui?

Am simţit un lichid fierbinte curgându-mi pe obraji. Lacrimi. Un lucru omenesc.

— Şi dacă mă întorc… dacă-ţi cer să refaci perioada de timp… asta va salva Pământul? îi va salva pe andaliţi? Şi pe Lorena mea?

— Nu. Nu de la sine. Dar ce este imposibil acum va

deveni cândva posibil.

M-am uitat la creatura care poza în om. Creatura care avusese puterea să facă să dispară întregi sisteme solare.

— Ce fel de joc joci tu, ellimistule?

— Continui să mă verifici, andalitule? Sau îmi vei cere să repar dezordinea pe care ai făcut-o?

— Lorena…?

— Nu va şti că ai existat vreodată. Dar tu vei şti. Tu îţi vei păstra amintirile.

Am încercat să zâmbesc, dar buzele mi se răsfrânseră a cruzime.

— Spuneai ceva de o bătălie, ellimistule…

— Vino! Te voi duce acolo! Voi desface ce s-a făcut şi astfel îţi vei împlini destinul, Elfangor!

Odată, cu mult timp în urmă, îi explicasem Lorenei cum ar fi să vezi universul aşa cum îl văd ellimiştii. Şi acum, când ellimistul mă smulgea din lumea tridimensională ca spaţiu şi unidimensională ca timp, vedeam ce vedea el.

Când folosisem Matricea Timpului, surprinsesem fasciculele timpului întreţesându-se. Dar acum vedeam de o mie de ori mai mult. Era dincolo de vedere. Dincolo de sunet. Era un nou înţeles, o nouă conştientizare.

Puteam simţi perioadele timpului zburând prin mine. Puteam vedea, gusta, auzi, atinge şi mirosi un bilion de posibilităţi, toate trecând prin mine.

L-am văzut chiar pe ellimist, aşa cum era el. O fiinţă indescriptibilă a timpului şi spaţiului. Uriaş, dar fără un loc. Singur, dar nu singurul de felul lui. Am văzut şi am înţeles marea putere care-i pusese în mâini perioadele timpului. Şi totuşi, împotriva enormităţii a tot ce fusese vreodată şi a ceea ce va fi, i-am observat şi limitele.

Ellimiştii erau puternici. Foarte puternici. Dar nu atotputernici.

Am văzut un andalit tânăr care arăta asemenea mie odată: serios, hotărât să se afirme, l-am auzit numele în minte: Aximili-Esgarrouth-lsthill.

Salut, *frăţioare*, am spus în tăcere.

L-am văzut pe Arbron, încă în viaţă, în lumea taxxonilor. I-am simţit foamea taxxonă. Dar i-am simţit şi mândria de andalit.

Salut, Arbron! Ai devenit eroul care am vrut întotdeauna să fiu!

Am văzut-o pe Lorena; alături de ea era acum un alt om, probabil perechea ei. Fusesem şters din amintirile ei. Mi se rupea inima ştiind că de-acum nu mai eram decât un străin pentru ea.

Şi totuşi, am remarcat că o parte a timpului meu intersecta încă timpul ei. Încă mai eram în viitorul ei, într-un fel sau altul. Timpurile noastre se întâlneau şi din acestea două pornea către acelaşi punct un timp nou, abia răsărit, abia la început.

«Ce înseamnă asta?» l-am întrebat pe ellimist.

AI UN FIU, ELFANGOR!

Instantaneu, mi-am dat seama care era adevărul. De aceea se dusese Lorena la doctor. Urma să vină acasă şi să-mi spună. Aveam un copil!

«Nu! Nu mă poţi lua! Am un fiu!» am strigat. «Asta schimbă totul! Nu mă lua!»

EŞTI DEPARTE, ELFANGOR-SIRINIAL-SHAMTUL. CEEA CE A FOST RUPT S-A REPARAT. TE AFLI UNDE TREBUIE SĂ FII. COPILUL VA FI CRESCUT CA FIUL ALTUIA.

«Dar fiul meu! Ce se va întâmpla cu el? Va continua… să existe?»

Am văzut firul micuţ care-l reprezenta pe fiul meu înaintând în timp. Am văzut durere, şi suferinţă, şi singurătate în ceea ce-l privea.

Dar apoi, ca o nová aflată la distanţă, am văzut o

sclipire de lumină, departe, la limita unui viitor încă nesigur. De-a lungul galaxiei, firul fratelui meu se întâlnea cu cel al fiului meu. Şi alte patru fire ale timpului, strălucitoare şi luminoase, li se alăturau celorlalte două.

Ştiam că urmăream ceva incredibil şi important. Şi ştiam că această unire a şase fire ale timpului, unul andalit şi cinci omeneşti, reprezenta întregul secret al „nonintervenţiei" ellimiste.

«Aşadar, voi nu vă amestecaţi în treburile altor specii?!» l-am întrebat.

ĂSTA A FOST SARCASM, ELFANGOR? întrebă eilimistul.

Apoi râse în hohote ce reverberară prin toate meandrele spaţiului şi ale timpului.

«Totul este doar un joc pentru tine, nu?»

DA, spuse eilimistul, încetând să mai râdă. DAR NU SUNTEM SINGURA PUTERE DIN GALAXIE. MAI ESTE O ALTA. CHIAR MAI

VECHE DECÂT NOI, CARE JOACĂ UN JOC ÎNTUNECAT, ANDALITULE. ÎMPOTRIVA EI NE JUCĂM. AŞA CĂ SPERĂ SĂ ÎNVINGEM, ELFANGOR-SIRINIAL-SHAMTUL. SPERĂ SĂ ÎNVINGEM.

Am văzut o bătălie desfăşurându-se în faţa mea.

Mi-am văzut propriul trup răsucindu-se şi schimbându-şi forma.

Mi-am deschis ochii auxiliari. Mi-am încercat coada andalită.

Şi, dintr-odată, mă aflam pe puntea unei nave de luptă andalite.

Am auzit vocile haotice şi strigătele de jale ale andaliţilor aflaţi pe moarte.

«Motoarele principale au căzut, am pierdut puterea de a face manevre!»

«Suntem complet terminaţi!»

«Opriţi-l! Opriţi-l! E peste mine!»

M-am uitat în jos, la ecran. *Starăword* zăcea neputincioasă, incapabilă să se mişte. Navele-ploşniţă ale yeerkilor îi dădeau târcoale, lansând raze Dracon la potenţial maxim.

Apărarea căzuse. În timp ce priveam, unul dintre motoarele navei-dom se desprinse complet de navă. O explozie fără sunet în vidul spaţial.

Nava yeerkă semăna cu un păianjen gras fixându-şi prada. *Starăword* era terminată. Yeerkii îi puteau semna sfârşitul oricând.

Totuşi, războinicii de la bordul navei-dom luptau în continuare. Le auzeam strigătele îndreptate spre cele câteva nave andalite rămase în luptă.

«Seerian, păzea! Navă-ploşniţă în coada ta!»

«Desparte-te de cupolă! Oferă-le două ţinte la alegere!»

Şi apoi:

«Către toate navele! Aici e căpitanul! începem operaţia de autodistrugere. Eliberaţi zona! Dacă cineva mai este viu acolo, să plece de pe *Starăword*. Vom produce o implozie la motoare şi vom crea o gaură în spaţiu. Poate vom reuşi să luăm câteva nave-ploşniţă cu noi, în jos. Autodistrugere în trei minute», spuse, anevoie, apoi adăugă: «Ne-am făcut datoria!»

Dintr-odată, pe ecranul meu apăru o nouă navă. Neagră în întregime. De forma unui vechi topor de luptă.

Nava-lamă a unui visser.

Zbura în apropierea lui *Starăword* – terminată şi lipsită de putere.

Cu ajutorul lansatoarelor Dracon, prinse să desprindă şi cele două motoare rămase. Lui *Starăword* nu i se permitea să se autodistrugă.

clătre navele de luptă! încercaţi să îndepărtaţi nava-lamă!»

Îndemnul căpitanului rămase fără răspuns. Nu mai

rămăsese nici măcar o navă de luptă.

Aşadar, aceasta era bătălia la care voia ellimistul să particip. Aici era de presupus că trebuia să mă aflu. Am activat comunicarea între nave.

«Ţinte-te bine, *Starăword*! Am eu grijă de nava-lamă.»

«Cine… cine-i acolo?!»

«Elfangor. Vreau să spun, *aristh* Elfangor-Sirinial-Shamtul.»

«Pe toate cozile însângerate ale lui Crangar, ce cauţi aici?»

«E o poveste lungă, căpitane! Sper să am ocazia să ţi-o spun.»

Am deschis canalele pentru a transmite în afară. Pe o frecvenţă monitorizată de yeerki.

Am îndreptat nava în care mă aflam drept spre nava-lamă. Am fixat o viteză medie. Apoi am chemat nava-lamă.

«Nava de luptă andalită îl cheamă pe visserul yeerk.»

Pe monitor apăru faţa unui hork-bajir.

— Cine eşti tu să-l chemi pe visser? Dacă ceri îndurare, pot să-ţi râd în nas ca şi el!

«Să cer îndurare? Nu prea. Spune-i visserului că un vechi prieten vrea să-l vadă. Spune-i că Elfangor a venit să termine ce a început în vârtej, cu mult timp în urmă.»

Dintr-odată, imaginea de pe ecran se schimbă. Şi apăru faţa andalită care odinioară aparţinuse prinţului-războinic Alloran.

«Tu!» strigă el.

«Trebuie să te felicit că ai scăpat din gaura neagră. Şi am auzit că ai fost promovat, yeerkule.

Visser *Trei*. Impresionant. Dar trebuie să-ţi spun, yeerkule, că mă îndrept direct spre nava ta. Şi în fix zece secunde voi declanşa Arderea Maximă. La distanţa asta, îmi va lua mai puţin de două secunde să-ţi buşesc nava.»

«E o cacealma!»

«Zece… nouă…»

«Vei muri odată cu mine!»

«Da. Aşa e. Şapte… Şase…»

«Toate lansatoarele Dracon spre nava aceea!» strigă Visserul Trei echipajului său.

Nava-lamă se roti pentru a-şi aduce lansatoarele Dracon în faţă, de unde mă puteau ţinti.

«Nu ai timp destul, visserule», am spus. «iar când voi avea puterea maximă, o să fie prea târziu. Patru… trei…»

Ochii lui principali mă priveau cu ură.

«Doi… unu…»

«S-o ştergem de aici! Viteză maximă!» strigă Visserul Trei către pilotul său.

Motoarele navei-lamă străluciră şi nava se îndepărtă de *Starăword*.

«Crezi că ai câştigat, andalitule?» rânji Visserul Trei. «Eşti încă singurul luptător. Iar nava-dom este lovită. O să mă mişc prin preajmă, o să mă întorc şi o să te distrug când o să-mi vină mie bine.»

«Nu m-aş gândi deocamdată să mă mişc prin jur, visserule! Pricepi, m-ai costat prea mult! Şi am de gând să-ţi fac de petrecanie chiar acum. Computer! *Ardere Maximă*!»

VÂÂÂJJJJ!

Motoarele porniră, iar eu am fost aruncat înapoi, peste puntea strâmtă a navei.

BUUUM!

Nava mea de luptă lovi gâtul navei-lamă, separând puntea de forma unui diamant de restul navei.

Dar nu am văzut asta. Impactul mă azvârli afară şi smulse complet atât motoarele navei, cât şi shredderul.

Ar fi trebuit să mor.

Dar n-am murit.

La câteva minute după ce lovisem nava-lamă, nava-dom andalită *Tail Strike* apăru din spaţiul-zero la mai puţin

de un an-lumină. Yeerkii deciseră că era timpul să se retragă. Nava-bazin emană un câmp magnetic în jurul componentelor rupte din nava-lamă şi se pregăti pentru spaţiul-zero.

Când mi-am revenit în fire, înapoi pe bordul lui *Starăword*, eram deja un erou. *Aristhul* pierdut care se întorsese în mod misterios, la ani după dispariţia sa, şi-şi condusese nava de luptă într-o misiune sinucigaşă.

Salvasem *Starăword*. Am fost avansat războinic plin. Însuşi căpitanul îmi spuse că, în câţiva ani, aveam să devin prinţ.

Am avut timp destul, în perioada convalescenţei, să recapitulez ce aveam să-i spun căpitanului. M-am gândit la tot felul de minciuni. Dar în final, i-am povestit totul. Voiam să ştie cineva, din moment ce Lorena nu mai ştia.

I-am spus căpitanului totul… cu excepţia locului în care se afla Matricea Timpului.

După ce am terminat, el m-a privit mult timp în tăcere. În cele din urmă, spuse:

«Îţi dai seama, Elfangor, că povestea asta nu va deveni niciodată publică. Eşti un mare erou, iar poporul nostru are nevoie de eroi. Detaliile poveştii tale ar provoca numai confuzie.»

«Dar, căpitane, m-am răzvrătit împotriva prinţului Alloran. N-am reuşit să-l salvez pe Arbron. Iar… la sfârşit, am fugit!»

Mă privi foarte serios.

«Tinere războinic, crezi că nu ştiu ce s-a întâmplat cu Alloran? Crezi că nu ştiu despre virusul cuantic pe care l-a eliberat în bătălia cu lumea hork-bajirilor? Alloran a fost prietenul meu. Pe când eram *aristhi*, el era un tinerel blând şi de treabă. Şi amuzant! îi plăcea să glumească şi să facă farse!»

«Alloran?» am întrebat, fără să vreau.

«Da. Alloran. Însă războiul are o influenţă

îngrozitoare asupra tuturor fiinţelor. Pe unii îi ridică în rang. Pe alţii îi distruge. Tu nu te-ai răzvrătit împotriva lui Alloran. Ai pledat pentru lucrurile în care credea şi care îi erau dragi odată. Ai luat apărarea poporului!»

Era ciudat. Am simţit că-mi vine să plâng. Dar nu mai aveam ochi omeneşti. Aşa că am plâns aşa cum o face un andalit. Lăuntric. În inima mea.

«Cât despre fuga ta pe Pământ… nimeni nu poate fi curajos nonstop, în fiecare minut din fiecare zi. Nimeni nu poate fi curajos tot timpul. Acum ai o a doua şansă. Avem nevoie de războinici ca tine, Elfangor. Războinici care să nu uite *de ce* luptă! Îţi vei apăra poporul în aceste vremuri groaznice? Vei lupta? Vei fi eroul lui?» Cred că aceste cuvinte m-au făcut să mă simt bine. Odată dorisem să fiu erou. Dar acum înţelegeam ce înseamnă. Îmi puteam imagina preţul pe care-l aveam de plătit. Lucrurile pe care trebuia să le fac. Puteam simţi greutatea care mă apăsa aidoma unei stânci de o mie de livre.

«Da, căpitane!» am spus. «Voi lupta!»

Capitolul 49

Au trecut mulţi ani înainte de a vedea din nou Pământul. Am luptat în bătălii fără număr. Am învins şi am fost învins.

Războiul cu yeerkii continua fără întrerupere. Nicio tabără nu părea capabilă să o distrugă pe cealaltă. Mă întrebam uneori dacă aşa trebuia să fie sau dacă ellimiştii şi adversarii lor nenumiţi se amestecaseră, făcând ca războiul să dureze o veşnicie.

Cine putea să spună?

O spărtură în spaţiul-zero se deschisese între planeta Pământ şi centrele active ale galaxiei. Se întâmpla uneori. Ceea ce însemna că Pământul, în loc să fie la zile distanţă, se afla la distanţă de multe luni.

Poate că era o coincidenţă. Sau poate că era vorba de acele mari puteri ale galaxiei care se jucau cu firele

spaţiului şi ale timpului.

Dar, în cele din urmă, ne-am întors. Ne-am îndreptat spre Pământ, întrucât aveam probe despre ceea ce ştiam deja: yeerkii luaseră la ochi Pământul!

Ne aflam în *Galaxy Tree*, noul model, strălucitor, de navă-dom. La ieşirea din spaţiul-zero, am văzut că suntem copleşiţi de duşmani. Am început lupta, dar de această dată nu mai exista o salvare de ultim moment.

Ruptă de navă, cupola plonjă într-o mare a Pământului. Fratele meu Aximili, un tânăr *aristh*, se afla la bordul ei.

Iar eu, îndeajuns de disperat pentru a-mi încălca jurământul, am intrat în picaj cu nava mea avariată, ducând-o spre planetă în căutarea locului în care, cu multă vreme în urmă, ascunsesem Matricea Timpului.

Am aterizat, dar eram prea slăbit din cauza rănilor pentru a mă gândi măcar să plec în căutarea Matricei. Era îngropată sub fundaţia de beton a unei clădiri pe jumătate ridicate. Ceea ce odinioară fusese o pădure liniştită, acum era un şantier de construcţii.

Zăceam acolo, pe moarte, ştiind că Visserul Trei va veni după mine. Ştiind că, de această dată, după atâta amar de vreme, mă va învinge.

În acel moment, au apărut cinci copii ai oamenilor, nu mai mari decât fusese Lorena atunci când o întâlnisem pentru prima oară. Trei băieţi şi două fete. S-au speriat când m-au văzut. Dar nu într-atât încât să dea bir cu fugiţii.

Unul dintre ei părea în special atras de mine. Iar când i-am distins faţa, mi-am dat seama de ce.

Nu putea fi decât fiul Lorenei. Fiul *meu*.

«Bună», mi se adresă cel numit Tobias.

Am încălcat legea andalită şi le-am transmis acestor copii puterea de metamorfozare. Ştiam de ce sunt în stare aceşti copii ai oamenilor.

Veneau yeerkii, aşa că le-am spus copiilor să se ascundă. Dar Tobias rămase la urmă, cu mine. Singur.

«Mama ta… vorbeşte-mi despre mama ta. Despre familia ta.»

Era surprins. Tulburat.

«A… a dispărut. Când eram încă mic. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred că a murit. Oamenii spun că a plecat pentru că înnebunise. Spuneau că nu a putut suporta moartea tatii. Nu ştiu. Dar ştiu că trebuie să fie moartă, căci nu m-ar fi părăsit pur şi simplu. Pentru nimic în lume. Sau poate că asta e numai ceea ce-mi spun eu mie. Nu am ceea ce se numeşte o familie.»

Am simţit un cuţit străpungându-mi inima. Şi totuşi, ştiam că nu e totul pierdut.

«Du-te la prietenii tăi, Tobias. Acum, ei sunt familia ta.»

Atunci mi-am dat seama că încă mai exista speranţă pentru poporul meu adoptiv, oamenii de pe Pământ. Fiul meu supravieţuise. Avea puteri în domenii pe care nici măcar nu le bănuia. Avea să schimbe cursul istoriei.

Şi, cum zăceam acolo, la câteva secunde de moarte, prins în puterea metamorfozei monstruoase a Visserului Trei, puteam vedea limpede ceea ce doar bănuisem înainte.

Mi-am amintit cum văzusem firul timpului ce ne unise pe mine şi pe Lorena. Şi mi-am adus aminte de explozia de lumină la întâlnirea cu alte patru fire umane şi cu cel al fratelui meu mai mic.

Tobias era noul fir. Împreună cu celelalte, deţinea puteri care l-ar fi făcut şi pe Visserul Trei să tremure.

Eu, Elfangor-Sirinial-Shamtul, transmiţând ultimele mele gânduri şi amintiri prin spaţiu către poporul meu, mă sfârşesc acum din viaţă.

Hirac delestultima mea relatare – s-a terminat. Mă îndrept în linişte spre moarte. Şi las, ca ultim testament,

un singur cuvânt pentru toate popoarele libere din galaxie:
«Speranţă!»